ALICE DİYE BİRİ

ANONİM

2.BASIM

ÖTEKİ YAYINEVİ

ÖTEKİ PSİKOLOJİ: 20/7

Kitabın Orjinal Adı: Go Ask Alice
Kapak Tasarım: Öteki Ajans
Dizgi: Şubat Ajans, 435 33 79
Baskı: MF Ltd. Şti., Ankara

I. Basım: 1992
II. Basım: Ocak 1994

Öteki *Açı Yayıncılığın kuruluşudur.*

Yönetim Yeri:
GMK. Bulvarı 12/125 Demirtepe - Ankara
Tel: 425 08 60
Fax: 425 90 08

ISBN : 975 - 7782 - 21 - 1

ALİCE DİYE BİRİ

Türkçesi
Selçuk Budak

ALİCE DİYE BİRİ

Bu kitap, uyuşturucu kullanan on beş yaşındaki bir genç kızın gerçek günlüğüdür.

Kitap, orta sınıf gençliğinin uyuşturucu dünyası konusunda kesin bir sonuç vermiyor, çözüm önermiyor.

Ama son derece kişisel ve özel bir günce oluşuyla, giderek karmaşıklaşan içinde yaşadığımız dünya konusunda güçlü içgözlemler sağlamasını umuyoruz.

İlgili kişilerin arzusu üzerine isimler, tarihler, yerler ve bazı olaylar değiştirilmiştir.

16 EYLÜL

Dün, bu dünyadaki, galaksideki, tanrının yarattığı evrendeki en mutlu insan olduğumu düşünüyordum. Dün müydü, yoksa binlerce ışık yılı önce miydi? Yeşilin hiç bu kadar yeşil kokmadığını, gökyüzünün hiç bu kadar yüksek olmadığını düşünüyordum. Ama şimdi her şey üstüme çökmüş gibi ve ben evrenin boşluğunda eriyip akmak, yok olmak istiyorum. Oh, neden, neden, neden yapamıyorum? Sharon'ın, Debbie'nin ve diğer çocukların yüzüne nasıl bakarım? Nasıl? Biliyorum, şimdiye kadar bütün okula çoktan yayılmıştır. Dün bu günlüğü aldım, çünkü sonunda kendimden başka hiç kimseyle paylaşamayacağım kadar kişisel olan büyük, harika bir şey olduğunu düşündüm. Ama hayatımdaki diğer her şey gibi bu da bir hiç olup çıktı.

Kendimi bildim bileli onu sevdim ve hayatım boyunca beni farketmesini bekledim; bu nedenle Roger'ın bunu bana nasıl yapabildiğini bir türlü aklım almıyor. Dün bana çıkma teklif edince kelimenin tam anlamıyla mutluluktan öleceğimi sandım. Gerçekten öldüm! Şimdi ise bütün dünya soğuk, gri ve duygusuz ve annem odamı toplamam için söylenip duruyor. Ben kendimi ölüyor gibi hissederken o nasıl olur da odamı temizlemediğim için beni azarlar? Nasıl? Ruhumun bir parça olsun gizliliği olamaz mı?

Sevgili Günlüğüm, yarına kadar beklemen gerekecek ya da tutumlarım ve çocukça davranışlarım konusunda uzun bir ders dinlemek zorunda kalacağım.

Görüşürüz.

17 EYLÜL

Okul bir kabustu. Her köşeyi dönüşümde Roger'la karşılaşmaktan korkuyordum, ama onu görememek de beni ölesiye korkutuyordu. "Belki bir terslik olmuştur ve gelip açıklar," diyordum kendi kendime. Öğlen yemeğinde kızlara gelmeyişini açıklamak zorunda kaldım. Aldırış etmiyor havalarındaydım, ama oh, Günlüğüm, ediyordum? Öylesine önemsiyorum ki içimdeki her şeyin çatırdadığını hissediyorum. Hem bu kadar perişan, utandırılmış, küçük düşürülmüş ve yere çakılmış olup, hem de her zamanki gibi çalışmam, konuşmam, gülümsemem ve kendimi derslere vermem mümkün mü? Roger bunu bana nasıl yapabildi? Dünyada hiç kimseyi bilerek incitmedim. Ne fiziksel, ne de duygusal olarak kimseyi incitmedim; o halde insanlar sürekli olarak bunu bana nasıl yapabiliyor? Ailem bile bana aptalmışım, aşağılıkmışım, hiçbir işe yaramazmışım gibi davranıyor. Sanırım hiçbir zaman hiç kimsenin beklentisini yerine getiremeyeceğim. Elbette olmak istediğim şey de olamıyorum.

19 EYLÜL

Babamın yaşgünü. Öylesine bir gün.

20 EYLÜL

Kendi yaşgünüm. Hiçbir şey.

25 EYLÜL

Sevgili Günlüğüm,

Yaklaşık bir haftadır yazamadım, çünkü önemli bir şey olmadı. Aynı eski aptal öğretmenler aynı eski aptal okulda aynı eski aptal konuları öğretiyor. Her şeye ilgimi kaybediyor gibiyim. Lisenin eğlenceli olacağını sanmıştım, ama sıkıcı. Her şey sıkıcı. Belki de ben büyüyorum ve yaşam daha sıkıcı oluyor. Julie Brown parti veriyordu, ama gitmedim. Çirkin, iğrenç, aptal, şapşal üç kilo almışım ve giyecek hiçbir şeyim yok. Hissettiğim kadar şapşal görünmeye başlıyorum.

30 EYLÜL

Harika bir haberim var, sevgili Günlüğüm! Taşınıyoruz. Babam, ... Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Dekanlığı için teklif aldı. Heyecan verici değil mi! Belki de eskiden olduğu gibi olur. Belki Avrupa'da tekrar her yaz ders verir ve biz de eskisi gibi onunla Avrupa'ya gideriz. Oh, o günler çok güzeldi! Şu andan itibaren rejime başlıyorum. Yeni evimize taşınıncaya kadar kesinlikle farklı birisi olacağım. Üstümdeki bu iğrenç domuz etinden beş kilo verene kadar ağzıma bir parça çikolota ya da patcips koymayacağım. Ve yepyeni bir gardrop hazırlayacağım. Aptal Roger'ı kim takar? Sana bir sır vereyim, sevgili Günlüğüm, hâlâ takıyorum. Sanırım onu hep seveceğim. Ama belki de taşınmadan önce kilo veririm, tenim pırıl pırıl ve yumuşacık olur ve mankenler gibi giysiler alırım, o da bana tekrar çıkma teklif eder. Onu reddeder miyim, eker miyim, yoksa zayıf düşüp çıkar mıyım? (Korkarım, çıkarım.)

Oh, lütfen Günlüğüm, güçlü ve tutarlı olmam için bana yardım et. Her sabah ve akşam egzersiz yapmama, uygun şeyler yememe, iyimser, hoş, olumlu ve sevimli olmama yardım et. Önemli birisi olmayı, hatta arada bir birisinden sadece çıkma teklifi almayı o kadar istiyorum ki! Belki de yeni ben farklı olur.

10 EKIM

Sevgili Günlüğüm,

Beş kilo verdim. Taşınma hazırlıklarıyla meşgulüz. Evimiz satılığa çıkarıldı. Annemle babam .....'da bir ev bulmak için gitti. Tim ve Alexandria ile evde kaldım; canımı sıkmadıklarını söylemem seni şaşırtacak. Bu taşınma işi hepimizi heyecanlandırdı. Ev ve yemek işlerinde ne söylesem yapıyorlar. Yani hemen hemen. Sanırım babam oradaki görevine yarı yıl tatilinde başlayacak. Çocuk gibi heyecanlı. Eskiden olduğu gibi. Masanın çevresine oturur, birbirimize şaka yapar, gülerdik, birlikte planlar yapardık. Müthişti! Tim ve Alex, bütün oyuncaklarını ve işe yaramaz dökütüleri yan-

larına almakta ısrar ediyor. Kişisel olarak ben, her şeyin yeni olmasını istiyorum. Tabi kitaplarım hariç, çünkü onlar hayatımın bir parçası. Beşinci sınıfta araba kazası geçirip uzun süreyle eve çakıldığım zaman, kitaplarım olmasaydı ölürdüm. Şimdi bile hangi taraflarımın gerçek, hangi taraflarımın kitaplardan alınma olduğundan gerçekten emin değilim. Ama şöyle veya böyle müthiş bir şey! Hayat, kesinlikle müthiş, harika, heyecan verici bir şey ve yarınların ve ondan sonraki bütün yarınların neler getireceğini görmeye sabırsızlanıyorum.

16 EKIM

Annemler bugün döndü. Yaşasın, bir evimiz var! Annemin sevdiği eski İspanyol tipi bir evmiş. Taşınmak için sabırsızlanıyorum? Sabırsızlanıyorum? Beklemek çok zor! Resim çekmişler, üç-dört gün içinde elimizde olacakmış. Beklemek çok zor. Yoksa bunu milyon kere söylemiş miydim?

17 EKIM

Okul bile tekrar heyecan verici oluyor. Cebir ödevimden pekiyi aldım, diğer derslerim de pekiyi veya iyi. Cebir en kötüsü. Bu dersten geçebilirsem, her şeyi yapabilirim! Genellikle orta alacak kadar şanslı oluyorum, kendimi öldürsem bile. Eğlenceli değil mi? Ama sanki bir şey iyiye gittiği zaman her şey iyi gidiyor. Annemle bile daha iyi geçiniyoruz. Artık daha fazla üstüme gelmiyor gibi. Hangimiz değişti, bilemiyorum. Gerçekten bilemiyorum. Ben mi onun istediği gibi oluyorum, yoksa o mu daha az şey bekliyor?

Hatta koridorda Roger'i gördüm, daha az önemsiyor gibi yapamadım. "Merhaba" diye seslendi ve konuşmak için durdu, ama ben yürüyüp gittim. Beni tekrar kafa üstü yere çakamayacak! Oh, üç ayda ancak bir parçacık!

22 EKIM

Scott Lossee cuma günü için sinemaya davet etti. Beş kilo verdim. Elli iki kilonun altındayım, yine de bir beş kilo daha

vermem lazım. Annem, bu kadar kilo vermek istemediğimi söylüyor, ama bilmiyor! İstiyorum! İstiyorum! İstiyorum! O kadar uzun süredir kurabiye yemedim ki, neredeyse tadını unuttum. Belki cuma akşamı kendime ziyafet çekip birkaç tane patcips yerim... mmmmmmmmmmmmuuuuaaahh...

26 EKİM

Scott ile film izlemek eğlenceliydi. Daha sonra çıktık ve ben, altı tane nefis, ağız sulandıran, harika patcips yedim. Yaşamak gerçekten buna denir! Scott için, Roger'a hissettiklerimi hissetmiyorum. Sanırım o benim tek ve gerçek aşkımdı, ama bittiği için memnunum. Düşünebiliyor musun, daha lise birinci sınıfta, henüz on beş yaşındayım ve hayatımın tek ve en büyük aşkı bitti. Biraz trajik geliyor. Belki bir gün, yani her ikimiz de üniversiteye başlayınca tekrar karşılaşırız. Dilerim karşılaşırız. Gerçekten bunu diliyorum. Geçen yaz Marion Hill'in partisinde birisi bir Playboy dergisi getirmişti. Dergide, bir oğlanla ilk kez yatan bir kızın öyküsü vardı. Düşünebildiğim tek insan Roger olmuştu. Dünyada başka birisiyle asla...asla.. sevişmek istemiyorum. Yemin ediyorum, Roger ile birlikte olmadığım taktirde bakire öleceğim. Bir başkasının ban dokunmasına kesinlikle dayanamam. Roger konusunda bile emin değilim. Belki daha sonra, büyüyünce farklı hissederim. Annem, kızlar büyüdükçe, kan dolaşımına hormon yayıldığını, bunun da cinsel arzularımızı artırdığını söylüyor. Sanırım ben yavaş gelişiyorum. Okuldaki bazı çocuklar konusunda çılgınca hikayeler duymuştum, ama ben onlar değilim. Ben benim. Hem seks o kadar tuhaf, uygunsuz ve aptalca geliyor ki!

Bize çağdaş dans öğreten ve sürekli olarak bunun çocuk doğumu için vücudumuzu güçlendirip daha sağlıklı kılacağını söyleyip duran, daha sonra da her şeyin zarif olması gerektiğini tekrarlayan beden öğretmenimizi düşünüyorum: Zarif, zarif, zarif. Seksin ya da çocuk sahibi olmanın neresinde zerafet var bilemiyorum.

Gitmem gerek. Sonra görüşürüz.

10 KASIM

Oh, sevgili Günlüğüm. Seni ihmal ettiğim için çok üzgünüm, ama çok meşguldüm Şükran günü için hazırlanıyoruz, arkasından da noel geliyor. Geçen hafta evi yedi çocuklu Dulburrowlar'a sattık. Daha küçük bir aileye satmış olmayı dilerdim. O altı oğlanın, pis, yapışkan parmaklarıyla duvarları kirleterek, annemin beyaz halılarını çiğneyerek güzel evimizin içinde oraya buraya koşuşturmalarını düşünmekten nefret ediyorum. Biliyorsun ya, böyle düşündüğüm zaman ayrılmak istemiyorum! Korkuyorum! Hayatımın on beş yılı, yani 5530 günüm bu odada geçti! Bu odada güldüm, bu odada ağladım, inledim, mırıldandım. İnsanları ve şeyleri sevdim, onlardan nefret ettim. Hayatımın büyük bir parçasıydı, benim bir parçamdı. Başka duvarlarla çevrilince aynı olacak mıyız? Başka düşünceler besleyip farklı şeyler mi hissedeceğiz? Oh, anneciğim, babacığım, belki de büyük bir hata yapıyoruz! Belki de geride kendimizden çok şey bırakıyoruz!

Benim değerli Günlüğüm. Seni gözyaşlarımla kutsuyorum. Ayrılmak zorunda olduğumuzu, hatta bir gün annemden, babamdan ayrılıp kendi evimi kurmak zorunda kalacağımı biliyorum. Ama sen hep yanımda olacaksın.

30 KASIM

Sevgili Günlüğüm,

Şükran gününde seninle konuşamadığım için üzgünüm. Dedemle ninem iki gündür buradalar. Oturup onlarla eski günlerden söz ettik. Hatta babam bütün gün işe gitmeyip bizimle kaldı. Ninem eskiden olduğu gibi bize kurabiye yaptı, babam bile yardım etti. Hepimiz bolca güldük; Alex bolca yaramazlık yaptı; dedem birbirine yapışan protezlerini çıkardı; gülmekten kırıldık. O kadar uzağa taşındığımız için üzülüyorlar. Biz de öyle. Dedem ve ninem olmaksızın evimiz eskisi gibi olmayacak. Umarım babam taşınma kararında haklıdır.

4 ARALIK

Sevgili Günlüğüm,

Annem daha fazla rejim yapmama izin vermiyor. Neden bunu kendine iş edindiğini gerçekten anlamıyorum. Son bir-iki haftadır üşüttüğüm doğru, ama bunun nedeninin rejim olmadığını biliyorum. Nasıl bu kadar aptal ve mantıksız olabiliyor? Bu sabah yarım greyfurttan oluşan her zamanki kahvaltımı ediyordum, ama o bana bir dilim ekmek, bir yumurta ve bir parça da et yedirdi. Bu da en az 400, hatta altı veya yedi yüz kalori demektir. Kendi hayatımı yaşamama neden izin vermiyor, anlamıyorum. İneğe benzediğim zaman başkaları gibi o da bundan hoşlanmıyor, ben de kendimden hoşlanmıyorum. Her yemekten sonra parmağımı boğazıma atıp yediklerimi çıkarabilir miyim, merak ediyorum. Akşam yemeklerine tekrar başlamam gerektiğini söylüyor. Ve ben, tam istediğim kiloya ulaşınca, açlık nöbetlerine karşı savaşmayı bırakıyorum. Oh, aileler bir problem! Bu, sevgili Günlüğüm, senin değil, benim düşünmem gereken bir şey. Ve sanırım bu konuda pek şanslı değilsin, çünkü kesinlikle pazarlık etmiyorum.

10 ARALIK

Seni aldığımda, sevgili Günlüğüm, bir görev gibi her gün yazacaktım, ama bazen yazmaya değer bir şey olmuyor, bazen de çok meşgul ya da çok sıkkın, çok kızgın ya da yapmak zorunda olmadığım bir şeyi yapmayacak kadar çok kendim oluyorum. Sanırım kötü bir arkadaşım, sana karşı bile. Ne olursa olsun, kendimi sana en yakın arkadaşlarım olan Debbie'den, Marie'den ve Sharon'dan daha yakın hissediyorum. Onlarlayken bile ben gerçekten kendim değilim. Onlarlayken bir anlamda, uyum sağlamaya, doğru şeyleri söylemeye, doğru şeyleri yapmaya, olmam gereken yerlerde olmaya ve herkesin giydiği şeyleri giymeye çalışan bir başkasıyım. Bazen, hoşlanmasak bile aynı plakları, aynı eşyaları almaya çalışarak, hepimizin, birbirimizin gölgesi olmaya çalıştığını hissediyorum. Çocuklar, aynı fabrikadan çıkma birer robot gibi. Ama ben bir robot olmak istemiyorum!

14 ARALIK

Anneme noel armağanı olarak küçük, çok güzel bir inci iğne aldım. Dokuzbuçuk dolara maloldu, ama değer. Bir kültür incisi, yani gerçek ve anneme benziyor. Yumuşak ve ışıltılı, ama güçlü ve güvenilir, dağılmaz. Oh, umarım hoşuna gider! İğneyi ve beni beğenmesini öyle çok istiyorum ki! Tim'e ve babama ne alacağımı henüz bilmiyorum, ama onlara beğendirmek daha kolay. Babama, güzel bir altın kalemlik ya da bunun gibi bir şey alırım, böylesi yeni büyük ofisindeki yeni büyük masasına koyar ve dünyadaki önde gelen beyinlerle yaptığı o çok önemli toplantıların ortasında bile armağanıma her baktığında beni düşünür; ama her zaman olduğu gibi, istediğim şeyin bir parçasını bile alamam.

17 ARALIK

Lucy Martin bir noel partisi veriyor ve benim salata hazırlamam gerekiyor. Oldukça eğlenceli olacağa benziyor. (En azından öyle olmasını diliyorum.) Kendime yünlü, yumuşak, beyaz bir kumaştan yeni bir elbise hazırladım. Annem hazırlamama yardım etti ve gerçekten çok güzel oldu. Dilerim bir gün onun gibi dikebilmeyi beceririm. Aslında onun gibi olabilmeyi isterdim. Benim yaşımdayken erkeklerin kendisinden hoşlanmamasını ve kızlarla sadece geçici arkadaşlıklar kurabilmeyi kendine dert edip etmediğini merak ediyorum. Onun zamanında da erkeklerin bu kadar seks düşkünü olup olmadığını merak ediyorum. Kızlarla çıktığımız kişiler hakkında konuşunca, erkeklerin çoğunun öyle olduğunu görüyorum. Arkadaşlarımdan hiçbiri sonuna kadar gitmemiş, ama sanırım okuldaki birçok kız bunu yapmıştır. Bunları annemle konuşabilmeyi isterdim, çünkü çocukların çoğunun, söz ettikleri şeyleri bildiklerine gerçekten inanmıyorum, en azından anlattıkları hikayelere inanamıyorum.

22 ARALIK

Martinler'deki parti eğlenceliydi. Dick Hill beni eve bıraktı.

Babasının arabasını almıştı, şehirde turlayıp ışıkları izledik, yeni yıl şarkıları söyledik. Basmakalıp gibi geliyor, ama gerçekten değildi. Eve gelince iyi geceler diyerek beni öptü, ama hepsi bu. Bu da biraz canımı sıktı, çünkü benden hoşlanmadığı için mi, sadece saygı duyduğu için mi, yoksa başka bir nedenle mi öyle davrandı, bilemiyorum. Sanırım ne olursa olsun emin olamıyorum. Bazen, sürekli çıktığım, böylece tanıdığım ve gerçekten konuşabildiğimi birisi olsun istiyorum, ama ailem buna inanmıyor, ben bile kimseye böyle bir ilgi duymuş değilim. Bazen, bu anlamda hiç arkadaşım olmayacağını düşünüyorum. Erkeklerden gerçekten hoşlanıyorum, bazen de çok fazla hoşlandığımı düşünüyorum, ama pek popüler değilim. Popüler, güzel, varlıklı ve yetenekli olmayı isterdim. Böyle olmak hoş olmaz mıydı?

25 ARALIK

Noel geldi! Muhteşem, harika, mutlu, kutsal noel. Öylesine mutluyum ki, kendimi zor tutuyorum. Birkaç kitap, plak, gerçekten sevdiğim bir gömlek ve biryığın ufak tefek şey aldım. Ve annem iğnesini gerçekten beğendi. Gerçekten! Beğendi! Geceliğine iliştirdi ve bütün gün üzerinden çıkarmadı. Oh, beğendiği için öyle mutluyum ki! Dedem, ninem, Arthur Amcam ve Jeannie Halam'la çocukları buradaydı. Gerçekten müthişti. Sanırım noel yılın en güzel zamanı. Herkes kendini sıcak, güvende, istenen, ihtiyaç duyulan birisi gibi hissediyor. (Ben bile.) Her günün böyle geçmesini isterdim. Bugünün bitmesinden nefret ediyorum. Bunun da tek nedeni böylesine güzel bir gün olması değil; bunun, bu güzel evde geçirdiğimiz son büyük tatil olması.

Noel ağacıyla, renkli kağıtlarla, ışıklarla bezeli evim. Elveda. Seni seviyorum! Seni özleyeceğim!

1 OCAK

Dün gece Scottlar'daki yeni yıl partisine gittim. Çocuklar kendinden geçmiş gibiydi. Bazıları gecenin tadını çıkarıyordu. Kendimi iyi hissetmediğimi söyleyerek eve erken döndüm,

ama aslında iki gün içinde taşınacak olmamız beni öylesine heyecanlandırıyor ki, yerimde duramıyorum. Bu iki gece boyunca hiç uyumayacağımdan eminim. Bir anda, yeni bir eyaletteki yeni bir kentteki yeni bir eve taşınmanın ne demek olduğunu düşünebiliyor musun? Annemle babam, fakülteden birkaç kişiyi tanıyor, ayrıca yeni evimizle de biraz tanışıklıkları olmuş. Evin resimlerini gördüm, ama bana büyük, soğuk, uğursuz bir yabancı gibi geldi. Umarım severiz ve uyum sağlarız.

Dürüst olmak gerekirse, bunu senden başkasına söylemeye cesaret edemem, sevgili Günlüğüm, ama yeni bir kentte daha iyi olacağımdan pek emin değilim. Herkesi tanıdığım ve herkesin beni tanıdığı bu kentte zaten güçbela idare edebiliyordum. Bunu daha önce düşünmek için kendime hiç izin vermedim, ama gerçekten de yeni bir ortamda ortaya koyabileceğim pek bir şeyim yok. Oh, Tanrım, bana yardım et. Uyum sağlamama, kabul edilmeme, ait olmama yardım et. Toplum dışına itilmiş, ailesinin yüz karası birisi olmama izin verme. Ne aptallık! Yine mızıldanıyorum, ama taşınmak gibi, bu konuda da yapabileceğim pek bir şey yok. Bunun için yine ıslaksın! Günlüklerin üşütmemesi ne güzel!

4 OCAK

İşte geldik! Daha ocağın dördü, biri on geçiyor ve Tim ile Alex çoktan tartışmaya başladı bile. Annemin ya karnı ağrıyor ya da heyecandan rahatsızlandı; her neyse annem çıkarabilsin diye iki kere durmak zorunda kaldık. Bir şeyler yolunda gitmedi, ışıklar yanmıyor. Sanırım babam bile eve dönmeye hazır. Annem, nakliyecilerin neyi nereye koyacağını gösteren bir liste hazırlamıştı, ama kaybetmişler. Bu nedenle hepimiz, bulabildiğimiz şeylerden kendimize yatak yapacağız. El fenerimi iyi ki yanıma almışım, en azından yazabiliyorum. İşin doğrusu ev oldukça ürkütücü ve esrarengiz gözüküyor, ama belki de bunun nedeni perde, vs olmamasıdır. Belki yarın her şey daha iyi görünür. Tabi ki daha kötü görünemez.

6 OCAK

İki gündür yazacak zaman bulamadığım için üzgünüm, ama bir an bile boşalamadım. Hâlâ perdeleri asmaya, kutuları açıp eşyaları yerleştirmeye çalışıyoruz. Ev güzel. Duvarlar kalın, koyu ahşap ve uzun, basık bir oturma odasına inen iki basamak var. Dün gece hissettiklerim için her odadan tek tek özür diledim.

Okul konusunda hâlâ kaygılıyım ve BUGÜN gitmem gerekiyor. Tim'in lisede olmasını isterdim. Küçük bir kardeş bile hiç olmamasından iyidir, ama o daha ortaokul ikinci sınıfta. Sokakta kendi yaşından bir arkadaş bulmuş bile. Onun adına sevindim, ama kendi adıma hayır. Kendi adıma üzgünüm. Alexandria daha ilkokulda. Profesörlerden birisinin evi yakınlardaymış, onun yaşında bir de kızı varmış. Dolayısıyla okuldan çıkınca doğruca onun evine gidecek. Hazır arkadaşların bulunması ve her şeyi hazır almak ne büyük şans! Her zaman olduğu gibi, benim için yine hiçbir şey yok. Bir hiç olan yağ tulumuyum, belki de bunu hakediyorum. Çocukların evdekiyle aynı kıyafeti giyip giymediklerini merak ediyorum. Oh, dilerim çok farklı olmam, yoksa hepsi bana bakar. Oh, bir arkadaşım olmasını çok isterdim! Ama annem çağırıyor, o büyük, sahte gülücüğümü takınıp, "durumumu belirleyecek bir tutumla" karşılık vermem gerekiyor.

Bir, iki, üç. İşte fedainiz geliyor.

6 OCAK, AKŞAM

Oh, sevgili Günlüğüm, içleracısıydı! Dünyadaki en yalnız, en soğuk yerdi. O sonsuz derecede uzun gün boyunca tek bir insan benimle konuşmadı. Öğlen tatilinde sağlık memurunun odasına koştum ve başımın ağrıdığını söyledim. Sonra da son dersi asıp kendime çikolata, patcips ve gofret aldım. Hayatta yaşamaya değer bir şey olmalı. Tıkınıp durdum ve çocukça davrandığım için kendimden nefret ettim. Düşündüğüm zaman yaralandığımı hissediyorum, ama okuluma gelen her yeni insana ben de aynı şekilde davranırdım: Ya hepten

görmezlikten gelir ya da merakla bakardım. Şimdi ise "budanmış" gibiyim ve sanırım hakediyorum. Ama hep acı çekiyorum! Ayak tırnaklarıma kadar, parmak uçlarıma, saç diplerime kadar acı çekiyor.

7 OCAK

Dünkü akşam yemeği bir işkenceydi. Alex yeni okulunu ve yeni küçük arkadaşı Tricia'yı seviyor. Tim, otobüse komşu çocuğuyla binmiş, sınıfta üç arkadaşı varmış, kızların kendisine asıldığını söylüyor. Ama yeni bir oğlan gelince hep böyle olur. Annem çaya gitmiş ve herkesi "güzel, hoş, çekici" bulmuş. (Hoş değil mi?) Oysa ben, tıpkı yağla su gibiyim, bir türlü uyum sağlayamıyorum. Hep sadece kendi ailemi izleyerek dışarıda kalıyor gibiyim. Böylesine dost canlısı, sosyal, dışadönük, esnek bir aileden gelen benim gibi birisi, nasıl böyle şapşal olabiliyor? Dedem politikayla uğraşıyordu ve hep favori aday olmuştu, ninemse onunla seyahat ederdi. Peki bana ne oluyor? Yoksa bir tür başarısızlık mıyım? Bir tür uyumsuz? Bir hata!

14 OCAK

Tam bir hafta geçti ama hiç kimse, meraklı, düşmanca, "burda ne arıyorsun?" türünden bir tavırla bana bakmanın dışında hiçbir şey yapmış değil. Kendimi kitaplarıma, çalışmalarıma, müziğe gömmeye, aldırmıyor görünmeye çalıştım. Sanırım gerçekten de aldırmıyorum, hem aldırsam bile ne çıkar ki? Üç kilo aldım, buna da aldırmıyorum. Annem benim için kaygılanıyor, biliyorum, çünkü çok sessizleştim. Ama ne konuşabilirim ki? Annemin birinci kuralı olan "Eğer şeyler için güzel bir şeyler söyleyemiyorsan, hiçbir şey söyleme" kuralına uymadığım taktirde, yemek haricinde kesinlikle ağzımı açmam; yeme işini ise zaten bolca yapıyorum!

8 ŞUBAT

Gelişimizden bu yana neredeyse yedi kilo aldım. Yüzüm berbat, saçlarım yapış yapış ve yağlı. Her akşam yıkamam gerekiyor. Babam eve hiç gelmiyor, annemse sürekli peşimde: "Mut-

lu ol, saçını topla, yapıcı ol, gülümse, canlan, arkadaş edin." Birisi bir kere daha negatif ve çocukça davrandığımı söyleyecek olursa ağızlarını tıkayacağım. Elbiselerimden hiçbir isini giyemiyorum ve Tim'in benden utandığını biliyorum. Arkadaşlarıylayken yanına gittiğim zaman bana dumdummuşum gibi davranıyor, beni yaralıyor ve hippi saçlarımla alay ediyor. Bu okuldan, bu kentten, özellikle de ailemden ve kendimden tiksiniyorum.

18 MART

Sonunda okulda bir arkadaş bulabildim. O da benim kadar şapşal ve uyumsuz. Ama sanırım tencere yuvarlandı kapağını buldu sözü doğru. Bir akşam sinemaya gitmek için Greta beni almaya geldi, bizimkiler ona çok kaba davrandı. Acı çeken tatlı dilli anneciğimin, şapşal görünümlü bir hiç olan arkadaşım hakkında iğrenç şeyler söylediğini bir düşün! Merak ediyorum neden kendi şapşal görünümlü beş para etmez kızına şöyle bir bakmıyor ki? Yoksa bu birkaç yıl içinde üniversitenin rektörü olabilecek olan büyük profesörün o iyi yetiştirilmiş, narin, büyüleyici karısına yakışmıyor mu?

Bu anlamsız deliğe geldikten beri hepsinin biraz kıvrandığını anlayabiliyorum, ben de kıvranıyorum.

10 NISAN

Oh, mutluluk, sevinç ve neşe: Annem, yaz tatilini dedemlerle geçirebileceğimi söyledi. Bugünden, şu andan itibaren rejime başlıyorum! Tabi her zaman olduğu gibi bir şart koştu: notlarımı düzeltmem gerekiyor.

20 NISAN

Okul bitmek üzere. İki ay kaldı ve ben sabırsızlanıyorum. Tim'e katlanamıyorum. Annem üstüme gelip duruyor: "Şunu yapma, bunu yapma, şunu yap, bunu yap, neden şunu yapıyorsun, bunu yapmıyorsun? Şöyle davranman gerektiğini biliyorsun. Yine çocukça davranmaya başladın." Biliyorum ki

beni hep Tim ve Alexandria ile kıyaslıyor ve ben bir türlü onun istediği gibi olamıyorum. Sanki her ailede bir şapşal var. Bizim evdeki kim, bil bakalım. Biraz kardeş kıskançlığı olması doğal, ama bizimki kontrolden çıkıyor. Tim ve Alex'i gerçekten seviyorum, ama onların da birçok hatası var ve ben, onları onlardan nefret ettiğimden daha çok mu seviyorum, yoksa sevgiden çok nefret mi hissediyorum, bilemiyorum. Bu, annem ve babam için de geçerli! Ama dürüst olmak gerekirse sanırım bu daha çok kendim için geçerli.

5 MAYIS

Bu dönemki öğretmenlerimin hepsi birer aptal, birer şapşal. Bir yerde, insanın, hayatı boyunca kamçılayıcı ve özendirici olan iki iyi öğretmeni olmasının şans olduğunu okumuştum. Sanırım benimkiler ana okulunda ve birinci sınıfta kaldı.

13 MAYIS

Okuldan eve dönerken başka bir kızla tanıştım. Adı Beth Baum ve bizden üç blok ötede oturuyor. Gerçekten de son derece güzel. O da biraz mahçup ve benim gibi kitapları insanlara tercih ediyor. Onun babası da benimki gibi çoğu zaman evde değil ve onun annesi de benimki gibiymiş, ama sanırım bütün anneler böyle. Böyle yapmasalardı, ev ve dünya çok daha farklı olurdu. Oh, dilerim kafa ütüleyen bir anne olmam, ama sanırım olmak zorunda kalacağım, başka türlü bir şeyin nasıl başarılabileceğini bilmiyorum.

19 MAYIS

Bugün okuldan sonra Beth ile eve gittim. Çok güzel bir evleri ve tam gün çalışan yatılı bir hizmetçileri var. Beth Yahudi. Daha önce hiç Yahudi arkadaşım olmamıştı, her nedense farklı olduklarını düşünürdüm. Neden, bilmiyorum, çünkü hepimiz insanız, ama şey gibi... yani düşündüm ki... yine neden söz ettiğimi bile bilmiyorum.

Beth gerçekten düşünceli ve notları konusunda kaygılı. Biraz

çalıştık, sonra da kalorisiz kola içip plak dinledik. (O da kilo vermeye çalışıyor.) Ondan gerçekten hoşlandım. Gerçek bir arkadaşa sahip olmak güzel. Aslında Greta ile kendimi hiç rahat hissetmedim, hep onun gramerini düzeltmek ve kendine, üstüne başına dikkat etmesini söylemek istedim. Sanırım anneme, düşündüğümden daha çok benziyorum! Bunun nedeni kendini beğenmiş olmam değil, gerçekten değil. Ama gerçek dostluk, sempati ve boğulmamak için birisine sarılma üzerine kurulamaz. Dostluğun, karşılıklı hoşlanma, yetenek ve hatta benzer geçmişler üzerine kurulması gerekir. Annem, bugünkü düşünce tutumumla gurur duyar. Aramızda artık iletişim olmaması çok kötü. Küçükken onunla konuşabildiğim zamanları hatırlıyorum. Ama şimdi sanki farklı dilleri konuşuyoruz, birbirimizi anlamıyoruz. O bir şey diyor, ben başka bir şey anlıyorum ya da o bir şey diyor, ben beni düzeltmeye, "yüceltmeye" ya da bana vaaz vermeye çalıştığını düşünüyorum. Aslında sanırım gerçekte yaptığı bu değil, sadece konuşamıyor ve benim gibi kelimelerin içinde kayboluyor. Belki de hayat böyle.

22 MAYIS

Birlikte çalışmak üzere bugün Beth bize geldi ve annem, babam, çocuklar ondan hoşlandı! Hatta evi arayıp akşam yemeğine bizde kalması için izin almasını istediler, daha sonra annem alışveriş için bizi kent merkezine götürecekti, perşembe akşamları bütün mağazalar açık oluyor. Ben giyinmek için koşuştururken, Beth de kendi eşyalarını almak için koştu. Onu yoldan alacağız, ancak durup bu güzel deneyimi not etmek istedim. Bu öylesine güzel ve heyecan verici bir şey ki içimde tutamazdım.

24 MAYIS

Beth harika bir arkadaş. Sanırım çok küçük bir kız olduğum zamanlardan bu yana sahip olduğum tek "en iyi" arkadaş. Her konuda konuşabiliyoruz. Din konusunda bile bolca konuşuyoruz. Yahudi inançları bizimkinden oldukça farklı. Cumartesi günleri toplanıyorlar ve hâlâ İsa'nın ya da Mesih'in gel-

mesini bekliyorlar. Beth, ninesini ve dedesini çok seviyor ve onlarla tanışmamı istiyor. Ortodoks olduklarını ve eti bir tabakta, sütlü şeyleri de başka bir tabakta yediklerini söylüyor. Dinim hakkında daha çok şey bilmeyi isterdim, böylece Beth'e anlatabilirdim.

3 HAZIRAN

Bugün Beth ile seks konuştuk. Büyükannesi, bir Yahudi erkeği bir kızla evlenir de birisi kızın bakire olmadığını söyleyip bu kanıtlanırsa, erkeğin o kızla evlenmek zorunda olmadığını söylemiş. Bunun nasıl kanıtlandığını merak ediyorduk, ama hiçbir imiz bilmiyorduk. Büyükannesindense annesine sormayı tercih ettiğini söyledi, ama ben, birisine soracaksam, bunun annem olmasını isterim. Ama elbette sormayacağım! Zaten annem de Yahudi geleneklerini bilmez.

Beth, içinde evlendiği, uzun, güzel, beyaz bir gelinlik giydiği, nikahında yüzlerce insanın bulunduğu, ama aralarından birisinin Hahama onun bakire olmadığını fısıldadığı ve oğlanın arkasını dönüp gittiği kabuslar gördüğünü söyledi. Onu suçlamıyorum. Ben de aynı şeyi hissederdim. Sinirleri yeterince sağlam olduğu bir gün büyükannesine ya da bir başkasına bu konuyu soracakmış. Dilerim bana da anlatır, çünkü gerçekten ben de bilmek istiyorum.

10 HAZIRAN

Sevgili Günlüğüm,

Okul bitmek üzere ve şimdi de bitmesini istemiyorum. Beth ile öyle iyi vakit geçiriyorum ki. İkimiz de erkeklerin gözünde pek popüler değiliz, ama bazen Beth annesinin dostlarının Yahudi çocuklarıyla çıkmak zorunda kalıyor. Genellikle sıkıcı olduğunu söylüyor, oğlanlar da ondan onun onlardan hoşlandığı kadar hoşlanıyormuş, ama Yahudi aileler öyleymiş, çocuklarının diğer Yahudi çocuklarla evlenmelerini istiyorlarmış. Bir akşam Beth beni, annesinin deyişiyle "hoş bir Yahudi çocukla" çıkmam için götürecek, tabi kim olduğunu bilme-

den. Beth, oğlanın bundan hoşlanacağını, çünkü Yahudi olmadığımı, bunun da annesini dinlememek anlamına geldiğini söylüyor. Sanırım ondan şimdiden hoşlandım.

13 HAZIRAN

Yaşasın! Okul bitti! Ama üzülüyorum da.

15 HAZIRAN

Beth, beni Sammy Green adında bir oğlanla tanıştırdı. Bizimkilere inanılmaz derecede nazik ve saygılı davrandı, bu da ondan çok hoşlanmalarını sağladı. Ama dışarı çıkıp da arabaya biner binmez iki eli de çalışmaya başladı. Anne babalar gerçekten de kişilik yargısı konusunda çok beceriksiz. Bazen oldukları yaşa nasıl geldiklerini merak ediyorum. Her neyse, gece tam anlamıyla aptalcaydı. Sam, filmi bile rahat izlememe izin vermedi. Hem öyle açık saçık bir filmdi ki bittikten sonra uzun süre bayanlar tuvaletinde kalmak zorunda kaldık. Dışarı çıkamayacak kadar öz-bilinçliydik, ama bütün gece orada kalamayacağımız için, sanki hiçbir şey olmamış gibi rol yaparak lobiye girdik. Oğlanlar film hakkında konuşmak istedi, ama geçiştirdik.

18 HAZIRAN

Bugün duyduğum berbat bir habere göre Beth altı hafta süreyle yaz kampına gidecekmiş. Annesiyle babası Avrupa'ya gidiyormuş, bu nedenle sadece Yahudiler'in alındığı bir kamp ayarlamışlar. Kolum kanadım kırılmış gibi, onun da öyle. Her ikimiz de ailelerimizle konuştuk, ama duvara konuşmuşuz gibi sonuçsuz kaldı. Bizi duymuyorlar, bizi dinlemiyorlar bile. Sanırım planladığım gibi tatili dedemlerle geçireceğim, ama bu bile artık hiç ilginç gelmiyor.

23 HAZIRAN

Beth'le birlikte olmak için sadece iki günümüz kaldı. Ayrılışımız, ölümü beklemek gibi bir şey. Onu hep tanımışım

gibi geliyor, çünkü beni anlıyor. Annesi onun için oğlanlarla çıkmasını sağlamaya yönelik günler düzenlediği zamanlarda oğlanları kıskandığımı kabul etmeliyim. Umarım bir kızın bir başka kız konusunda böyle hissetmesi garip değildir. Oh, dilerim değildir! Ona aşık olmuş olabilir miyim? Oh, bu benim için bile aptalca. Sadece o benim şu ana kadar sahip olduğum ya da bundan sonra sahip olacağım en iyi arkadaş.

25 HAZIRAN

Bitti! Beth öğlen gidiyor. Dün gece birbirimize elveda dedik, korkmuş çocuklar gibi sarılıp ağlaştık. O da benim kadar yalnız. Annesi ona bağırıp çağırıyor, çocukça ve aptalca davrandığını söylüyor. En azından benimkiler daha anlayışlı ve ne kadar yalnız kalacağımı anlıyorlar. Aslında annem beni alışverişe götürdü ve içine isim yazılabilen küçük bir altın kolye için beş dolar harcamama izin verdi, babam da Beth ile iki kere şehirlerarası görüşme yapabileceğimi söyledi. Gerçekten de düşünceli ve anlayışlılar. Sanırım şanslıyım.

2 TEMMUZ

Sevgili Günlüğüm,

Dedemlerdeyim ve hayatımda hiç bu kadar sıkılmamıştım. Uzun, sıcak bir yazdan söz etmek: daha yaz bile değil! Bu gidişle aklımı kaçıracağım! Geldikten bu yana her gün bir kitap okuyorum ve sıkıntıdan patlamak üzereyim. Bu da beni şaşırtıyor, çünkü okullar açıkken yatakta kalabileceğim, başıboş dolaşabileceğim, kitap okuyup TV izleyebileceğim ve istediğim şeyleri yapabileceğim boş zamanları gerçekten özlüyorum, ama şimdi patlayacak gibiyim. Oh, keskin ızdırap. Sharon taşınmış, Debbie birisiyle çıkıyor ve Marie ailesiyle tatilde. Buraya geleli sadece beş gün oldu. Eve gitmek istediğimi söylemeden önce en az bir hafta kalmaya çalışmak zorundayım. Aklımı kaybetmeden buna dayanabilir miyim?

7 TEMMUZ

Bugün garip bir şey oldu, en azından olmasını diliyorum.

Oh, diliyorum! Diliyorum! Diliyorum! Alex'e doğum günü armağanı almak için çarşıya inmiştik. Mağazadayken Jill Peters geldi. Merhabalaşıp konuşmak için durduk. Taşındıktan sonra onu hiç görmemiştim. Onun bulunduğu üst tabaka grubuna kendimi gerçekten hiç ait hissetmemiştim, ancak o, liseyi bitirince babamın üniversitesine gitmek istediğini, bu küçük taşra kasabasından usandığını ve hayatın gerçekten yaşandığı bir yere gitmek için sabırsızlandığını söyledi. Yeni yerimizde çok iyi vakit geçiriyormuş gibi bir havaya girdim, ama aslında ikisi arasında pek bir fark göremiyorum. Sanırım epeyce yalan söyledim, çünkü yarın gece birkaç kişiyle buluşacağını ve beni arayacağını söyledi. Oh, dilerim arar!

8 TEMMUZ

Oh, o kadar mutluyum ki ağlayabilirim! Oldu! Jill tam 10:32'de aradı. Biliyorum, çünkü elimde saat, telefonun başında telepati sinyalleri göndermeye çalışarak bekliyordum. Bir tür tanışma partisi olacak. İyi ki yıllığım yanımda. Onlarınki gibi olmayacak, içinde hiçbirisinin resmi yok, ama onlarınki de benimkinde yok. Yeni beyaz şortumu giyeceğim. Şimdi gitmek zorundayım, çünkü saçımı yıkayıp toplamam gerekiyor. Gerçekten çok uzadı, ama portakal jölesi kutusuna koyarsam iyice toplayıp uç kısmını kıvırabilirim. Yeterince kutu olduğunu umarım. Olmalı! Olmalı!

10 TEMMUZ

Sevgili Günlüğüm,

Utanmalı mıyım, yoksa sevinmeli miyim, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, dün gece hayatımdaki en inanılmaz şeyi yaşadığım. Sözcüklere döktüğüm zaman anormal geliyor, ama gerçekte müthiş, harika, mucizevi bir şeydi.

Jiller'deki çocuklar öylesine dostça ve rahattı ki ben de o anda kendimi çok rahat hissettim. Beni, kendilerinden biriymişim gibi kabul ettiler. Herkes çok mutlu ve telaşesizdi. Ortamı sevdim. Harikaydı, gerçekten müthişti. Neyse bir süre sonra Jill ile

oğlanlardan birisi bir tepsi kola getirdi ve anında çocukların hepsi minderler üzerinde yere uzandı, bazıları da sofada ve koltuklarda birbirine sarılıp oturdular.

Jill bana göz kırptı ve "Şimdi 'Boncuk Kimde?' oynayacağız. Bilirsin. Çocukken oynardık." Yanımda duran Bill Thompson da gülerek, "Sadece biraz daha kötü, çünkü şimdi birisinin bebek bakıcılığı yapması gerekiyor," dedi.

Ona bakıp gülümsedim. Çok aptal görünmek istemiyordum.

Herkes kolasını azar azar yudumluyordu, herkes herkesi gözlüyor gibiydi. Bense gözlerimi Jill'den ayırmıyordum. O ne yaparsa ben de onu yapacaktım.

Birden, içimde, fırtına gibi garip bir şey hissettim. İçecekleri elimize aldıktan beri iki ya da üç plak çaldığımızı hatırlıyorum, sonra da herkes bana bakmaya başlamıştı. Avuçlarım terliyordu ve ense kökümden ter damlalarının süzüldüğünü hissedebiliyordum. Oda olağandışı şekilde sessiz gibiydi. Jill, perdeleri tamamen kapamak için kalkınca, "Beni zehirlemeye çalışıyorlar! Neden beni zehirlemek istiyorlar?" diye düşündüm.

Vücudumun her yeri yay gibi gerilmişti ve her yanımı uğursuz bir tedirginlik duygusu sarmış, beni tutsak etmiş, adeta boğulacak gibi olmuştum. Gözlerimi açtığımda, Bill'in kolunu omuzuma attığını farkettim. "İyi şanslar," diyordu yanlış hızda çalınan ağır çekimli bir plak gibi, "Ama meraklanma, senin bakıcılığını ben yapacağım, iyi bir uçuş olacak. Hadi artık rahatla, tadını çıkar. Tadını çıkar." Yüzümü, boynumu hafifçe okşadı ve "İnan, başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim," dedi. Birden, ağır çekimli bir eko hücresi gibi kendini tekrarlıyor gibi geldi. İsterik kahkahalarla, gülmeye başladım. Duyduğum en saçma, en eğlenceli şey gibi geldi. Derken tavanda tuhaf, kayan şeyler gördüm. Bill beni aşağı çekti ve başımı dizlerine yasladı. Tavandaki şeklin kırmızı, mavi ve sarıdan oluşan bir renk cümbüşüne dönüştüğünü gördüm. Bu güzelliği diğerleriyle paylaşmak istedim, ama ağzımdan çıkan kelimeler ıslak, kaygan, renk tadı veren bir şeye dönüşmüştü. Kalkıp yürümeye başladım, iliklerime kadar işleyen hafif bir titreme

hissettim, Bill'e anlatmak istedim, ama yapabildiğim tek şey gülmekti.

Hemen sonra, her bir kelimeyle düşüncelerim belirmeye başladı. Adem ile Havva'nın kullandığı kusursuz, gerçek ve orjinal dili keşfetmiştim, ama anlatmaya çalıştığım zaman, kullandığım sözcükler düşüncelerimden çok kopuk kalıyordu. Bu düşünceleri kaybediyordum, ellerimin arasından kayıp gittiğini hissediyordum, oysa bu harika, paha biçilmez ve gerçek şeyin gelecek kuşaklara saklanması gerekiyordu. Kendimi kötü hissettim ve sonunda daha fazla konuşamadığım için geri yere uzanıp gözlerimi kapadım; fiziksel olarak müziğe gömülmüştüm. Nasıl ki işitebiliyorsam, müziği koklayabiliyor, parmaklarımla hissedebiliyordum. Hiç bu kadar güzel bir şey yaşamamıştım. Her bir enstrümanın gerçek anlamda bir parçasıydım. Her notanın kendine ait bir kişiliği, şekli ve rengi vardı ve her birisi diğerlerinden tamamen farklı görünüyordu, bir sonraki nota duyulana kadar bir öncekinin bestenin tamamıyla olan ilişkisini düşünebiliyordum. Zihnim, çağların bilgeliğine sahipti ve bunu anlatacak yeterli sözcük yoktu.

Masanın üzerindeki bir dergiye baktım, 100 boyutta görebiliyordum. Öylesine güzeldi ki görmeye dayanamıyordum. Gözlerimi kapadım. O anda, başka bir küreye, başka bir dünyaya, başka bir evrene giriyordum. Şeyler bana doğru koşuyor, benden uzaklaşıyordu, hızlı bir asansörle iner gibi nefesim kesiliyordu. Neyin gerçek, neyin gerçekdışı olduğunu ayıramıyordum. Ben masa ya da kitap veya müzik miydim, yoksa bütün bunların bir parçası mıydım, aslında önemli değildi, çünkü ne olursa olsun, harikaydım. Kendimi bildiğimden beri ilk kez tamamen ketlemesizdim. Onca insanın önünde dans ediyor, şov yapıyor, her saniyesinin tadını çıkarıyordum.

Duyularım öylesine keskindi ki yan evdeki birisinin nefes alıp verişini duyabilir, kilometrelerce ötede limonata yapan birisinin kokusunu alabilirdim.

Şeyleri sonsuz gerçeklikler olarak algıladığım o andan sonra kendime gelmeye başladım, bu arada parti de çözülüyordu.

Jill'e, ne olduğunu sordum. 14 şişe kolanın 10 tanesinde LSD olduğunu ve "boncuk kimde" oyunu gereği kime LSD'li kola düştüğünün bilinmediğini söyledi. Şanslılardan birisi olduğum için mutluyum.

Döndüğümüzde dedemlerin ev karanlıktı, Jill odama gitmeme, soyunmama ve yatağa girmeme yardım etti. Uzun süren gülmelerin sonucu olabilecek hafif bir başağrısının dışında, genel bir mutluluk duygusuyla, bir tür deniz tutmasına benzeyen bir uykuya daldım. Eğlenceliydi! Esirikçeydi! Muhteşemdi! Ama bir daha deneyeceğimi sanmıyorum. Uyuşturucu konusunda çokça ürkütücü hikaye dinlemiştim.

Şimdi geri dönüp bakınca, olan bitenin farkında olmam gerektiğini düşünüyorum! Aptallar bile anlardı, ama partinin öylesine tuhaf ve heyecan verici olduğunu düşündüm ki sanırım dinlemiyordum, ya da dinlemek istemiyordum. Bilseydim, ölesiye korkardım. Bu nedenle söylemedikleri için memnunum, çünkü kararı kendim vermediğim için kendimi özgür, dürüst ve erdemli hissedebilirim. Hem yaşandı ve bitti ve bir daha düşünmeyeceğim.

13 TEMMUZ

Sevgili Günlüğüm,

İki gündür, kendimi, LSD kullanmanın beni bir "uyuşturucu müptelası" ve LSD vesair uyuşturucu kullananlar konusunda duyduğum türden aşağılık, iğrenç bir şey yapacağına inandırmaya çalışıyorum; ama öylesine merak ediyorum ki, bir kerecik olsun denemek için sabırsızlanıyorum, söz veriyorum ki, bir kerecik olsun denemek için sabırsızlanıyorum, söz veriyorum sadece bir kere! Sadece söylenenlerin doğru olup olmadığını görmek istiyorum! LSD konusunda duyduklarımın tamamının, neden söz ettiğini bilmeyen bizimkiler gibi bilgisiz, cahil insanlar tarafından yazıldığı açık. Belki de esrar da aynı etkiyi yaratıyordur. Her neyse Jill bu sabah aradı ve haftasonu için arkadaşına gideceğini ve pazartesi ilk iş olarak beni arayacağını söyledi.

Ona, ne kadar çok, çok, çok muhteşem bir gece geçirdiğimi

anlattım, memmun oldu. Eminim ima etsem esrarı denememe yardım edecektir; daha sonra eve döner ve her şeyi unuturum; ancak bilgili olma ve şeylerin gerçekte neye benzediğini bilmek güzel bir şey. Elbette denediğimi kimsenin bilmesini istemem. Sanırım seni sağlam kilitli küçük, metal bir kutuya kilitleyeceğim. Seni kimsenin okumasını göze alamam, özellikle şimdi! Aslında, sanırım uyuşturucu konusunda bir şeyler bulmak için kütüphaneye giderken seni de yanıma alsam iyi olur. İyi ki katalog bölümü var, yoksa birisine sormaya cesaret edemezdim. Ayrıca kütüphane açılır açılmaz gidersem tenha olur.

14 TEMMUZ

Kütüphaneye giderken Bill'e rastladım. Bu akşam beni evden alacak. Olacakları görmek için sabırsızlanıyorum. Bu, keşfettiğim tamamen yeni bir dünya ve önümde açılan yeni, büyük kapılara inanamazsın. Kendimi, Harikalar Dünyası'ndaki Alice gibi hissediyorum. Belki Lewis G. Carroll da uyuşturucu kullanıyordu.

20 TEMMUZ

Sevgili yakın, sıcak dostum, Günlüğüm,

Öylesine fantastik, inanılmaz, genleşen, nefes kesen bir hafta yaşadım ki, Şey gibi, başıma gelen en harika şey gibiydi. Bill ile çıkacağımı söylediğimi hatırladın mı? Beni cuma günü dinamitle (bir tür uyuşturucu, Ç.N) ve pazar günü de amfetaminle tanıştırdı. Her ikisi de Samanyolu'nda yıldızlara yolculuk gibiydi, milyon kere, trilyon kere daha güzeldi. Amfetamin ilk önce biraz acı verdi, çünkü Bill doğrudan doğruya koluma enjekte etmek zorunda kaldı. Hastanedeyken iğneden ne kadar da nefret ederdim, oysa bu öylesine farklı ki, tekrar denemeye sabırsızlanıyorum, kesinlikle bekleyemiyorum. Adına boşuna sürat (amfetaminin argo adı, Ç.N) dememişler! Kendimi zor kontrol edebiliyorum, aslında kontrol etmek istesem de edemem ve istemiyorum. İçekapanık, fareye benzeyen küçük ben için düşleyemediğim kadar güzel dans ettim. Kendimi büyük, özgür, muhteşem hissettim; farklı, gelişmiş, kusursuz bir türün

farklı, gelişmiş, kusursuz bir örneği gibiydim, Çılgıncaydı! Güzeldi! Gerçekten.

23 TEMMUZ

Sevgili Günlüğüm,

Dün gece dedem hafif bir kalp krizi geçirdi, şükürler olsun ki tam ben çıkmaya hazırlanırken oldu ve ciddi değildi. Zavallı ninem epeyce sarsıldı, ama dışarıdan sakin görünüyordu. Yanlarında olduğum için kafamı şişirmediler, aslında iyi vakit geçirdiğim ve birçok arkadaş edindiğim için seviniyorlar, bu nedenle bana kesinlikle karışmıyorlar. İyi yürekli aziz ruhlar. Olan biteni bir bilseler! Gözleri yuvasından fırlar.

Dedemin krizi sadece birkaç hafta yatakta kalacağı anlamına geliyor, ama fazladan sorun yaratıp beni eve göndermeyi istemelerine neden olmamak için gerçekten dikkatli olmam gerekecek. Belki de ev işlerinde daha çok yardım edersem, bana ihtiyaçları olduğunu bile düşünebilirler.

Dilerim dedeme bir şey olmaz. Onu çok seviyorum. Bir gün ikisinin de öleceğini biliyorum, ama dilerim çok yaşarlar. Gariptir, şimdiye kadar ölümü hemen hiç düşünmedim. Bir gün ben bile öleceğim, biliyorum. Ölümden sonra gerçekten hayat olup olmadığını merak ediyorum. Oh, dilerim vardır! Ama beni gerçekten düşündüren kısmı bu değil. Aslında ruhlarımızın Tanrı'ya döneceğini biliyorum, ama bedenlerimizin karanlık, soğuk toprağa gömülüp solucanlar tarafından kemirildiğini, çürüdüğünü düşünmek dayanılmaz bir şey. Sanırım yakılmayı tercih ederim! Kesinlikle yakılmayı tercih ederim! Kesinlikle yakılmayı tercih ederim! Eve döner dönmez, emin olmak için çocuklara ve annemlere soracağım ve öldüğüm zaman yakmalarını söyleyeceğim. İsteğimi yerine getirecekler, çünkü çok tatlı ve harikalar, biz iyi bir aileyiz, onları seviyorum, onlarla olduğum için şanslıyım. Bugün onlara yazmalıyım. Yazma konusunda çok iyi değilim, ama daha iyi olmam gerekir. Kesinlikle. Ve sanırım onlara hemen şimdi eve dönmek istediğimi söyleyeceğim! Derhal! Bill'den, Jill'den ve diğerlerinden uzak durmak istiyorum. Neden uyuşturucu kullanmamam

gerekiyor, bilmiyorum, çünkü öylesine güzel, harika ve çılgınca ki; ama yapmamam gerektiğini biliyorum ve yapmayacağım! Bir daha yapmayacağım. Şimdi şurada yemin ediyorum ki, bugünden itibaren hayatım boyunca bir daha uyuşturucu kullanmayacağım, böylece tanıdığım herkes benimle gurur duyabilecek, ben de kendimle gurur duyabileceğim!

25 TEMMUZ

Dedem düzeliyor. Ninem onun yanında olabilsin diye yemek, temizlik ve her türlü ev işlerini ben yaptım. Bunu gerçekten taktir ediyorlar, ben de onları taktir ediyorum.

6:30

Jill aradı ve beni bir partiye davet etti, ama ona işler yoluna girene kadar dedemlerin yanından ayrılmayacağımı söyledim. Gitmemek için bahane bulabildiğim için mutluyum.

28 TEMMUZ

Dedem kriz geçirdikten bu yana babamlar her gün arıyor. Eve dönmek isteyip istemediğimi sordular, gerçekten istiyorum, ama en azından önümüzdeki hafta da kalıp yardım etmem gerektiğine inanıyorum.

2 AĞUSTOS

Canım çok sıkılıyor, ama en azından nineme moral desteği verebiliyorum. O da en azından elinden gelen her şeyi yapıyor. Bill tekrar aradı ve çıkma önerdi, ninem de gitmem için ısrar etti, bu nedenle sanırım onunla çıkacağım, ama sadece o uçmak istediği takdirde ona gözkulak olmakla yetineceğim.

3 AĞUSTOS

Dün akşam Bill'lerde altı çocuk vardı. Onunkiler kente gitmişlerdi, gece bir veya ikiden önce dönmeyeceklerdi. Hepsi de asit alarak uçuşa geçmişti, ben de o kadar uzun süre hiçbir şey almadığım için son bir uçuş yapabileceğimi düşündüm. Eve döndüğümde elbette ağzıma bu türden bir şey koymayacağım.

Son derece güzeldi, öncekilerden çok çok daha harikaydı. Her uçuşun nasıl olup da öncekilerden çok daha harika olabildiğini anlayamıyorum, ama oluyor. Oturup saatlerce sağ elimin egzotikliğini ve ihtişamını inceledim. Elimdeki kasların; hücrelerini, gözeneklerini görebiliyordum. Her bir kan damarının ayrı bir çekiciliği vardı. Zihnim hâlâ o deneyimin güzelliğiyle dolu.

6 AĞUSTOS

Dün gece olan oldu. Artık bakire değilim! Bir anlamda gerçekten üzgünüm, çünkü Roger'in hayatımdaki ilk ve tek erkek olmasını istemiştim. Ama burada değil, aslında geldikten beri hiç görmedim. Şimdiye kadar hantal, aptal, şapşal bir budala olmuştur.

Seksin asitsiz bu kadar heyecan verici, harika, anlatılamaz bir şey olup olmayacağını merak ediyorum. Hep bunun sadece bir dakika aldığını ya da köpek çiftleşmesi gibi olduğunu düşünmüştüm, ama hiç de öyle değildi. Aslında dün akşam uçuşa başlamam uzun zaman aldı. İtilmişlik ve düşmanca bir duyguyla bir köşede oturuyordum, birden olan oldu ve çılgınca dans edip sevişmek istedim. Bill için böyle hissettiğimi bile bilmiyordum. Desteğe ihtiyacım olduğu zaman beni düşünen nazik, sessiz bir insandı, ama birdenbire, onu baştan çıkarma konusunda kendimi çok rahat hissettim, fazla baskıya da ihtiyacı yoktu zaten. Aslında şimdi bile gerçek gibi görünmüyor.

Hayatım boyunca, birisiyle ilk seviştiğim zaman bunun özel olacağını, hatta acı verebileceğini düşünmüştüm, ama parlak, delice, akışkan, kalıcı bir şeyin bir parçası olduğunu anladım. Şimdi bile bir şeyi bir diğerinden ayıramıyorum.

Bütün çocukların sevişip sevişmediğini merak ediyorum— oh, hayır, bu çok hayvanca ve aşağılayıcı! Roger bilseydi nasıl şoke olurdu? Ya annem, babam, Tim, Alex, dedem, ninem? Sanırım kahırlarından ölürlerdi, ama benim kadar değil!

Belki Bill'i gerçekten seviyorum, ama şu anda neye benzediğini bile pek hatırlamıyorum. Oh, kafam öylesine bunaltı verici ölçüde karışık ki! Ya hamileysem? Oh, neden söz ettiğini bilen birisiyle olmayı çok isterdim.

Hamile olma konusunda daha önce düşünmemiştim. İlk denemede olabilir mi? Hamile olursam Bill benimle evlenir mi yoksa sadece önüne gelenle yatan küçük bir şapşal olduğumu mu düşünür? Elbette evlenmez, sadece on beş yaşında. Sanırım düşük ya da benzeri bir şey yapmak zorunda kalırım. .....ın geçen yıl yaptığı gibi okulu bırakmak zorunda kalırsam kuşkusuz buna dayanamam. Çocuklar haftalarca sadece ondan söz etmişti. Oh, Tanrım, lütfen, lütfen beni hamile bırakma.

Hemen şimdi annemi arayacağım. Nineme bir uçak bileti aldırıp yarın eve döneceğim. Bu kokuşmuş yerden de o, Bill Thompson'dan da ötekilerden de nefret ediyorum. Onlarla nasıl bir oldum, anlayamıyorum, ama beni kabul ettikleri zaman öylesine mutlu oldum ve kendimi öyle iyi hissettim ki! Şimdi ise sanki işe yararmış gibi kendimi perişan ve utanç içinde hissediyorum.

7 AĞUSTOS

Annemler dönmek için önümüzdeki haftaya kadar beklemem gerektiğini düşünüyor. İtiraz edemedim, çünkü ninemin bana ihtiyacı var. Ama bu arada telefonlara cevap vermeyeceğim, evden dışarı çıkmayacağım.

DAHA SONRA

Jill aradı, ama nineme, ona kendimi iyi hissetmediğimi söylemesini söyledim. İyi olmadığımı ninem bile açıkça görüyor. Olabileceğini aklıma bile getirmediğim kuşkuların, kaygıların ve korkuların içinde kıvranıyorum.

9 AĞUSTOS

Dünya yörüngesinde gerçekten durmuş gibi. Hayatım tümden bitti. Akşam yemeğinden sonra ninemle bahçede oturuyorduk ve arka kapıda bir tıkırtı duyduk. Koca evrende gelen kim olsa beğenirsiniz? Roger, annesi ve babası. Öğlenden sonra gelmişler ve dememin hastalığını duyunca geçmiş olsun için

uğramışlar.

Kendimden geçmiştim. Roger, her zamankinden daha nefes kesici ölçüde yakışıklı olmuş. Kollarına atılıp yüreğimi haykırmak istedim. Ama sadece el sıkıştık ve konuklara içecek bir şeyler getirmek için telaşla odadan çıktım. Daha sonra, bir süre konuştuktan sonra, ninem çips ve krema getirmem için beni mutfağa yolladı, Roger de arkamdan geldi! Roger'in beni izlediğini düşünebiliyor musun? Hatta bana çıkma bile önerdi! O anda, orada ölmek istedim. Daha sonra bahçeye çıktık ve bana, önümüzdeki yıl askeri okula gideceğini, koleje hazır olduğunu anlattı. İlk kez tek başına uzaklara gitme konusunda biraz korktuğunu, yalnızlık duyduğunu söyledi ve uçak mühendisi olmayı ve yeni hava taşımacılığı teknikleri konusunda çalışmayı ne kadar istediğini anlattı. Harika fikirleri var! Yaşamı, ordu, vb konusunda harika fikirleri var ki onu dinlemek Jules Verne okumak gibi bir şey.

Sonra beni öptü; ta ana okulundan beri hep düşlediğim gibi olmuştu. Başka oğlanlar da öpmüştü ama hiç de aynı değildi. Bu, düşkünlüktü, hoşlanmaydı, arzuydu, saygıydı, hayranlıktı, sevecenlikti, yumuşaklıktı, bağlanmaktı, özlemekti. Hayatta başıma gelen en harika şeydi. Ama şimdi burada oturuyorum ve karnım ağrıyor. Buraya geldikten beri yaptıklarımı ortaya çıkarırsa ne olur? Beni nasıl bağışlar? Beni nasıl anlar? Anlayabilir mi? Katolik olsaydım, günühlarım için korkunç bir kefaret ödeyebilirdim. Tanrı!nın insanın günahlarını bağışladığı inancıyla yetiştirildim, ama ben kendimi nasıl bağışlayabilirim? Roger beni nasıl bağışlar?

Oh, dehşetler, yılgılar, sonsuz işkence!

10 AĞUSTOS

Roger bugün dört kere aradı ama onunla konuşmadım. Dedemler kendimi daha iyi hissedene kadar birkaç gün daha kalmamı istiyor, ama düşüncelerimi toparlayana kadar tekrarRoger'in yüzüne bakamam. Oh, böyle bir çirkefe nasıl bulaştım? Düşünsene Roger'ı tekrar görmeden dört gün önce bekaretimi kaybediyorum. Korkunç tezat. Ama bu olmasaydı bile,

asit uçuşlarını anlayabilir miydi? Olanlardan sonra beni ister miydi? Önceden gerçekten aldırış etmezdim, ama şimdi ediyorum! Ama artık çok geç!

Birileriyle konuşmalıyım. Uyuşturucudan anlayan birisini bulup konuşmalıyım. Babamın üniversitesinden biriyle konuşup konuşamayacağımı merak ediyorum. Oh, hayır, hayır, mutlaka babama söylerler, o zaman gerçekten çirkefe batarım. Belki de bir ödev için uyuşturucu konulu bir yazı hazırladığımı söyleyebilirim, ama okullar açılana kadar bunu yapamam. Dedemin uyku haplarından biraz alsam iyi olur, onlarsız kesinlikle uyuyamıyorum. Aslında sanırım bolca alsam iyi olacak. Onda çok var ve eminim eve dönünce kendimi toparlamadan önce birkaç kötü gece geçireceğim. Oh, dilerim sadece birkaç gece olur.

13 AĞUSTOS

Yapabildiğim tek şey ağlamamak için kendimi tutmak. Annem ve babam, benim gibi bir kızları olduğu için ne kadar gurur duyduklarını söylemek için aramış. Hissettiğim şeyi anlatacak kelime bulamıyorum.

14 AĞUSTOS

Ninem beni havaalanına götürdü. Roger ile kavga ettiğimi sanıyor. Her şeyin yoluna gireceğini, acı çekmenin, sabırlı, esnek ve anlayışlı olmanın kadınlığın gereği olduğunu anlatıp durdu. Oh, bir bilse! Annem, babam, Tim, Alex, beni karşılayıp ne kadar solgun ve bitkin göründüğümü söylediler. Öylesine nazik ve sevgi dolulardı ki. Evde olmak güzel.

Her şeyi unutmalıyım. Tövbe edip kendimi bağışlamalı ve her şeye yeniden başlamalıyım; her şey bir yana daha on beşimi yeni bitirdim, hayattan vazgeçemem. Hem, dedemin ölebileceğini düşündükten bu yana ölmeyi istemiyorum. Korkuyorum. Ürkütücü ve tuhaf değil mi? Yaşamaya korkuyorum, ölmeye korkuyorum, tıpkı yaşlı ruhani zenci gibi. Problemlerimin ne olduğunu merak ediyorum.

16 AĞUSTOS

Annem yememi istiyor. En sevdiğim yemekleri hazırlıyor, ama buna karşın pek tat vermiyor. Roger uzun bir mektup yazarak iyi olup olmadığımı sordu, ama ona cevap verecek ne enerjim, ne gücüm ne de arzum var. Herkes benim için çok kaygılı, aslında ben de kendim için çok kaygılıyım. Hâlâ hamile olup olmadığımı bilmiyorum ve on-on iki gün daha anlayamayacağım. Oh, dilerim değilimdir. Nasıl böyle bir aptal olduğumu kendime sorup duruyorum, ama bulabildiğim tek cevap, bir budala olduğum! Aptal, her şeyi yüzüne gözüne bulaştıran, duygusuz, kafasız, bilgisiz bir budala!

17 AĞUSTOS

Dedemlerden getirdiğim son uyku haplarını da kullandım ve enkaz halindeyim. Uyuyamıyorum, berbat bir durumdayım. Annem Doktor Langley'i görmem için ısrar ediyor. Belki de yararı olur. Hiçbir şey yapmayacağım.

18 AĞUSTOS

Bu sabah Dr. Langley'e gittim ve uykusuzluğum konusunda yalan söyledim. Neden uyuyamadığım konusunda bir sürü soru sordu, ama ben, bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum diye tekrarlayıp durdum. Sonunda pes etti ve hap yazdı. Aslında uyumaktan çok kaçmaya ihtiyacım var. Uyumak, kaçmanın harika bir yolu. Dayanamadığımı hissettiğim zaman hapı alıp kendimi tatlı hiçliğin ellerine bırakıyorum. Hayatımın bu döneminde hiç olmak, bir şey olmaktan çok daha iyi.

20 AĞUSTOS

Doktor Langley'in verdiği hapların, dedeminkiler kadar güçlü olduğunu sanmıyorum, çünkü iki tane, bazen de üç tane birden almam gerekiyor. Belki de çok gergin olduğum için böyle. Her neyse ne kadar dayanırım, bilemiyorum; kısa zamanda bir şey olmazsa, kendimi kaybedeceğim.

22 AĞUSTOS

Anneme Dr. Langley'i arattım, ondan yatıştırıcı isteyeceğim. Akşama kadar uyuyamam ve elbette böyle bir aşağı bir yukarı turlayamam, dilerim yatıştırıcı yazar. Yazmak zorunda!

23 AĞUSTOS

Yatıştırıcılar müthiş! Öğlenden sonra, elinde Roger'dan yeni bir mektupla postacı gelmeden hemen önce bir tane aldım. Altüst olmak yerine oturup ruhumun tamamını ona açtım, elbette asit veya amfetamin uçuşlarım, Bill ve olası durumun konusunda hiçbir şey yazmadım. Ama ikimizi ilgilendiren önemli konuları açtım. Hatta Roger'ın da bir kere denemesini sağlayıp sağlayamayacağımı merak etmeye başladım, böylece beni anlar. Yapabilir miyim? Tıpkı benim gibi bilmeden ilk uçuşu yaşamasını sağlayabilir miyim? Oh yapacak cesaretim olsun isterdim! Uzun süredir çöküşü yaşıyor gibiyim, belki de bunun nedeni uyku hapları ve yatıştırıcılardır, ama kendimi gerçekten bırakmaktan hoşlandığım anlar oldu. Ama sanırım o günler sonsuza kadar bitti! Kafam gerçekten karışık! Konuşabileceğim birisi olsun isterdim!

26 AĞUSTOS

Ne harika, güzel, mutlu bir gün! Periyodum başladı! Hayatımda hiçbir şey beni bu kadar mutlu etmemişti. Artık uyku haplarımı, yatıştırıcılarımı çöpe atabilirim, tekrar kendim olabilirim! Oh, müthiş!

6 EYLÜL

Beth kamptan döndü ama ona aynı kişi demek çok zor, hem sürekli çıktığı ahmak bir Yahudi bulmuş. Gece gündüz birlikteler. Belki biraz kıskanıyorum, çünkü Roger çok uzakta ve okul tekrar başladı, Alex ile küçük gürültücü arkadaşları beni çılgına çeviriyorlar, annem de yine peşimde dolaşmaya başladı.

Bugün butiğe gittim ve zarif bir çift makosen ile saçaklı bir

yelek ve gerçekten çok güzel bir şort aldım. Orada çalışan Chris adındaki kız saçlarımı nasıl düzelteceğimi gösterdi (bu gece yaptım) ve şu anda saçlarım kusursuz bir şekilde düz. Müthiş! Annemin dayanamaması sayılmazsa, en müthiş şey! Göstermek için aşağı indim, o da hippiye benzediğimi ve babamın da olduğu bir gün oturup konuşmamız gerektiğini söyledi. Onlara bir-iki şey söyleyebilirim, çünkü uyuşturucu olmaksızın seksin, gerçekten orada olduğunda yaşadığım delice, sonsuz merakla aynı şey olmadığını düşünebiliyorum. Her neyse giderek yaptıklarım daha az doğru bulunuyor ve ne yaparsam yapayım, onları hoşnut edemiyorum.

7 EYLÜL

Dün akşam acı sondu. Annemle babam, beni ne kadar sevdiklerini ve dedemlerden döndükten beri davranışlarım konusunda ne kadar kaygılandıklarını anlata anlata bitiremediler. Saçlarımdan nefret ediyorlar, yavrucaklar gibi giyinmemi istiyorlar. Konuştular, konuştular, konuştular. Ama bir kere olsun söylemeye çalıştığım tek kelimeyi duymadılar bile. Aslında başlangıçta beni ne kadar düşündüklerini anlattıkları zaman, çözülüp olan biten her şeyi anlatmak için dayanılmaz bir istek duydum. Onlara anlatmak istedim! Anladıklarını görmek, dünyada başka her şeyden daha çok istediğim bir şeydi, ama doğal olarak hep konuştular, çünkü anlama yeteneğinden yoksunlar. Aileleler dinlemesini bir bilse! Bir an ara vermeksizin konuşmak, vaaz vermek, düzeltmek, azarlamak, çıkışmak, kafa ütülemek, laf yapmak yerine konuşmamıza izin verebilseler! Ama dinlemezler! Dinlemezler, dinleyemezler, dinlemek istemezler! Sonunda çocuklar kendilerini yine hayal kırıklığına uğramış, yitik, yalnız köşelerinde bulur, kimseyle sözel veya fiziksel ilişki kuramazlar. Ama ben şanslıyım, Roger'ım var, eğer gerçekten varsa.

9 EYLÜL

Karın ağrısı bir günde başka bir şok daha. Roger'in askeri

okula gideceği kesinmiş ve ancak noelde evde olacakmış, hatta bu bile kesin değilmiş! Babası da dedesi de o okula gitmiş, bu nedenle sanırım kendini mecbur hissediyor, ama ona, bütün yıl oraya buraya yürüyen o aptal okulda değil, burada ihtiyacım var. Artık aramızda koca bir kıta olacak. Son mektubunda birisiyle çıkmamı ve eğlenmemi yazmasına rağmen, on sayfalık bir mektup yazarak onu bekleyeceğimi anlattım. Bu delikte nasıl eğlenebilirim ki????

10 EYLÜL

Roger konusunda öylesine çökkündüm ki vitrin bakmak için Chris'in çalıştığı butiğe gittim. Kahve arası vermek üzereydi, çıkıp yandaki kafeye girip kola aldık ve ona Roger yüzünden kendimi ne kadar kötü hissettiğimi anlattım. Tekrar konuşabilecek birisini bulmak çok güzel. Butiğe döndüğümüzde bana küçük, kırmızı renkli şeker gibi bir şey verdi ve eve dönünce alıp hüzünlü müzik dinlememi söyledi. "Sakinleştiricilerin sakinleştirmesi gibi bu da seni bulutlara çıkaracak," dedi. Haklıydı! Çok fazla uyku hapı ve sakinleştirici kullanıyordum. O aptal doktor kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak ilaçlar yerine daha kötü hissetmemi sağlayan ilaçlar niye verdi, anlamıyorum. Akşama kadar kendimi harika, tekrar canlı hissettim. Saçlarımı yıkadım, odamı topladım, ütü yaptım ve annemin günlerdir yapmamı isteyip durduğu her şeyi yaptım. Tek derdim, gece oldu ama enerjimi kapatamıyorum. Kalkıp Roger'a yazabilirim, ama daha dün uzunca bir mektup yazdım, yine yazarsam keriz olduğumu düşünür. Sanırım kendimi yavaşlatmak için güzelim uyku haplarımdan birisini harcayacağım. Hayat bu.

Görüşürüz.

12 EYLÜL

Annemle babam görünüşüm konusunda sürekli söylenip duruyor. İyi, tatlı bir kız olduğumu, ama hippi gibi davranmaya başladığımı, yanlış insanların bana yaklaşmasından korktuklarını söyleyip duruyorlar. Dahası öylesine süper tutucular ki

gerçekte olan biteni bilmiyorlar bile. Chris ile ailelerimiz ve idare konusunda epeyce konuştuk. Babası, kahvaltı veren bir şirkette yöneticiymiş ve "çoğu kez başka kadınlarla birlikte" çokça geziyormuş. Ve annesi üye olduğu kulübe öylesine bağlı, öylesine çağdaş kafalı bir kadınmış ki bir gün evde kalıp kızını dinlese bütün kent çökermiş. "Annem, bu kentteki 'toplumun direği,'" dedi Chirs. "Benden ve beni hayal kırıklığına uğratan erkeklerden başka herkesi ve her şeyi savunur."

Chris'in çalışmaya ihtiyacı yok, ama evde oturmaya dayanamıyormuş. Aynı şeyi hissetmeye başladığımı söyledim. Yanında bana iş ayarlamaya çalışacağını söyledi. Müthiş değil mi?

13 EYLÜL

Gerçekten yaşıyorum! Bir işim var. Chris dün akşam patronuna söylemiş, o da olur demiş. Harika değil mi? Perşembe ve cuma akşamları ve cumartesileri bütün gün Chris ile çalışacağım ve başeğmeyen küçük kalbimin istediği şeyleri alabileceğim. Chris benden bir yaş büyük ve bir üst sınıfta, ama gerçekten de müthiş bir kız ve ben onu seviyorum, hayatımda hiç kimseyle, Beth ile bile onun kadar iyi anlaşmış değilim. Uyuşturucu konusunu biraz bildiğinden kuşkulanıyorum, çünkü kendimi gerçekten kötü hissettiğim bazı anlarda bana hap verdi. Yakın bir gelecekte uyuşturucu konusunu onunla konuşmam gerekir.

21 EYLÜL

Sevgili dostum, Günlüğüm,

Seni ihmal ettiğim için üzgünüm, ama yeni işimle gerçekten çok meşgüldüm, ayrıca okullar açılıyor. Sen hala benim en sevgili arkadaşım, en yakın sırdaşımsın, Chris ile çok iyi anlaşıyor olsam bile. Hiç sıkılmıyoruz. İkimiz, okulun en popüler kızları arasına girdik. Müthiş göründüğümü biliyorum, hâlâ 47 kilonun altındayım ve ne zaman acıksam ya da sıkılsam, kalorisiz şeyler alıyorum. Yedekte enerjimiz de canlılığımız da giysilerimiz de var, tıpkı erkekler gibi. Saçlarım harika. Mayonezle

yıkıyorum ve görenlerin nefesini kesecek kadar parlak ve yumuşak oluyor.

Gerçekten hoşlandığım bir erkeğe henüz rastlamadım, ama belki de bunda bir şey yok. Çünkü Roger'i bekliyorum.

23 EYLÜL

Günlüğüm,

Bizimkiler beni gerçekten çıldırtacak. Okulda, işte ve günlerde iyi görünmek ve ödevlerimi yapabilmek için amfetamin alıyorum, sonra da evde bizimkilere katlanabilmek için yatıştırıcı yutup duruyorum. Babam, dekanı olduğu bölümdeki kariyerini lekelediğimi düşünüyor. Hatta dün akşam masada "adam" dediğim için bana bağırdı. Bir noktayı vurgulamak istediği zaman istediği kelimeyi kullanır, buna kimse itiraz edemez, ama ben "adam" dediğim zaman bağışlanmaz bir günah işlemiş gibi olurum.

Chris ile birlikte kaçmaya hazırız. San Fransisco'da, iş bulmamıza yardım edebilecek bir arkadaşı varmış. İkimiz de butikte deneyimli olduğumuz için çok zor olmaz. Hem onunkiler boşanmak üzere. Biraradayken yaptıkları tek şey kavga etmekmiş. En azından benim böyle bir derdim yok.

Roger da yazacak zaman bulamadığını söylüyor, ki buna inanmıyorum. Chris'in dediği gibi: "Bir erkeğin kanı, ısıtacak birisi olmayınca hemen buz keser."

26 EYLÜL

Dün akşam benim akşamımdı, dostum! Sonunda esrar içtim. Beklediğimden çok daha harikaydı! Dün akşam işten sonra Chris beni asit, vs kullandığımı bilen kolejli bir arkadaşıyla tanıştırdı. Benimle esrar içmek istiyormuş.

Likör içtiğimde hissettiğimle aynı şeyi hissetmeyi beklememi söyledi, ben de ona doğum günü ve kokteyl partilerinde şampanyadan ve artıktan başka bir şey içmediğimi söyledim. Bunun üzerine gülüştük ve Chris'in çıktığı çocuk, yani Ted, birçok çocuğun içkiyi kesinlikle denemediğini, bunun bir nede-

ninin içkinin büyüklerin işi olduğunu, ama asıl nedenin içki bulmanın esrar bulmaktan daha zor olması olduğunu söyledi. Ted, ilk denemeye başladığı zaman evdekilerden önemli miktarlarda para çalabildiğini ve farkına bile varmadıklarını, ama içki şişelerinden bir yudum alsa, sanki dirhemle ölçüyorlarmış gibi farkettiklerini söyledi.

Daha sonra Richie esrarı nasıl içeceğimi gösterdi. Hiç sigara içmemiştim! Normalde duymadığım türden şeyler duymam, rahatlamam gibi şeyler söyleyerek kısa bir hazırlık dersi verdi. İlk önce öylesine derin bir nefes çektim ki boğulacak gibi oldum, bunun üzerine Richie, olabildiğince çok hava karıştırmak için ağzım açık bir şekilde içime çekmemi söyledi. Ama bu da pek işe yaramadı, sonunda bir pipo getirdi. Eğlenceli ve egzotik görünüyordu, ama başlangıçta hiç duman alamıyordum ve kandırıldığımı düşündüm, çünkü herkesin çoktan uçuşa geçtiği belliydi. Ama sonunda, tam da işe yaramayacağını düşündüğüm anda başardım ve gerçekten de kendimi açık, sonsuz gökyüzünde kanat çırpan parlak tüylü bir kanarya kadar özgür, mutlu hissettim. Öylesine rahatlamıştım ki! Hayatımda hiç bu kadar rahatladığımı hatırlamıyorum! Gerçekten çok güzeldi. Daha sonra Rich odasından bir koyun postu getirdi ve üzerinde yürümeye başladı. Ayaklarımda, inanılmaz bir duyum, bedenimin tamamını saran bir yumuşaklık hissettim ve birdenbire, birbirine ve ayaklarıma sürtünen uzun, ipeksi tüylerin tuhaf, neredeyse sessiz sesini duymaya başladım. Bildiğim hiçbir sese benzemiyordu, her bir kıl tanesinin kendine ait kusursuz bir tınısı olması olgusu konusunda umutsuzca bir konferans vermeye çalıştığımı hatırlıyorum. Ama elbette yapamadım, çok fazla kusursuzdu.

Daha sonra tuzlu fıstık yedim ve daha önce hiçbir şeyin bu kadar tuzlu bir tadı olmadığını farkettim. Tekrar çocuk olmak ve Büyük Tuz Gölü'nde yüzmeye çalışmak gibiydi. Sadece yerfıstığı daha tuzluydu! Karaciğerim, dalağım, bağırsaklarım tuzdan kavruluyordu. Taze çilek tadını özledim, taze çileğin kokusunun, tadının, nefis duyumunun beni tüketmesini arzuladım. Müthişti ve delice gülmeye başladım. O kadar farklı ol-

duğum için sevinçliydim. Evrende benden başka herkes delirmişti. Sağlıklı ve kusursuz tek varlık bendim. Bir yerde bir insanın bin yılının, Tanrı için bir gün kadar olduğunu okumuştum, cevabını bulmuştum. Ben de şimdi yeni zaman boyutumdaydım ve saatlerin boşluğunda binlerce insanın hayatını yaşıyordum.

Daha sonra hepimiz de çok susamıştık ve tatlı bir şey için ölüyorduk. Dondurmacıya kadar yürüdük, yolda inanılmaz ölçüde yüksek olan kaldırım taşları ve habire şekil ve renk değiştiren inanılmaz kılıklı ay konusunda espiriler yaptık. Gerçekten söylediğimiz kadar mutlu olup olmadığımız bilmiyorum, ama eğlenceliydi. Restoranda, sanki bütün dünya ve sırları sadece bize aitmiş gibi şakalaşıp güldük. Richie geceyarısına doğru beni eve getirdiğinde bizimkiler (her ikisi de ayaktaydı) çıktığım bu nazik, genç, temiz kılıklı centilmen erkekten çok hoşnut kaldılar. Geç olduğu için şikayet bile etmediler. İnanabiliyor musun?

Not: Yalnız olduğum ve cennette olmak istediğim zaman içmem için Richie birkaç tane hazırlanmış sigara verdi. Güzel, çok güzel değil mi!

5 EKİM

Chris'le işi bırakmayı düşünüyoruz, çünkü çok zamanımızı alıyor ve istediklerimizi yapamıyoruz.

Richie'ye körkütük aşığım, Chris de Ted'e. Ve onlarla olabildiğince çok birlikte olmak istiyoruz. Berbat olanı da ikimizin de yeterince parası yok, bu nedenle biraz esrar satmamız gerekecek. Elbette sadece bizden olmasa da nasıl olsa birisinden alacak olan koyu tiryakilere satacağız.

Ted ile Richie üniversitede ve bizden daha çok çalışmaları gerekiyor, bu nedenle satacak zamanları yok. Ayrıca erkekler kızlardan daha kolay yakayı ele veriyor. Başlangıçta İdare etraftayken heyecanımı kontrol edemiyordum, ama artık Richie'nin pilici olduğum için, ona yardım etmek için yapabileceğim her şeyi yapmam gerekiyor.

8 EKİM

Rich'i, asit satmanın esrar satmaktan daha kolay olduğuna ikna ettim; en azından asidi taşımak ve saklamak çok daha kolay.

Richie bana karşı o kadar iyi ki anlatamam. Onunla sevişmek şimşek gibi, gökkuşağı gibi, bahar gibi. Sadece uyuşturucu kullanıyor olabilirdim, ama ona gerçekten bağlandım. Birbirimiz için her şeyi yaparız. Tıp okuyor ve ona elimden geldiğince yardım etmem gerekiyor. Uzun süren bir çaba olacak, ama başaracağız. Sekiz-on yıl süren bir okul dönemini düşünebiliyor musun? Daha ikinci yılında! Annemler henüz lisede olduğunu sanıyor. Üniversiteyi okuyacağımı sanmıyorum. Babam yaşlanıp ölecek, ama benim için çalışıp Rich'e yardım etmek daha önemli. Liseyi bitirir bitirmez tam günlük bir iş bulacağım ve birlikte kalacağız. Hep A'lık bir öğrenciymiş, ama biraz kaytardığını söylüyor.

Onu gerçekten seviyorum. Oh, gerçekten, gerçekten seviyorum! Onunla birlikte olmaya can atıyorum. Bana takılıyor ve sekse fazla düşkün olduğumu söylüyor, çünkü uyuşturucu almadan önce sevişmesi için onu zorluyorum. Bir gün yapacağına söz verdi. Neredeyse yeni bir deneyim olacak. Beklemek çok zor geliyor.

(?)

Richie ve ben, hiçbir yere gitmiyoruz. Neredeyse bir tören gibi eve geliyor, birkaç dakika bizimkilerle kalıp beni alıyor ve Ted ile birlikte kaldığı daireye koşuyoruz. Onunla her gece uçmayı çok isterdim, ama sadece asit stoğumu tamamlamak ve tekrar onu görünceye kadar bana yetecek uyuşturucuyu vermek için gelmeme izin veriyor. Çok çalıştığını biliyorum, bu nedenle verebildikleriyle yetinmeye çalışıyorum; ama sanki verebildikleri her gün azalıyor. Belki de sekse fazla düşkünüm, en azından ondan daha fazla ilgiliyim. Ama bunun tek nedeni de benim için kaygılanıyor olması. Hap almama izin vermesini ve bu kadar çok çalışmak zorunda olmamasını isterdim. Oh, sahip olduğum şey öylesine büyük ki daha fazlasını nasıl isteyebildiğimi anlayamıyorum.

17 EKIM

Bugün tekrar ilkokula gittim. Lisede satmaya aldırış etmiyorum, çünkü nasıl olsa alıyorlar ve genellikle gelip kendileri istiyor. Chris ile benim stok ihtiyacımı Richie sağlıyor. Esrar, barb, amfetamin, LSD, DMT ya da her ne istenirse istensin, kolayca bulabiliyor. Liseliler, hatta ortaokul öğrencileri pek dert değil, ama bugün dokuz yaşından küçük olduğundan emin olduğum bir ilkokul öğrencisine on paket LSD sattım. Onun da başkalarına sattığını biliyorum, ama çocuklar öyle küçük ki! Dokuz-on yaşındaki çocukların heder olduğunu düşünmek öylesine rahatsız edici ki, oraya bir daha gitmeyeceğim! İstedikleri taktirde başka birisinden alabileceklerini biliyorum, ama benden alamayacaklar! Okuldan döndükten bu yana yatakta bunu düşünüyorum. Richie ile gelip babamla bir burs için konuşmamız gerektiğine karar verdim. O notlarla eminim bir şeyler yapılabilir.

18 EKIM

Eğer aptallığa madalya veya ödül verselerdi eminim bir tane de ben alırdım. Chris'le birlikte Ted ile Richie'nin kaldığı daireye gittik. İkisi de dumanlıydı ve sevişiyorlardı. Benimle bir şey yapmak istememesine kim aldırış eder! Bense belki de söylediği gibi babası hiç de hasta olmayan aşağı sınıftan bir homo için uyuşturucu satıyorum. Merak ediyorum acaba onun için çalışan kaç pilici var? Oh, öyle utanıyorum ki! Oh on-iki yaşında, hatta sekiz-dokuz yaşında çocuklara uyuşturucu sattığıma inanamıyorum. Kendim için, ailem ve herkes için ne büyük bir yüz karasıyım! Ben de o orospu çocuğu Richie kadar kötüyüm.

19 EKIM

Chris ile bütün gün parkta oturup olanları düşündük. O bir yıldır, bense kesin olmak gerekirse 10 Temmuz'dan beri uyuşturucu kullanıyorum. Burada kaldığımız sürece değişmemizin imkansız olduğuna karar verdik, bu nedenle kaçıp San Fransisco'ya gideceğiz. Richie'yi de polise bildirme-

miz gerek. Kinci, nispetçi veya kıskanç değilim, gerçekten değilim. Ben sadece o ilkokul, ortaokul çocuklarını korumak için bir şeyler yapmamız gerektiğine inanıyorum.

Aşağılık herif bana "nasıl olsa başkasından alırlar" masalını yutturmuştu. Dünyada kendinden başkasına aldırdığı yok. Bana yaptıkları için misilleme yapmanın tek yolu, en azından daha başka çocukları bu pisliğe bulaştırmasına engel olmak. Uyuşturucu işinin en pis yanlarından birisi bu. Pratikte kullanan herkes ayrıca satıcılık da yapıyor. Bu, çığ gibi büyüyen, her an daha da yayılan bir illet ve nerede duracağını merak ediyorum! Gerçekten merak ediyorum! Hiç başlamamış olmayı isterdim. Chris ile, temiz kalacağımıza yemin ettik. Gerçekten de öyleyiz. Uzak duracağımıza kutsal yeminler ettik, birbirimize söz verdik. San Fransisco'da uyuşturucu kullanan tek bir insan bile tanımıyoruz, uzak durmamız kolay olacak.

(?)

Gecenin bir yarısında sıvışmak üzücü, ama başka bir yol bulamadık. Otobüs sabaha karşı 4.30'da hareket edecek ve bizim de o otobüste olmamız gerekiyor. Önce Salt Lake City'e gidip bir süre kaldıktan sonra San Fransisco'ya döneceğiz. Richie'ye yakalanmam durumunda yapacaklarından gerçekten korkuyorum. Kendisini ihbar edenin ben olduğumdan emindir, çünkü polise yazdığım mektupta uyuşturucu stoğunu sakladığı birkaç yeri belirtmiştim. Dilerim bütün satıcılar deliğe tıkılır!

Elveda sevgili evim, elveda iyi ailem. Gerçekten gidiyorum, bunun da en önemli nedeni sizi çok seviyor olmam ve ne kadar zayıf, utanç verici birisi olduğumu bilmenizi hiç istemiyor olmam. Liseden terk olmaktan da nefret ediyorum, ama nakil için başvurmayı göze alamıyorum, çünkü Richie'nin ve sizin izimi bulabileceğinizi biliyorum. Sevgili ailem, size bir mektup bırakıyorum, ama benim için ne kadar kutsal olduğunuzu bir parça olsun anlatamaz.

26 EKIM

San Fransisco'da, pis kokulu, boğucu, küçük tek odalı bir dairedeyiz. Otobüste geçen onca yorucu saatten sonra her ikimiz

de kirlendik. Chris banyoda olduğu için, sıram gelene kadar birkaç satır yazmak istiyorum. Paramızın iş bulana kadar yeteceğinden eminim, çünkü homo Riçh'e vermem gereken yüz otuz doları vermedim, Chris de bankadaki dört yüz dolardan fazla olan hesabını çekti. Kiraladığımız bu iğrenç, küçük örümcek deliği bize ayda doksan dolara mal oluyor, ama en azından iş bulmak ve içinde yaşanacak güzel bir ev aramak için yeterli zamanımız olacak.

Bizimkiler için üzülüyorum, ama en azından Chris ile olduğumu biliyorlar ve onun beni yoldan çıkarmayacak iyi ve saygın bir kız olduğunu düşünüyorlar. Yoldan daha ne kadar çıkabilirim ki?

27 EKIM

Chris'le bütün gün iş aradık. Gazetedeki bütün iş ilanlarına başvurduk, ama ya çok genç, çok deneyimsiz olduğumuzu, ya da referansımız olmadığını, arayacaklarını, vb söylediler. Hayatımda hiç bu kadar yorulmamıştım. Bu çatlak kutuda yatak denen bu rutubetli, virane yerde uyumak için bu gece hiçbir şeye ihtiyacımız olmayacak.

28 EKIM

Burada her şey soğuk ve ıslak geliyor. Hatta klozette bir tür yeşil mantar türemiş, ama iyi ki burada uzun süre kalmayacağız, en azından bunu diliyorum! İş avında bugün de dünkü kadar başarısızdık. Chris'in arkadaşını da bulamadık.

29 EKIM

Küçük bir iççamaşırı mağazasında iş buldum. Maaşı iyi değil, ama en azından manav, vb harcamalarımızı karşılar. Chris daha iyi bir iş aramayı sürdürecek; o iş bulunca da ben daha iyi bir iş aramak için ayrılacağım. Chris, bir yıl içinde kendi butiğimizi açabileceğimizi ümit ediyor. Harika olmaz mı? Ve belki de çok başarılı olup ailelerimizi davet ederiz, gelip başarımızdan gurur duyarlar.

31 EKIM

Chris hâlâ iş bulamadı. Her gün arıyor, ama rastgele bir işe girmemesine karar verdik. Kendi işimizi yürütmek için ihtiyaç duyacağımız her şeyi öğrenebileceği birinci sınıf bir mağaza olması gerek. Öyle yoruluyorum ki akşamları yatağa zor uzanıyorum. Bütün gün ayakta durup asık suratlı, aşağılık insanlara hizmet etmenin bu kadar yorucu olduğunu bilmiyordum.

1 KASIM

Chris ile günümüzü Chinatown ve Golden Gate parkını gezerek geçirdik, köprüden otobüsle geçtik. Gerçekten harika, heyecan verici ve güzel bir kent, ama gerçekten evde olmayı isterdim. Elbette bunu Chris'e söyleyemedim.

3 KASIM

Chris sonunda bir iş buldu! Gördüğüm en güzel mağaza. İşten sonra gidip bir çift sandalet aldım. Orada satınalma, vitrin düzenleme ve satış konusunda her şeyi öğrenebilir, çünkü mağazada sadece iki kişi çalışıyor. Sahibinin adı Shelia. Gördüğüm en efsanevi kadın diyebilirim. Cildi kar gibi beyaz, kirpikleri kolum kadar uzun, ama elbette takma. Düz siyah saçlı ve boyu 1.80'den fazla. Neden mankelik yapmadığını veya sinemada veya TV'de olmadığını anlayamıyorum. Mağazası çok seçkin bir yerde ve fiyatları, Chris'in yaptığı indirimlere rağmen çok çok yüksek. Neyse artık para konusunda çok tutumlu olmam gerekmiyor, dilediğim gibi harcayabileceğim.

5 KASIM

Alışmak yerine evi her gün biraz daha özlüyorum. Chris ne hissediyor acaba? Ona bir şey söylemeye cesaret edemiyorum, çünkü koca bir bebek olduğumu düşünmesinden korkuyorum, belki de öyleyim. Aslında sanırım Rich'ten bu kadar korkmasaydım eve dönerdim. Eminim elinden gelse beni de karıştırır. Zayıf, hain, kinci bir tip. Onda şimdi bana iğrenç ge-

len o kadar çok şey var ki beynimi nasıl böylesine yıkadı bilmiyorum. Herhalde birisi olsun diye çırpınan aptal, budala bir tiptim! Erkeklere karşı hep öyleydim! Ama bir dahaki sefere o kadar aptal olmayacağım, çünkü bir dahaki sefer olmayacak! Asla ve hiçbir durumda uyuşturucu kullanmayacağım. Bütün bu kokuşmuş, çürümüş çirkefliğin içinde olmamın nedeni uyuşturucu. Adını bile duymamış olmayı yürekten isterdim. Zarfların üzerinde posta damgası olmamasını da isterdim, böylece babama, anneme, çocuklara, dedemlere, hatta Roger'e bile yazardım. Onlara anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki. Zamanında anlamamış olmam çok kötü.

8 KASIM

Kalk, ye, çalış, ye ve bitkin bir halde yatağa seril. Artık her gün banyo bile yapamıyorum, banyonun boşalmasını beklemek başka bir dert.

10 KASIM

İşten ayrıldım. Zamanımın tamamını daha ilginç bir iş aramakla geçireceğim. Shelia, gidebileceğim yerlerin bir listesini verdi ve adını referans olarak kullanabileceğimi söyledi.

Not: Eli açık davranıp 15 dolara elden düşme bir TV aldık. İyi çalışmıyor, ama biraz neşe getiriyor.

11 KASIM

Sevgili Günlüğüm,

Buna ne dersin? Aramaya koyulduğum ilk saatte bir iş buldum, aslında gittiğim ikinci mağazaydı! Mario Mellani zarif mücevherler imal ediyor, çoğunun üzerinde de değerli taşlar bulunuyor. Vitrin düzenleme ve çalışmasında ona yardımcı olma konusunda genç ve taze görünümlü birisini istiyormuş. Beni seçmesi gönlümü okşadı! Bay Mellani iri, şişman, güleryüzlü bir adam. Sausalitd'da oturan bir karısı ve sekiz çocuğu olduğunu söyledi ve onlarla tanışmam için bir pazar akşamı yemeğine çağırdı.

13 KASIM

Yeni işime bayılıyorum. Bay Mellani benim için ikinci bir aile gibi. İnanılmaz derecede pahalı bir otelin lobisindeki bu seçkin küçük mağazanın sahibi ama her gün öğlen yemeğini evden getiriyor ve benimle paylaşıyor. Daha fazla kilo almamak için böyle yaptığını söylüyor. Chris ile bu pazar evlerine gidiyoruz! Harika değil mi! Tekrar bir sürü çocuk görmek gerçekten harika olacak. Tim'in yaşında bir oğlu varmış, küçük oğlu ise Alexandria'dan sadece üç gün küçükmüş. Yetim olduğumu sanıyor ve gerçekten de bir anlamda öyleyim. Oh, tamam.

Biliyorsun, bu kadar titiz olmasaydım birçok kişiyle çıkabilirdim. Lobimiz, varlıklı yaşlı şişman adamlarla ve varlıklı, samurlu, vizonlu, çinçilyalı karılarıyla dolup taşıyor. Erkekler karılarını odalarında bırakıp aşağı iniyor, bana asılıyorlar. Ayrıca orada burada dolaşan ve baktıkları şeylerden fazlasını ellemeye çalışan sayısız gezgin satıcı tip geliyor. Daha kapıdan girer girmez onları tanımayı öğrenmek günlerimi aldı.

(?)

Çalıştığımız mağazalar pazarları ve pazartesileri kapalı olduğu için Chris de ben de şanslıyız, çünkü birlikte geçirecek boş günlerimiz oluyor. Çevrede bizim gibi pek genç insan yok. Shelia kendine çok iyi bakmış ama otuzlarında olmalı ve elbette Bay Mellani babam yaşında ve hızla baba oluyor. Yarın evine gidiyoruz.

16 KASIM

Bay Mellaniler'de gerçekten çok güzel vakit geçirdik. Taşrayı andıran küçük bir bayırda oturuyorlar. Otobüs hattının sonunda, büyük, yaşlı ağaçlarla kaplı bir yer. Bayan Mellani ve çocuklar, filmlerdeki İtalyan ailelerine benziyor, Bn. Melani daha önce hiç tatmadığım şeyler pişiriyor. Çocuklar ise, büyükleri bile, sürekli olarak ebeveynlerinin peşinde. Böylesine bir fiziksel yakınlığı hiç görmemiştim. On yedi yaşındaki Mario bir kır gezisine gidiyordu, babasını ve ailenin diğer üyelerini, sanki

sonsuza kadar gidiyormuş gibi kucaklayıp öptü. Günün kalanı da aile üyelerinin fiziksel yakınlığıyla, birbirlerini şaplaklamalarıyla, okşamalarıyla, vb geçti.

Sevgi dolu bir deneyimdi, bu da kendimi daha çok yalnız hissetmeme yol açtı.

19 KASIM

Chris işten neşeyle döndü. Bay Mellani'den geri kalmak isteyen Shelia, bizi C.tesi işten sonra evindeki partiye davet etmiş. Hepimiz dokuza kadar çalıştığımız için biraz geç başlayacak, ama çok sevindim, çünkü akşam 10:30'da partiye gitmek son derece görkemli ve yetişkince geliyor.

20 KASIM

Shelialar'da ne giyeceğimizi kara kara düşünüyorduk, ama rahat şeyler giymemizin yeterli olduğunu söyledi; bu da çok iyi, çünkü evden birer bavulla gelmiştik ve gerekmediği taktirde giysiye para harcayacak durumda değildik. Sanırım kendi işimize başlayacak yeterli parayı biriktirmek için bu dairede altı-yedi ay daha kalacağız. Dilerim Shela bize yardım eder. Belki Bay Mellani de ucuz mücevherlerinden bazılarını satmamıza izin verir. Mario liseyi bitirir bitirmez mağazada çalışmaya başlayacak, bu nedenle bana ihtiyaçları kalmayabilir.

21 KASIM

Shelia'nın partisi yarın. Kimlerin geleceğini merak ediyorum. Chris mağazaya birçok film ve TV yıldızının geldiğini, Shelia'nın onları şahsen tanıdığını anlatıp duruyor. En azından birbirlerini öpüyor ve herkese "hayatım" ya da "bebeğim," diye hitap ediyorlar.

Film ve TV yıldızlarını şahsen tanımanın ne demek olduğunu bir düşün! Bir gün mağazaya ..... geldi ve büyük bir yüzük aldı, ama çok yaşlı ve onu sadece geç saatte gösterilen bir TV filminde, pek de gösterişli olmayan deli bir kadın rolünde görmüştüm.

22 KASIM

Oh mutlu C.tesi. Bu gece olgunluk gecesi. Şampanya veya başka bir şey yerine kola içsem çok saf olduğumu düşünürler mi, merak ediyorum. Belki de hiç kimse farketmez. Acele edip işe gitsem iyi olur, bazen günün bu saatinde otobüs tıklım tıklım oluyor, dışarıda kalıp saçlarımın yapış yapış olmasını istemiyorum.

23 KASIM

Yine oldu ve ağlayayım mı, sevineyim mi, bilmiyorum. En azından bu sefer hepimiz yetişkince şeyler yapan yetişkin insanlardık, küçük çocukları etkilemiyorduk. Birilerinin beni pek de yetişkin saymadığını kabul etsek bile, Chris'in de benim de on sekizinde olduğumuzu sanıyorlar, önemli olan da bu. Her neyse Shelia, çok gösterişli bir manzarası olan rüya gibi bir dairede oturuyor. Çalıştığım yerdeki kapıcıdan daha gösterişli bir kapıcısı var ve her şey çok etkileyici. Dairesine çıkmak için asansöre bindik, olgun ve etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştık, oysa gerçekte pis fare deliğimizden sonra gördüklerimiz karşısında nefesimiz kesilmişti. İki tarafı altın vinil kaplamalı, iki tarafı da siyah panel kaplamalı asansör bile çok etkileyiciydi.

Shelia'nın dairesi, bir dekorasyon dergisinde yürümek gibi bir şeydi. Yanıp sönen kent ışıklarına bakan duvarlardan ikisi boydan boya ayna kaplıydı. Şaşkın bakakalmamaya çalıştım, ama kendimi film setinde bulmuş gibiydim.

Shelia yanaklarımızdan hafifçe öptü ve bizi büyük, altın ve antik aynalı bir kahve masasının çevresine parlak renkli yastıkların dizildiği bir odaya götürdü. Şöminenin yanında meşin renkli, uzun tüylü, kürklü bir koltuk vardı, her şey gerçekten gereğinden çok iyiydi.

Daha sonra zil çaldı ve hayatımda gördüğüm en güzel insanlar gelmeye başladı. Erkekler öylesine gösterişliydi ki Roma Tanrıları'nın bronz heykellerine benziyorlardı ve kadınlar öylesine nefes kesiciydi ki aynı anda hem mutlu oldum, hem de korktum. Ama bir süre sonra bizim genç, ışıltılı ve sağlıklı ol-

duğumuzu, o kadınların ise yaşlı, çok yaşlı olduklarını düşündüm. Belki de sabahları bir ton makyaj yapmaksızın evden çıkamıyorlardı. Dolayısıyla tasalanmaya hiç gerek yoktu.

Daha sonra kokusunu aldım. Koku öylesine güçlüydü ki az daha sözümü yarıda kesiyordum. Chris de odanın öteki köşesindeydi, ama çevreye bakındığını gördüm, onun da koku aldığını biliyordum. Hava gittikçe ağırlaşıyordu ve bir taraflarım mücadeleye girişmişti. Kaçmalı mı, kalmalı mı bilmiyordum. Daha sonra erkeklerden birisi bir sigara verdi, bu kadardı. Parçalanmayı, dağılmayı, yere çalınmayı, hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar istedim. Sahne buydu, günlerini gün eden onlardı ve ben bunun bir parçası olmak istiyordum!

Gecenin kalanı fantastikti. Işıklar, müzik, sesler, San Fransisco benim bir parçamdı, ben onların bir parçasıydım. Bir başka inanılmaz uçuştaydım ve ne kadar sürdü bilmiyorum. Chris ile birlikte Shelia'nın dairesinde bir süre kestirdik; ve ancak öğlenden sonra kendi pis dört duvarımıza dönecek gücübulabildik.

Olan biten konusunda kaygılıyım. Elde etmesi zor olan esrar mı yoksa başka bir şey mi aldığımızı bilmiyorum. Ama dilerim gelecek aya kadar bu yapacağım-yapmayacağım şeyini baştan yaşamam. Bir şey daha: bu atlıkarıncaya bineceksek tekrar hap almaya başlayacağım. Belirsizliğe dayanamıyorum, ayrıca hepten yıkılmak için yapacağım tek şey kendimi.... ama bunu aklıma bile getirmeyeceğim.

(?)

Shelia hemen her gece parti veriyor ve bizi davet etmeyi ihmal etmiyor. Gerçekten sevebileceğim birisine henüz rastlayamadım, ama çok eğlenceli ve hemen her zaman onun dairesinde kalıyoruz, bu da yaşadığımız bu deliğe dönmekten çok daha iyi. Chris, Shelia'nın bir zamanlar ..... ile evli olduğunu öğrenmiş. Aldığı nafaka, onun ve arkadaşlarının her türlü alışkanlığını karşılamaya yeterliymiş. Onun gibi paralı olmak güzel olmaz mı !!! Sanırım onun gibi yaşardım, hatta daha iyisini.

3 ARALIK

Dün gece benim kokuşmuş, boklu, yapışkan, bellenmiş hayatımın en kötü gecesiydi. Sadece dördümüz vardık ve Shelia ile şimdiki "erkek arkadaşı" Rod bize eroin verdi. Başlangıçta biraz korkuyorduk, ama anlatılan korkunç öykülerin, sayısız Amerikan mitlerinden birisi olduğuna bizi inandırdılar! Ama sanırım çok heyecanlanmıştım, doğruyu söylemek gerekirse onları hazırlanırken izlerken sabırsızlanıyordum. Şapırdatarak öpüşmek, öncesinde yaşadıklarımdan farklı, harika bir duyum. Kendimi zarif, yarı uykuda ve yumuşak hissediyordum, sanki gerçekliğin üzerinde yüzüyordum ve iğrenç şeyler sonsuza kadar yok olmuştu. Ama henüz olan biteni farkedecek kadar kendimdeyken, Shelia ile çıktığı o bok herifin sürat (amfetamin) hazırladığını gördüm. Kendimizi bu kadar harika hissederken neden amfetamin hazırladıklarını merak ettiğimi hatırlıyorum. Daha sonra, o iğrenç yaratıkları farkettim. Bu da onların çok önceden planladığı bir şeydi. Aşağı tabaka boku yiyicileri.

Chris'le sonunda kendimize geldiğimizde sürüne sürüne dairemize döndük ve uzun uzun konuştuk. Yapmıştık! Uyuşturucuyla gelen iğrençlik, bunun için ödenen bedeli lanet ölçüde yüksek kılıyordu. Bu kez gerçekten de dikkatli olup birbirimize yardım edeceğiz. İğrenç bir homo olduğu için Rich'i lanetliyordum, ama aynı şeyi belki de ben anneme bile yapardım. Her gün yaşadığı bokla, kontrolden çıkması işten bile değildi.

HÂLÂ 3 ARALIK

Chris ile tekrar konuştuk ve bu kahrolası yerden ayrılmaya karar verdik. Dünün ücretiyle birlikte yedi yüz dolarımız var, böylece küçük bir butik açabiliriz. Elbette bir daha sağda solda sürtmeyeceğiz. Bunu ikimiz de yeterince yaşadık!

Bay Melani'den ayrılmaktan nefret ediyorum. Bana karşı öyle iyi ve düşünceliydi ki! Ama ne Chris, ne de ben, sadist, sapık Shelia'yı görme düşüncesine de, adını duymaya da dayanamıyoruz... Sanırım bir başka "teşekkürler" ve "sizi seviyorum" mektubu daha bırakacağım.

5 ARALIK

Bir yer bulmak için günde on saat dolaşıyoruz, ama pek bir sonuç vermiyor. Bu nedenle Berkeley yakınlarında bir dükkanla başlamamız gerektiğine karar verdik. Oradaki çocukların hepsi çokça takı takıyor. En azından Chris ayrılmadan önce toptancılardan bazılarının adresini almıştı ve ben de Bay Mellani'yi gözleyerek öğrendiklerimden, orjinal parçalar yapabileceğimden eminim. Chris satın alma ve satış işlerine bakarken benim de orjinal parçalar yapmam gerçekten eğlenceli olacak.

6 ARALIK

Sonunda yeni evimizi bulduk. Ticari bir bölge olan Berkeley'e gerçekten yakın bir yerde giriş katında küçük bir daire. Mutfağı ve yatak odasını oturmak için, oturma odasıyla mikroskopik yemek odasını da sergi ve atelye olarak kullanabileceğiz. Yarın taşınıp boyaya başlıyoruz. Caddeden bir-bir buçuk metre yüksekte güzel bir penceremiz var, fantastik bir vitrin olacak. Mobilyayı boyayıp kaplarsak gerçekten de çok kötü olmayacak. Eski masaları ucuz keçeyle kaplamak ve yapabilirsek koltuklarla duvarın bir kısmını yapay leoparla kaplamak gibi her türden çılgınca şeyi yapacağız. Tekrar yuvamız diyebileceğimiz bir yerin olması güzel olacak. Burayı içinde yaşanacak sevimli bir yer yapacağız. Önceki daireye tek bir kuruş bile harcamamıştık.

9 ARALIK

Yazamayacak kadar meşguldüm. Günde yirmi dört saat çalışıyoruz. Amfetaminin ne kadar hoşumuza gideceğini söyleyip gülüştük, ama bir daha zayıf davranmayacağız. Ev olarak kullanacağımız bölümlere henüz dokunmadık, ama sergi salonumuz müthiş görüknüyor. Daha şimdiden çocuklar durup ne kadar güzel göründüğünü söylüyor ve ne zaman açılacağını soruyor. Halı döşeyecek kadar paramız yoktu, biz de yerleri açık pembeyle, duvarları da pembe, beyaz, sıcak, hafif kırmızı ve mor tonlarıyla boyadık. Tek kelimeyle harika

görünüyor. Leopar yerine yapay kürk kullanmaya karar verdik, çok gösterişli oldu. Chris, bütün gün toptancıları dolaştı ve uyusak da uyumasak da yarın açıyoruz.

10 ARALIK

Öyle gözüküyor ki Chris yaptığı işi biliyor, çünkü daha ilk günden yirmi dolarlık iş yaptık. Yarın tekrar pazara gitmesi gerekecek.

12 ARALIK

Musluklardaki ve tuvaletteki sızıntılar kesildi. Sadece belli saatlerde sıcak suyumuz oluyor, ama gerçekten önemli değil. Çocuklar durup sergi salonumuzdaki TV'yi izliyor ya da oturup sohbet ediyorlar. Yemek odasındaki sandalyelerin ayaklarını kestik ve beşinden (bir tanesi onarılamayacak durumda) güzel bir sohbet köşesi yaptık. Bugün çocuklardan birisi buzdolabına soğuk içecekler koyup TV izleyenlere 50 sente satmamızı önerdi. Sanırım deneyeceğiz. Aslında işler böyle giderse bir-iki hafta içinde elden düşme ucuz bir stereo almayı bile düşünüyoruz. Sergi salonumuz gerçekten oldukça büyük; işimiz için sadece yarısı yetiyor.

Çocukların çoğu epeyce paralı görünüyor. Ve bir süre oturmalarını sağlayacak kadar alışveriş yapıyorlar.

13 ARALIK

Bugün daha önce birkaç kere gelen çocuklardan birisi kendi sterosunu yirmi beş dolara satmayı önerdi, çünkü yenisini kuracaklarmış. Bu da bizi sevindirdi, bu gece oturup kırmızı kadifeyle ve altın yaldızlarla kaplayacağız. Yarın çocuklar çok şaşıracak! Yatağa girer girmez uykuya dalabildiğim için mutluyum, çünkü düşünmek istemiyorum, özellikle de noeli.

15 ARALIK

Bu sabah Chris toptancılara gitmek için erken çıktı, ben de sergi raflarını temizlerken stereo dinliyordum. "She's Leaving

Home"* (Evini Terkediyor) çalmaya başladı ve daha ne olduğunu anlayamadan, sanki kafamın içinde iki musluk açılmış gibi, yanaklarımdan aşağı yaşlar süzülmeye başladı. Oh, bu şarkı benim için ve benim gibi kaçmaya çalışan binlerce kız için yazılmış. Belki yılbaşından sonra eve dönerim, hatta belki yılbaşından önce. Richie meselesi çoktan kapanmış olmalı. Dönüp yarı yıldan okula başlayabilirim. Dükkanın tamamı Chris'in olabilir ve o zamana kadar iyice oturmuş olur ya da benimle eve dönmek isteyebilir, ama bir süre sözünü bile etmeyeceğim.

17 ARALIK

Hayat ikimiz için de biraz monotonlaşıyor. Çocukların konuşmak istediği tek şey problemleri ve uyuşturucu kullandıkları zaman neler hissettikleri. Babamın babasının, ölmeden önce sürekli ağrılarından, acılarından söz ettiğini hatırlıyorum. Buradaki çocuklar bende aynı etkiyi bırakıyor. Hayattan ne istediklerinden, ailelerinden ya da başka bir şeyden hiç konuşmuyorlar. Tek bildikleri kimde mal olduğu, ne kadar harçlık alacakları, kimin uyuşturucu sattığı vs vs. Ve bana da "gelmeye" başladı. Bu ülkede gerçek bir devrim olup olmayacağını merak ediyorum. Çocuklar tartışırken oldukça heyecan verici ve mantıklı geliyor: Her şeyi yık ve yeniden başla; yeni bir ülke, yeni bir sevgi, paylaşım ve barış. Ama yalnızken bütün bunlar bana başka bir uyuşturucu çılgınlığı gibi geliyor. Oh, kafam karman çorman. Yeni bir dünya kurmak için kızın annesine, oğulun babasına karşı savaşacağına inanamıyorum. Ama belki de üniversiteye gidene kadar (tabi gidersem) beni de kendilerine inandırırlar.

18 ARALIK

Bugün kapılarımızı kapayıp dışarı çıktık. Haftalardır ilk kez birlikte dışarı çıkıyoruz. Çocuklar ve problemleri gerçekten kafamızı şişirmeye başlamıştı. Uzun süre otobüsle gezdik, sonra

* Lennon ve Mccarrtney'in o yıllarda çok popüler olan bir Şarkısı (Ç.N).

da pahalı bir Fransız yemeği yedik. Eski elbiselerle ve iş gömlekleriyle geçen onca zamandan sonra giyinmek bile güzeldi. Ama vitrinlerdeki noel hazırlıkları birbirimize söylemesek de kendimizi biraz yalnız hissetmemize neden olmuştu. Hatta etkilenmiyormuş gibi yapmaya çalışıyordum, ama sanırım sana doğruyu söyleyebilirim, sevgili günlüğüm. Yalnızım. Yüreğim yaralı. Bu işten ve temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum. Hayatımı boşa harcıyormuşum gibi geliyor. Aileme, okuluma dönmek istiyorum. Ben yapamazken noel için evine gidebilen, yazabilen, arayabilen insanları oturup dinlemek istemiyorum. Belki de onlar da en az benim yaptıklarımı yapmıştır. Bütün uyuşturucu kullananlar, zamanlarının bir kısmını bok çukurunda geçiriyor, ikisi birlikte var oluyor.

22 ARALIK

Annemi aradım. Sesimi duymak onu öylesine sevindirmişti ki, ağlamaktan zor konuşuyordu. Bana para göndermeyi ya da babamın gelip beni almasını önerdi, ama yeterince param olduğunu ve bu akşam ilk uçakla döneceğimi söyledim. Bunu haftalarca, aylarca, yüzyıllarca önce neden yapmadık? Aptal biz!

23 ARALIK

Dün gece cennette gibiydim. Uçak rötar yapmıştı, ama annem, babam, Tim ve Alex orada beni bekliyordu, bebekler gibi utanmaksızın ağlaştık. Dedemle ninem de beni görmek ve noel tatilini geçirmek için yarın uçuyorlarmış. Sanırım yaşanan en harika yuvaya dönüştü. Kendimi yuvadan kaçıp geri döndüğünde iyi karşılanan hayırsız evlat gibi hissettim; bir daha asla kaçmayacağım.

Chris'inkiler de gelmişti, onlar da gözyaşlarına boğulmuş halde kucaklaştılar. Chris'in evi terketmesinin büyük bir yararı olmuş. Annesiyle babası tekrar barışmış, yıllardır hiç bu kadar iyi olmadıklarını söylüyorlar.

DAHA SONRA

Chris'le yaptığımız küçük işte başarılı olduğumuz için mut-

luyum. Dükkanımıza gidip gelen çocuklardan birisi olan Mark, renkli polaroid makine ile fotograflarımızı çekmişti, bu da ailelerimizi oldukça etkiledi. Tabi ki San Fransisco'daki maceralarımızı anlatmadık. Annem, Haignht-Ashbury'a hiç gitmemiş olmamızdan memnundu, ama bunun şimdi hiçbir anlamı yok.

Öğlenden sonra postaneyi arayıp Richie ve Ted adına kayıtlı telefon olup olmadığını sordum, yokmuş. Sanırım piyasada yoklar, bu da beni rahatlattı. Herkes sadece kendi hayatımızı kazanmak için kaçtığımızı düşünüyor. Sanırım okulda hâlâ kayıtlı olup olmadıklarını kontrol edeceğim, sadece emin olmak istiyorum.

24 ARALIK

Ev güzel kokularla dolu, her yerde canlılık gözleniyor. Kekler, pastalar, kurabiyeler yaptık. Ninem harika bir aşçı. Ondan çok şey öğrenebileceğimi biliyorum ve deneyeceğim. Ağacımız hazır, ev süslendi ve bu Noel, her zamankinden daha muhteşem olacak.

Bugün Chris'i aradım, kendini çok iyi hissettiğini söyledi. Babası, annesi ve onlarla yaşayan sakat halası Doris, ona nazik davranmak için ellerinden geleni yapıyormuş. Oh, evde olmak çok güzel! Sanırım annem haklı. Chris ile kötü şeyler yaşadık. Ama bitti!

25 ARALIK

Sevgili Günlüğüm, bugün noel ve hediye paketlerimizi açabilmek için evdekilerin uyanmasını bekliyorum. Ama ilk önce ve kendi başıma, bu kutsal günde kendi özel, kutsal, küçük işimi yapmak istedim. Özeleştiri yapmak, tövbe etmek ve yeniden başlamak istedim. Artık başkalarıyla birlikte "Oh, bağlılıkla, sevinçle ve gururla gel"i söyleyebilirim, çünkü gururluyum, bu kez gerçekten gururluyum!

26 ARALIK

Noelden sonraki gün genellikle kötü geçer, ama bu yıl te-

mizlik vesaire işlerde annemle nineme yardım ettim. Artık çocuk değilim, yetişkin bir insanım! Ve bunu seviyorum! Beni bir birey olarak, bir kişilik, bir bütünlük olarak kabul ediyorlar. Onlara aitim! Önemliyim! Birisiyim!

Ergenler birçok konuda ortada kalır. Yetişkinler onlara çocuk gibi davranır ama yetişkin insanlar gibi hareket etmelerini beklerler. Küçük hayvanlar gibi emirler yağdırırlar, ama her zaman mantıklı, ehliyetli, kendinden emin insanlar gibi, yetişkinler gibi hareket etmelerini beklerler. Ergenlik zor, can yakıcı bir dönem. Belki de en kötü kısmını atlattım. Dilerim öyledir, çünkü baştan yaşamaya ne gücüm, ne de iradem var.

27 ARALIK

Noel hâlâ sürüyor. Yılın harika, özel bir dönemi, bütün iyi şeylerin yeniden dünyaya geldiği an. Oh, bunu seviyorum, seviyorum, seviyorum. Sanki hiç kaçmamışım gibi.

28 ARALIK

Yeni yıl kartlarına bakarken, Roger'ınkilerden bir kart geldiğini gördüm. Bu bende korkunç duygular yarattı. Bizimkilerle akraba olsalardı güzel olmaz mıydı? Ama artık şansım yok ve kendime işkence etmemem gerek. Ayrıca belki de bu sadece hoppa bir gençlik aşkıydı.

29 ARALIK

Annemle babam, babamın bölümden arkadaşları için yeni yıl partisi vermeyi planlıyor. Eğlenceli olacağa benziyor. Ninem karnıbahar, güveçte piliç ve çöreklerinden yapıyor. Ağzımın suyu akıyor! Yardım etmeme izin verdi, Chris de geliyor.

30 ARALIK

Hâlâ tatil ve her anında çok mutluyum.

31 ARALIK

Bu gece benim için harika bir yeni yıl başlayacak. Eskisinden

kurtulduğuma ne kadar seviniyorum anlatamam. Gerçek gibi gelmiyor! Takvim yaprakları gibi, en azından son altı ayını hayatımdan yırtıp atabilmeyi isterdim. Nasıl, oh bütün bunlar nasıl başıma geldi! Bu iyi, seçkin, sevgi dolu aileden birisi olarak olanları nasıl yaşadım? Ama yeni yıl farklı, yaşam ve umut dolu olacak. Gerçek kabuslarımı gerçek anlamda tamamen ve sonsuza kadar ortadan kaldırmanın bir yolu olmasını isterdim, ama böyle bir yol olmadığı için, beynimin en karanlık, en erişilmez köşelerine, kıvrımlarına itmem gerek, böylece belki de sonunda üzerleri örtülür ya da kaybolup giderler. Ama bu kadar çocukça gevezelik yeter. Aşağı inip annemle nineme yardım etmeliyim. Partiden önce yapılması gereken milyonlarca şey var.

1 OCAK

Dün geceki parti gerçekten eğlenceliydi. Babamın arkadaşlarının bu kadar ilginç ve neşeli olabileceklerini düşünmemiştim. Erkeklerden bazıları, mahkemelerde görülen rezil davalardan ve alınan inanılmaz kararlardan söz ediyorlardı. Yaşlı, tuhaf bir mültimilyoner parasının tamamını, evde ve sokakta dolaşırken elmas işlemeli tasma takan iki yaşlı sokak kedisine bırakmış. Vasiyetnamesinde, kedilerin, doğal içgüdülerine ters düşen bir yoldan kesinlikle kontrol altında tutulmayacağı hükmü varmış. Bu nedenle mahkeme, gece gündüz her an kedileri gözetlemeleri için tam gün çalışan dört kedi bakıcısı görevlendirmiş. Hikayeyi anlatanların abarttığından kuşkulanıyorum, çünkü inanılmaz bir şey, ama emin değilim. Belki de sadece iyi hikaye anlatıyorlardır.

Bazıları çocuklarının yaptığı çılgınca şeyleri anlatıyordu, hatta babam hakkımda bazı iyi şeyler söyledi... Düşünebiliyor musun!

Geceyarısı herkes kağıt şapkalar giydi ve ziller, gonglar, vs çalındı. Sonra da geceyarısı yemeğimizi yedik, ninem, Chris, ben ve Tim de yardım ettik.

Dörde kadar yatağa girmedik, en güzel kısmı da buydu. Bütün konuklar gittikten sonra bizimkiler, ben ve Chris, pija-

malarımızı giyip bulaşıkları yıkadık, ortalığı topladık, temizledik, olunabilecek kadar mutlu ve rahattık. Dedem koltuk altlarına kadar deterjana bulanmış halde bulaşık yıkıyor, en tiz sesiyle şarkı söylüyordu. Yapılacak çok iş olduğu için bulaşık makinesinin çok ağır kalacağında ısrar etti. Babam sağa sola koşuşuyor, öteberi götürüp getiriyor, parmaklarını kütürdetiyordu. Gerçekten müthişti! Konuklar bizim kadar eğlenebildi mi, merak ediyorum. Başka bir partiye gitmemiş olsalardı Chris ailesiyle birlikte olmayı mı tercih ederdi? Bunlar, hiç bilemeyeceğimiz şeyler, ama zaten önemli de değil.

4 OCAK

Yarın tekrar okula başlıyorum. Sanki bir dönem değil de yıllarca uzak kalmışım gibi. Ama şimdi değerini bileceğim, sana söyleyebilirim. Bir İspanyol kadar İspanyolca öğreneceğim. Yabancı dilin aptalca olduğunu düşünürdüm, ama şimdi anlıyorum ki insanlarla, herkesle iletişim kurabilmek çok önemli.

5 OCAK

Chris bir üst sınıfta, ama hâlâ birlikte yemek yiyoruz. Yeniden başlamak bir tür eziyet.

6 OCAK

Ne şok! Bugün Joe Driggs gelip uyuşturucu satıp satmadığımı sordu. Kısa bir süre önce satıcı olduğumu neredeyse unutmuştum. Oh, dilerim ortalığa daha fazla yayılmaz ve geçmişte kalır. Aslında Joe önce temiz olduğuma inanmadı. Gerçekten kötüydü ve sakız veya ne varsa vermem için yalvardı. Dilerim George duymaz.

7 OCAK

Bugün uyuşturucu konusunda bir şey duymadım. Dilerim Joe sözünü geri alır.

8 OCAK

Chris'le bana, bu hafta sonu bir parti verileceği söylendi, ancak anneme o süreyi Chris'in bizde geçirip geçiremeyeceğini sordum. Baştan çıkmayacağımdan eminim, ama işi şansa bırakmak istemiyorum. Ayrıca anneme dürüstçe (en azından kısmen dürüstçe) okulda bazı hızlı tiplerin bizi zorladığını ve önümüzdeki birkaç hafta aile desteğine ihtiyacımız olacağını anlattım. Annem, ona açıldığım için çok sevindi ve babamla birlikte, önümüzdeki birkaç hafta sonu için özel bir şeyler planlamaya çalışacağını ve Chris'inkilerin de benzer bir şey yapıp yapmayacaklarını öğreneceğini söyledi. İletişim kurabilmemiz, konuşmanın da ötesinde anlaşabilmemiz çok güzel bir duyguydu! Gerçekten çok iyi bir ailem var!

11 OCAK

Bizimkiler, Chris ve ben, hafta sonunu dağlarda geçirdik. Olabilecek en güzel şeydi! Babam, birlikte çalıştığı bir arkadaşından karavanını ödünç almıştı. Suyu ve ocağı nasıl kullanacağımızı öğrendikten sonra her şey gerçekten çok güzeldi. Gece boyunca kar yağdı ve hepimiz sırayla arabanın karını attık, ama gerçekten güzeldi. Babam, karavanı daha sık ödünç alacağını veya kiralayacağını söyledi. Harika bir hafta sonu tatili oluyor. Babamın, gerçekte kendini mecbur hissederken her zaman bu kadar yardımcı olabilmesi tuhaf.

13 OCAK

George cuma akşamı çıkmamızı istedi. Benim için bir anlamı yok ama sanırım en emin yol bu.

14 OCAK

Öğlen yemeğinde Lane geldi ve ona yeni bir bağlantı kurmam için ısrar etti. Bağlantısı ihbar edilmiş. Canımı yakmaya başladı. Kolumu morarana kadar büktü ve en azından bu gece için mal sağlamaya söz verdirdi. Bunu nasıl yapacağım konusunda en küçük bir fikrim bile yok. Chris, Joe'dan alabileceğimi söyledi, ama o pislikle ilişkim olsun istemiyorum. Öylesine korkuyorum ki, hasta gibiyim, aslında gerçekten hastayım.

15 OCAK

Sevgili her şeyden habersiz annem! Lane dün gece iki kere aradı ve benimle konuşmak istedi, ama annem bir şeyler olduğunu sezdi ve ona hasta olduğumu ve kesinlikle rahatsız edilmeyeceğimi söyledi. Hatta bugün okula gitmemek için beni yüreklendirdi. Düşünebiliyor musun, bu konuda sürekli kafamı şişiren ANNEM, şimdi okula gitmememi istiyor. Her neyse beni düşünmesini taktir ediyor ve ona açılabilmeyi arzuluyorum. Lane benim Rich ile olan ilişkim konusunda neler biliyor acaba????

17 OCAK

George beni okuldaki dansa götürdü, ama bir felaketti, çünkü Joe ile Lane bütün gece peşimden ayrılmadı. George olan biteni öğrenmek istiyordu, ben de ona Lane'in kıskandığını, çünkü bana çıkma teklif ettiğini ama reddettiğimi söyledim. İyi ki müzik sesinden pek konuşamadık. Beni rahat bırakmalarını isterdim!

20 OCAK

Babamın önümüzdeki hafta sonu işi çıktı, bu nedenle gidemeyeceğiz, ama en azından oyalanabileceğiz. Annem, deri görünüşlü yeni bir vinil elbise dikmem için bana yardım edeceğini söyledi.

21 OCAK

Okuldan sonra Gloria ve Babs'la karşılaştım, eve gelirken bir süre benimle yürüdüler. Düşmanca olmadan onlardan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum, ama peşimi bırakmalarını istiyordum. Tam Elm kavşağında arabasıyla annem geldi ve beni aldı. Bu kadarı çok fazla! Yol boyunca, Gloria ile Babs'ın ne kadar iyi kızlar olduğundan, sadece Chris ile olmak yerine olabildiğince çok arkadaş edinmemin daha iyi olacağından dem vurup durdu. Oh, bir bilse, bir bilse!

24 OCAK

Oh, lanet, lanet, yine aynı şey oldu. Zafer çığlığı mı atmalıyım, yoksa çamura mı bulanmalıyım, bilmiyorum. Kim ki

esrarın ve asidin alışkanlık yapmadığını söylüyor, lanet, aptal, aşağılık bir budaladır, cahil bir ahmaktır! 10 Temmuz'dan bu yana alıyorum ve ne zaman uzak kalsam, uyuşturucuya benzeyen herhangi bir şeyi düşünmek bile beni ölesiye korkutuyor. Hep kendi kendime istediğim zaman alıp istediğim zaman bırakabileceğimi söyleyip duruyorum!

Sadece denediklerini düşünen bütün o budala, ahmak çocuklar sadece bir deneyimden ötekine sürüklenerek yaşıyor. Bir kere aldıktan sonra uyuşturucu olmaksızın hayat da yoktur. İtişip kakışmalı, renksiz, cansız, uyumsuz, çıplak bir varoluştur. Pis kokar. Ve döndüğüm için mutluyum. Mutlu! Mutlu! Mutlu! Dün geceki yaşadıklarımın en iyisiydi. Her defasında en iyisi olur. Chris de aynı şeyi hissediyor. Dün gece arayıp gitmemi istediğinde korkunç bir şey olduğunu anladım. Ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Ama gidip de o inanılmaz kokuyu alınca, odasında yere oturduk, ağlaşarak duman çektik. Güzel ve harikaydı ve uzun zaman uzak kalmıştık. Gerçekte ne kadar muhteşem olduğunu hiçbir zaman ifade edemeyeceğim.

Daha sonra annemi aradım ve geceyi Chris ile geçireceğimi, çünkü kendisini biraz çökkün hissettiğini söyledim. Çökkün. Dünyada sadece duman çeken birisi çökkünlüğün tam tersinin ne olduğunu bilir.

26 OCAK

Chris kendini biraz suçlu hissediyor, ama ben tekrar hayata döndüğümüz için sevinçliyim. Biz bu dünyaya aitiz! Dünya bize ait! Zavallı George epeyce yol katetmek zorunda kalacak. Beni okula götürmek için geldi, ama zerre kadar ilgilenmedim. Ona artık bir şoför olarak bile ihtiyacım yok.

30 OCAK

Bugün Lane ile konuştum. Gerçekten şaşırtıcı birisi. Yeni bir bağlantısı varmış ve istediğim şeyi alabilirmiş. Ben de en çok yükselticileri sevdiğimi söyledim. Uçabildiğin taktirde kim aşağı inmeyi ister ki? Haksız mıyım?

6 ŞUBAT

Şimdi hayat gerçekten inanılmaz. Zaman öylesine sonsuz geliyor ki, yine de her şey çok hızlı gelişiyor. Seviyorum.

Not: Tekrar "dünyaya döndüğüm" için annem gerçekten mutlu. Telefonun benim için çaldığını duymak hoşuna gidiyor. Bu çok fazla değil mi!

13 ŞUBAT

Lane dün gece yakalanmış. Onu nasıl tespit ettiklerini bilmiyorum, ama sanırım küçük çocuklara çok sık ve çok fazla mal veriyordu. Orada olmadığım için seviniyorum. Ben çok tatlı, çok masum ve saf olduğum için bizimkiler akşamları geç kalmama izin vermiyor. Beni büyük kötü adamlardan koruyorlar. Lane için gerçekten pek fazla tasalanmıyorum. Sadece on altı yaşında, bu nedenle belki de pek dert olmaz, belki ellerine vururlar.

18 ŞUBAT

Lane'in yakalanmasından sonra stoğumuz tükendi, ama Chris ve ben çok becerikliyiz. İdare ediyoruz.

Sanırım hap almaya başlayacağım. Tasalanmaktan daha iyidir. Bahse girerim hap bulmak uyuşturucu bulmaktan daha zordur, bu da dünyanın gerçekten ne kadar kokuşmuş olduğunu gösterir!

23 ŞUBAT

Sevgili Günlüğüm,

Oh, dün gece Chris'inkiler dışardayken eve baskın yaptılar, ama Chris ve ben iyi oynadık. İriyarı aynasız kafasını sallarken, biz de bizimkilere ilk kez denediğimize ve hiçbir şey olmadığına yemin ettik. İyi ki hâlâ kendimizdeyken geldiler. Burada olduğumuzu nerden biliyorlardı????

24 ŞUBAT

Duyduğum en komik şey: Annem kaygılanıyor ve ağzına almaya utandığı kelimelerle küçük bebeğine bir şeyler olmuş olabileceğini ima ediyor. Genel bir muayene için Doktor Langley'i görmemi istiyor. Gülünç değil mi?

Gözlerimi olabildiğince açarak cahil ve masum rolü yaptım. Hatta neden söz ettiğini bile anlamıyormuş gibi yaptım. Sonunda benden kuşkulandığı için suçluluk duymaya başladı.

(?)

İkimiz de gözetim altındayız ve birbirimizi görmemiz yasaklandı. Annemler beni önümüzdeki pazartesinden başlayarak psikanaliste gönderiyor. Sanırım bu da beni cezaevinden uzak tutmak için yaptıkları pazarlığın bir parçası. Söylentiye göre Lane uzakta bir yere, bir tür kapalı ıslahevine gönderilmiş. Aslında bu onun üçüncü yakalanışıymış. Bunu bilmiyordum. Her neyse en azından yakalanışıyla ilgim olduğunu düşünemez, çünkü ben de yakalandım. En azından bu benim ilk suçum. Aslında sanırım epeyce şanslıyım.

7 ŞUBAT

Annemle babamın beni nasıl izlediğini görsen, altı yaşında olduğumu sanırsın. Sanki bebekmişim gibi okuldan çıkar çıkmaz eve dönmek zorundayım. Bu sabah çıkarken annem "Okuldan doğruca eve gel," dedi. Hayret doğrusu! Sanki 3:30'da duman alacakmışım gibi. Aslında hiç de kötü gelmiyor.

DAHA SONRA

Akşam yemeğinden sonra dışarı çıkıp haritamı bitirmek için boya kalemleri alacaktım. Kapıya yönelince annem Tim'e seslendi ve benimle gelmesini söyledi. Bu gerçekten çoz fazla! Küçük kardeşim beni gözleyecek! Bu benim kadar onun da hoşuna gitmedi. Az daha ona, annemin neden benimle gelmesini istediğini anlatacaktım! Bu onu yola getirirdi. Onları da yola getirirdi. Yapmam gerekeni biliyorum. Onu da bulaştırmalıyım! Belki de yaparım! Belki bir parça şekerle ona harika sürpriz yaparım. Hayret! Bunun aşağılık bir şey olacağından emin olabilmeyi isterdim.

1 MART

Patlamak üzereyim. Bütün olanlar canımı ağzıma getirdi. Nerdeyse banyoya bile yalnız bırakmayacaklar.

2 MART

Bugün psikanaliste gittim. Şişman, çirkin, küçük adam. Kilo verecek iradesi bile yok. Az daha ona amfetamin tavsiye edecektim. Bu hem iştahını keser hem de canlandırır. Onun buna ihtiyacı var. Ama o oturmuş gözlüklerinin üstünden bakarak ona iğrenç ayrıntıları anlatmamı bekliyor. Bu adam başıma gelen neredeyse en kötü şey.

5 MART

Bugün Jackie İngilizce dersinde sınav kağıdını verirken bana birkaç tane pilot (bir tür hap) verdi. Bu gece herkes uyuduktan sonra tek başıma uçacağım. Beklemek çok zor geliyor!

(?)*

Denver'deyim. Kafam dumanlanınca evden ayrılıp buraya kadar otostop yaptım, ama şimdi çılgınca ve gerçekdışı geliyor, belki de hâlâ erken olduğu için. Dilerim öyledir. Yanımda sadece babamın cebinden yürüttüğüm yirmi dolar var. Başka da bir şeyim yok.

(?)

Kaldığım yeri tanıştığım birkaç çocukla paylaşıyorum, ama buranın sıkıcı olduğunu düşünüyorlar, bu nedenle Coos Koy'unda olanları görmek için Oregon'a gideceğiz. Önümüzdeki iki hafta boyunca ya da sonsuza kadar bizi dumanlı tutacak kadar asidimiz var ve önemli olan tek şey de bu.

... MART

Evden ayrılırken üzerimde olanların dışında giysim yok, üzerimdekiler de leş gibi. Denver'da kar yağıyordu, ama Oregon öyle nemli ki kardan daha kötü. Çok kötü üşütmüşüm ve kendimi perişan hissediyorum, periyodum başladı ama

* Aşağıdaki sayfalara tarih konmamış. Bu yazılar, tek kağıt yapraklarına, kağıt torbaların üzerine, vb yazılmıştı.

yanımda hiç Tampax yok. Lanet olsun bir iğne yaptırabilmeyi isterdim.

(?)

Dün geceyi parkta çalılıkların arasında kıvrılarak geçirdim. Şimdi ise sersem gibiyim ve Denver'den birlikte geldiğimiz çocuklardan hiçbirini bulamıyorum. Sonunda bir kiliseye gittim ve kapıcı ya da her neyse ona ne yapmam gerektiğini sordum. Yağmur durana kadar oturmamı, sonra da Kilise gibi bir yere gitmemi söyledi. Sanırım başka şansım yok, çünkü üşüttüm sırılsıklamım ve öyle pis kokuyorum ki kendime dayanamıyorum. Bir tuvaletten aldığım kağıt havluları kullanmaya çalışıyorum. Oh, yanımda bir parça asit olsaydı.

Güzel bir kilise. Küçük, sessiz ve temiz. Buraya ait değilmişim gibi kötü bir duygu var içimde ve kendimi öyle yalnız hissetmeye başladım ki. Burdan çıkmam gerek. Sanırım yağmura aldırmayıp sözü edilen yeri bulmaya çalışacağım. Dilerim bir sokağın ortasında şu lanet kağıt havluları kaybetmem.

DAHA SONRA

Gerçekten müthiş bir yer! Gerçekten! Duş almama izin verdiler, sonra da temiz elbiseler, biraz Kotex ve yemek verdiler, üstelik de onlara katı kurallarına uymayacağımı söylemiş olmama rağmen. Burada birkaç gün kalmamı ve ailemle temas kurmalarına izin vermemi istediler, böylece bizi barıştırabileceklerini söylediler. Ama ailem asit ve esrar kullanmama izin vermez, benimse bunlardan vazgeçmeye niyetim yok! Bu adam gerçekten iyi. Hatta beni soğukalgınlığım için ilaç almak üzere bir sağlık merkezine götürüyor. Kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum, belki de kendimi iyi hissetmem için iyi doktor bana asit gibi bir şey verir! Her şeye razıyım! Dilerim şu yaşlı herif acele eder de bir an önce gideriz.

Hâlâ ...her neyse. Doktorun bekleme odasında, birlikte yaşadığı çift ve erkek arkadaşı ve gece boyunca dışarıda olduğu için kendisiyle kalabileceğimi söyleyen Doris adında bir kızla tanıştım. Daha sonra doktor bana bir iğne yaptı ve bir kutu vita-

min verdi. Düşünebiliyor musun, vitamin verdi! Bedenimin halsiz ve gıdasız düştüğünü söyledi, tıpkı gördüğü diğer çocuklar gibi. Yine de gerçekten nazik. Sadece ilgileniyormuş gibi davrandı ve birkaç gün sonra tekrar gelmemi söyledi. Ona, yiyecek bir şeyim olmadığını söyledim, o da güldü ve olsaydı şaşardım dedi.

(?)

Sonunda lanet yağmur durdu. Doris ile birlikte Coos Koy'unu boydan boya yürüdük. Gerçekten dükkanları var! Chris ile açtığımız yerden söz ettim. Doris de üç-beş kuruşumuz olunca bir yer açmak istiyor, ama bu artık gerçekten pek önemli görünmüyor. Doris'te bir kutu dolusu esrar var, bu da demektir ki uzun süre dumanımız olacak. Dumanlıyız ve şeyimin hâlâ kanamasına rağmen her şey çok güzel gözüküyor.

(?)

Sadece hayatta olmak yeterince güzel. Coos Koy'unu seviyorum, asidi seviyorum! Buradaki insanlar, en azından kentin bu bölümündekiler güzel. Hayatı ve beni anlıyorlar. Dilediğim gibi konuşabilir, giyinebilirim, kimse aldırış etmez. Mağaza vitrinlerindeki posterlere bakmak, hatta gidip gelenleri izlemek için Greynhound otobüs garının çevresinde yürümek bile çok hoş. Poster yapılan bir yere gittik ve birlikte birkaç eşyamız olunca duvarları kaplaması için Doris'e yardım edeceğim. Bugün hırdavatçıyı, kahvehaneyi ve psikodelik ilaç dükkanını gezdik. Yarın kalanını gezeceğiz. Doris birkaç aydır burada ve her şeyi biliyor, herkesi tanıyor. Sadece on dört yaşında olduğunu öğrenince çok şaşırdım. Yeterince gelişmemiş on sekiz veya on dokuz yaşında birisi olduğunu sanıyordum.

(?)

Dün gece Doris gerçekten çok kötüydü. Esrarımız da paramız da bitti. İkimiz de açız ve lanet yağmur tekrar başladı. Bu küçük odada bir gaz sobası var ama ısıttığı pek söylenemez. Kulaklarım ve sinüs boşluklarım (görüyorsun ya biliyorum,

çünkü TV izliyorum, en azından izliyordum) betonla doldurulmuş gibi. Göğsüm ise çelik bir şeritle bağlanmış gibi. Bir yere gidip bedava yemek, vs alabiliriz, ama bu yağmurda buna değmez, bu nedenle sanırım sadece kuru şehriye yiyeceğiz. Buradaki turistlerden, dolandırıcılardan ve dilencilerden nasıl nefret ettiğimizi konuşmuştuk, ama sanırım yarın gidip onlara katılacağım ve bir parça ekmek ve uyuşturucu için dileneceğim. Bu ikisine de gerçekten ihtiyacımız var.

(?)

Oh, dumanlanmak, birisinin beni bağlayıp bir şey enjekte etmesi. Paregoriğin ne kadar müthiş olduğunu duymuştum. Oh, bu boklu çirkefe bir son verecek bir şeyim olsun isterdim.

Uykusuzum ve hangi günde, haftada veya yılda olduğumuzu bilmiyorum, ama ne önemi var ki?

Allah'ın belası yağmur dünkünden daha kötü. Sanki bütün gökyüzü üzerimize işiyor. Bir kere dışarı çıkmayı denedim, ama öyle kötü üşütmüşüm ki daha lanet köşeyi dönmeden şeyime kadar dondum. Bunun üzerine geri döndüm ve giysilerimle yatağa uzandım, vücut ısımın en azından ölmeme engel olacak kadar korunması için olabildiğince kıvrıldım. Sanırım ateşim çıktı, çünkü sürekli terliyorum, bu da herhalde ölmeme engel olan tek şey. Oh, aside, o kadar ihtiyacım var ki! Bağırmak, kafamı duvara vurmak ve şu lanet, tozlu solgun, yapışkan perdelere tırmanmak istiyorum. Buradan kurtulmam gerek. Gerçekten aklımı kaybetmeden önce bu cehennemden kurtulmam gerek. Korkuyorum, yalnızım ve hayatımda hiç olmadığım kadar yalnızım.

Doris iş tutma hikayesini anlatmaya başlayana kadar evi düşünmemeye çalıştım, şimdi ise düşünmekten kendimi alamıyorum. Tanrım, biraz param olsaydı geldiğim yere dönerdim, en azından arardım. Yarın kiliseye dönüp bizimkileri aramalarını isteyeceğim. Her zaman iyisine sahip olmama rağmen neden bu kadar eşekçe davrandım, bilmiyorum. Zavallı Doris'in, on yaşından bu yana çirkeften başka bir şeyi olmamış. Doris on yaşına gelinceye kadar annesi dört kere evlenmiş ve

bu arada kim bilir kaç erkekle iş tutmuş. Doris on birine girdikten sonra üvey babası onunla seks yapmaya başlamış, bizim aptal da ne yapacağını bilememiş, çünkü adam kimseye söz etmesi halinde onu öldürmekle tehdit etmiş. O da on iki yaşına kadar itoğlunun altına yatmaya katlanmış. Sonra bir gün canını çok kötü yakınca, beden öğretmenine, egzersizleri niye yapamadığını anlatmış. Öğretmen de onu kabul edecek bir aile bulunana kadar bir tür yetimhaneye alınmasını sağlamış. Ama bu sefer de kardeşleri onu dövmüş. Sonra da kendinden büyük bir kız onunla sevişmiş, uyuşturucu vermiş ve eşcinselliğe sürüklemiş. O günden sonra da önüne gelen herkese pantolonunu indirip kendini vermiş. Oh, Peder, bu pislikten kurtulmam gerek! Bu rezalet beni emip boğuyor! Hâlâ gücüm varken bu cehennemden kurtulmam gerek. Yarın! Kesinlikle yarın! Lanet yağmur durur durmaz!

(?)

Kimin umurunda? En azından lanet yağmur durdu! Gökyüzü olması gerektiği kadar mavi, ki sanırım bu bölgede böylesi görülmemiştir. Doris ile, bu domuz ahırından ayrılıyoruz. Güney California'da bir ralli varmış. Hey! Geliyoruz!

(?)

Karnım çok kötü. Bu boklu dünyanın üstüne kusmak istiyorum. Yolun çoğunu iri, şişman, sübyancı bir kamyon şoförüyle geçirdik. Doris'in canını yakıp ağlamasını izleyerek tatmin oluyordu. Benzin için durunca tehdit etmiş olmasına rağmen usulca sıvıştık... Sonunda bize benzeyen birileriyle otostop yaptık, esrarlarını bizimle paylaştılar, ama herhalde evde yetiştirmişler, çünkü etkisi çok zayıftı ve üçümüzün ayağını ancak yerden kesebildi.

(?)

Ralli müthişti, asit ve içki su kadar bol ve ucuzdu. Şimdi bile gözlerimde renkler uçuşuyor ve penceredeki yarıklar çok güzel geliyor. Bu hayat çok güzel. Öylesine lanet bir güzelliği var ki zor dayanıyorum. Ve ben bu hayatın görkemli bir parçasıyım! Herkes uçuyor. Lanet olası aptal insanlar. Boğazlarından aşağı itmek isterdim, belki o zaman ne olduğunu anlarlardı.

Kapının yanında, uzun örgülü sarı saçlı şişman bir kız, yeşil üstüne mor bir kaftanın üstüne diz çökmüş. Yanında, burnunda bir halka ve traşlı kafasında çok renkli desenler bulunan bir adam var. Birbirlerine "sevgi" deyip duruyorlar. İzlemek çok güzel. Renk renkle kaynaşmış. İnsanlar insanlarla kaynaşmış. Renklerle insanlar birlikte sevişiyor.

(?)

Ne olduğunu, ne zaman, nerde ya da kim olduğunu bilmiyorum! Bildiğim tek şey, artık herkesin ne kadar özgür olduğu denendikten ve yeminlerimiz alındıktan sonra Şelüarır rahibesi olduğum.

Sevgili Günlüğüm,

Herkesten usanmış, bezmiş gibiyim. Burada kalıyorum ama artık ne zaman bir kız görsem, bir erkek görmüş gibi oluyorum. Heyecanlanıyor, seks yapmak istiyorum. Anlarsın ya, kızlarla iş tutmak istiyorum, sonra da korkuyorum. Bir açıdan kendimi lanet ölçüde iyi, başka bir açıdan lanet ölçüde kötü hissediyorum. Evlenmek ve bir yuva kurmak istiyorum, ama korkuyorum. Bir kızdansa erkeğin benden hoşlanmasını isterim. Erkekle iş tutmayı tercih ederim, ama yapamıyorum. Sanırım kötüledim. Bazen kızlardan birisinin beni öpmesini istiyorum. Bana dokunmasını, altıma yatmasını istiyorum, ama sonra kendimi çok kötü hissediyorum. Suçluluk duyuyorum ve bu da beni hasta ediyor. Sonra anneme bağırıp çağırdığımı, bana yer yapmasını söylediğimi düşünüyorum, çünkü eve dönüyorum ve kendimi

erkek gibi hissediyorum. Derken hasta oluyorum ve kim olursa olsun, birisini istiyorum, iş tutmak için çıkmam gerek. Gerçekten hastayım. Gerçekten çığırdan çıktım.

Sevgili Günlüğüm,

Binlerce ışık yılı sonra, ay saati.

Benden başka herkes hikaye anlatıyor. Anlatmaya değer bir hikayem yok. Yapabildiğim tek şey canavar ve iç organ resimleri çizmek ve nefret etmek.

(?)

Başka bir gün, başka bir iğrenç iş. Aynasızlar ortalıkta ne varsa topladılar. Alçak herife tatlı anlar yaşatmazsam dozumu kesecekmiş. Lanet olsun, dışarıdan titrediğimden daha çok içeriden titriyorum. Uyuşturucu olmayınca ne kadar ibnece bir dünya oluyor! Üzerine çıkmamı isteyen pislik, şeyimin kanadığını biliyor, ama uyuşturucu olduğunu bildiğim tek kişi o. Neredeyse, tek bir doz için, Fat Catsler'in, Zengin Gilistinliler'in, hatta bütün bir ülkenin üstümden geçmesine hazırım. Lanet herif dozu vermeden önce işini halletmemi istiyor. Herkes sanki ölü gibi yatıyor ve küçük Jacon, "Anneciğim, babam şimdi gelemez. Carla'yı domaltıyor," diye bağırıyor. Bu bok deliğinden kurtulmam gerek.

(?)

Saatin kaç olduğunu, hangi günde veya yılda olduğumuzu, hatta hangi kentte olduğumuzu bile bilmiyorum. Sanırım hafıza kaybı oldu ya da bize iğrenç haplar veriyorlar. Yanımdaki dumanlı kızın yüzü çok solgun, Mona Lisa'yı andırıyor, karnında da bir bebek var. Bebekle ne yapacağını sordum, o da "Herkese ait olacak. Hepimiz paylaşacağız," dedi.

Gidip uyuşturucusu olan birisini bulmak istedim, ama bebek işi gerçekten canımı sıktı. Kıza, hapı olup olmadığını sordum, o ise aptal, boş bir torba gibi başını salladı. Tamamen tükendiğini hissettim. O güzel, taşbebek yüzün arkasında tükenmiş, bitmiş koca bir çöplük var ve o, hiçbir şey

yapamayan budala birisi gibi öylece uzanmış duruyor.

En azından tükenmiş ve hamile değilim. Belki de öyleyim. Olsa bile o lanet hapı alamam. Hiçbir uyuşturucu müptelası hap alamaz, çünkü hangi günde olduğunu bilmez. Dolayısıyla belki de hamileyim. Olsun. Buralarda sürten tıptan terk birisi var, o bakar. Ya da bir uçuş sırasında üstüme birisi basar ve düşürürüm. Ya da yarın belki bir bomba düşer. Kim bilir?

Çevremdeki tiplere baktığım zaman, midesiz gezginler olduğumuzu düşünüyorum. Birisi ne yapacağımızı söylediği zaman üstüne atlıyoruz, ama şişman bir ibne gelip de söylemediği sürece ne yapacağımızı bilmiyoruz. Bırakın bizim yerimize başkası düşünsün, yapsın, hareket etsin. Bırakın yolları, arabaları, evleri onlar yapsın, elektriği, gazı, suyu ve kanalizasyonları onlar işletsin. Biz sadece burada şişkin kuyruklarımızla, patlayan kafalarımızla oturup ellerimizi açacağız. Tanrım, lanet düzenden yana birisi gibi konuşuyorum ve ağzımdaki tadı gidermek ya da boklu düşüncelerimizi dağıtmak için tek bir hapım bile yok.

NE ZAMAN?

Alnıma bir yağmur damlası düştü. Sanki cennetin gözyaşıydı. Yoksa bulutlar ve gökyüzü gerçekten benim için mi ağlıyor? Bu koca gri dünyada gerçekten yalnız mıyım? Yoksa Tanrı da mı benim için ağlıyor? Oh hayır... hayır... hayır... aklımı kaçırıyorum. Lütfen Tanrım, yardım et.

(?)

Havadan, sabahın erken saati olduğunu anlıyorum. Rüzgarın sürükleyip getirdiği bir gazete parçasını okuyorum. Bir kızın parkta doğurduğu, bir başkasının düşük yaptığı, gece boyunca kimliği belirlenemeyen iki çocuğun aşırı dozdan öldüğü yazıyor. Oh, onlardan birisi olmayı çok isterdim.

BAŞKA BIR GÜN

Sonunda gençleri gerçekten anlayan yaşlı bir rahiple konuştum. Uzun uzun, gençlerin neden evden kaçtığını konuştuk, sonra da annemleri aradı. O arama işiyle uğraşırken aynada kendime baktım. O kadar az değişmiş olmama inanamadım.

Yaşlı, boş ve gri göründüğümü sanıyordum, ama sanırım pörsüyen ve kokuşan sadece içim. Oturma odasındaki telefonu annem açtı, babam da paraleli almak için merdivenlere koştu. Üçümüz de boğulacak gibi olmuştuk. Beni hâlâ nasıl sevebildiklerini ve isteyebildiklerini aklım almıyor, ama istiyorlar, seviyorlar. İstiyorlar! İstiyorlar! Benden haber aldıkları ve iyi olduğumu duydukları için mutlulardı. Ders vermeye, suçlamaya, azarlamaya kalkışmadılar. Başıma bir şey geldiği zaman babamın dünyadaki her şeyi bırakıp bana koşması da garip. Sanırım bütün galaksilerdeki insanlığın kurtarılmasıyla ilgili bir barış elçisi bile olsaydı bırakıp bana koşardı. Beni seviyor! Beni seviyor! Beni seviyor! Gerçekten seviyor! Kendimi sevmeyi isterdim. Aileme nasıl öyle davranabiliyorum, bilmiyorum. Ama bütün bu çirkefi bırakıp hepsini telafi edeceğim. Bu konuda konuşmak, yazmak şöyle dursun, artık düşünmeyeceğim bile. Hayatımın kalanını onları memnun etmek için harcayacağım.

Sevgili Günlüğüm,

Uyuyamadım, bunun üzerine çıkıp sokaklarda dolaştım. Kendime çeki düzen vermek istiyorum, çünkü bizimkiler geldiğinde tuhaf görünmek istemiyorum. Saçlarımı arkadan bağladım ve giysilerimi, bulabildiğim en muhafazakar kızla değiştim. Çöpte bulduğum bir çift beyaz tenis ayakkabısını giydim. Kafede konuştuğum çocuklar görünüşümden ilk önce biraz tedirgin oldular, ama bizimkileri aradığımı ve gelip beni alacaklarını söyleyince hepsi sevinmiş gibiydi.

Chris ile Berkeley'de olduğumuz onca zaman çocuklar hakkında bir şey öğrenememiş olmamız, inanılmaz geliyor. Herkesi ve her şeyi yutan büyük bir vakum gibiydi. Bu akşam Mike, Marie, Heidi, Lilac ve diğer birçoğu hakkında bir şeyler öğrendim. Herhalde kalan sayfaları onlar hakkında bir şeyler yazarak dolduracağım, bu da iyi, çünkü eve dönünce yeni ve temiz bir defter alacağım. Sen, sevgili günlüğüm, geçmişim olacaksın. Eve dönünce alacağım defter ise geleceğim olacak. Bu nedenle acele edip sadece bu akşam tanıştığım insanları yazmalıyım. Onca ailenin ve çocuğun saçları konusunda problem çıkarması şaşırtıcı geliyor! Bizimkiler saçlarıma hep söylenip

duruyordu. Yaptırmamı ya da kestirmemi ya da gözlerimin önünden almamı, arkadan bağlamamı, vs vs istiyorlardı. Bazen en büyük tartışma kaynağının bu olduğunu düşünürüm. Kafede Mike ile tanıştım. Durumumu ve çocukların neden evden kaçtığına ilişkin merakımı anlattıktan sonra, kendisi için de saçlarının problemlerinden birisi olduğunu söyledi. Aslında babası bazen öyle öfkeleniyormuş ki iki kere kafasını ve sakalını zorla traş ettirmiş. Mike, ailesinin özgürlüğünü ve karar verme gücünü hepten elinden aldığını söyledi. İnsanlıktan çıkıyor, makineleşiyor, babasının kalıbına dökülüyormuş. Hatta okulda istediği dersleri almasına bile izin verilmiyormuş! Güzel sanatlar istiyormuş, ama ailesi sadece kişiliksizlerin ve serserilerin sanatçı olduğunu söylüyormuş! Sonunda kendi kişiliğini ve ruh sağlığını korumak için kaçmış. Mike'a, kiliseden, ailemle aramda yeni ve insanca bir ilişki kurma çabalarından söz ettim. Dilerim o da gider.

Sonra, kaldırımda oturup kafayı bulan Alice ile konuştum. Bir şeyden mi kaçtığını, yoksa bir şeye mi koştuğunu bilmiyor, ama kalbinin derinliklerinde eve dönmek istediğini kabul ediyor.

Konuştuğum ve gidebilecek bir evi olan diğerlerinin hepsi de dönmeyi istiyor gibiydi, ama dönemeyeceklerini, çünkü bunun kimliklerinden vazgeçmek anlamına geleceğini düşünüyorlardı. Bu bana evden kaçıp da sağda solda gezen yüzbinlerce çocuğu hatırlattı. Nerden geliyorlar? Geceleri nerede kalıyorlar? Çoğunun ne parası, ne de gidebilecek bir yeri var.

Sanırım okulu bitirince çocuklarla ilgili bir meslek seçerim. Veya belki psikolog olurum. En azından çocukları anlayabilir ve kendime ve aileme yaptıklarımı telafi edebilirim. Belki de çektiğim bütün bu acılar işe yarar, insanlığın tamamına karşı daha anlayışlı ve hoşgörülü olurum.

Oh sevgili, harika, güvenilir dostum, Günlüğüm, yapacağım şey kesinlikle bu. Hayatımın kalanını, benim gibi olanlara yardım ederek geçireceğim! Kendimi öyle iyi ve mutlu hissediyorum ki! Sonunda hayatımın kalanında yapacak bir şey buldum. Uyuşturucudan da kurtuluyorum. Ağır olanlarını sadece

birkaç kere kullandım ve hoşlanmadım. Hiç hoşlanmadım. Bu çirkeften tamamen kurtuluyorum. Kesinlikle tamamen ve sonsuza kadar. Gerçekten kurtuluyorum.

DAHA SONRA

Az önce son birkaç haftadır yazdıklarımı okudum ve kendi gözyaşlarıma gömüldüm, battım, ezildim, boğuldum. Hepsi yalan! Acı, kötü, lanetlik bir yalan! Böyle şeyleri kesinlikle yazmış olamam! Bir başkası olmalı! Olmalı! Olmak zorunda! Şeytanca, budalaca, dejenere birisi hayatımı ele geçirmiş, benim defterime bunları yazmış. Evet, yapmış, yapmış! Ama yazarken bile, çok daha büyük bir yalan söylediğimi biliyorum! Yoksa öyle miyim? Beynim mi çürüdü? Sadece bir kabustu da bana gerçek gibi mi geliyor? Gerçek olanla olmayanı karıştırıyorum sanıyorum. Bütün bunlar doğru olamaz. Aklımı kaçırmış olmalıyım.

Hücrelerimdeki su çekilip kuruyana kadar ağladım, ama kendime alçak budala, dilenci, değersiz, sefil, iğrenç, zavallı, talihsiz, adi, kederli, acı çekmiş, miskin, onursuz, ahlaksız birisiyim demem de işe yaramayacak. İki seçeneğim var; ya intihar edeceğim ya da başkalarına yardım ederek hayatımı düzene sokmaya çalışacağım. Tutmam gereken yol bu, çünkü aileme daha fazla yüz karası ve acı kaynağı olamam. Seni seviyorum, hayatımı seviyorum, Tanrı'yı seviyorum demekten başka sevgili günlüğüm, söyleyecek bir şeyim yok. Oh, seviyorum. Gerçekten seviyorum.

İKİ NOLU GÜNLÜK

6 NISAN

Yeni bir günlüğe ve yeni bir hayata başlamak için ne harika bir zaman: Bahar. Tekrar evdeyim, ailemleyim. Dedemle ninem, hayırsız kızlarıyla tekrar buluşmak için burada olacaklar. Tim ile Alexandria kendi hallerinde. Bundan daha iyisi olamazdı! "Tanrı Cennetinde ve dünyada her şey yolunda"yı kim yazmıştı hatırlamıyorum, ama tam hissettiğim şeyi anlatıyor.

Evine dönmeye umutsuzca ihtiyaç duyanlar, kendi yatağında yatmanın ne müthiş bir duygu olduğunu bilir! Benim yastığım! Benim şiltem! Eski gümüş aynam. Aynı anda hem o kadar kalıcı, eski hem de o kadar yeni gözüküyor ki. Ama kendimi bir daha yeni hissedip hissetmeyeceğimi bilmiyorum. Yoksa hayatımın kalanını yürüyen bir hastalık gibi hissederek mi geçireceğim????

Psikolojik danışman olduğum zaman gerçekten çocuklara uyuşturucu kullanmanın o çirkefe gerçekten değmediğini göstermeye çalışacağım! Elbette uyuşturucu almak müthiş ve harika bir duygu, bunun böyle olmadığını hiçbir zaman söyleyemeyeceğim. Heyecanlı, renkli ve tehlikeli, ama değmez! Tek kelimeyle değmez! Hayatım boyunca, tekrar zayıflamaktan ve olmak istemediğim bir şey olmaktan korkacağım! Hayatım boyunca her gün buna karşı mücadele etmek zorunda kalacağım. Dilerim Tanrı yardım eder. Dilerim eve dönmekle herkesin hayatını yıkmamışımdır. Dilerim gelmem Tim ile Alex'i kötü etkilemez.

7 NISAN

Bugün Tim'le parkta uzun bir yürüyüş yaptık. Ona, dürüstçe uyuşturucudan söz ettim, çünkü onüç yaşında ve okulda esrar kullanan çocukları tanıyor. Elbette geçmişimin ayrıntılarını anlatmadım, ama çocukların uyuşturucu aldıkları zaman konuştukları din, tanrı, aileler, gelecek, savaş gibi yaşamdaki önemli şeyleri tartıştık. Farklı ve gerçekten güzeldi. Tim'in, yaşam konusunda açık, ince, onurlu bir yaklaşımı var. Kardeşim olduğu için mutluyum. Kardeşim olduğu için gurur duyuyorum! Benimle görünmesi bana mutluluk veriyor. Benden utandığından eminim, çünkü herkes yakalandığımı ve sonra da kaçtığımı biliyor. Hayatımı hiç boka bulamadım! Tim'le iletişim kurabiliyoruz. Annemle babam arasındaki uçurumu kapatabileceğini söylüyor. Ebeveynler olarak onların konumu konusunda çok esnek ve olayları onların gözüyle görmeye çalışıyor. Gerçekten çok özel bir insan. Olgun yaklaşımından ne ölçüde sorumlu olduğumu merak ediyorum. Biliyorum ki ben yokken çokça düşünmüştür ve annemle babam merak ve kaygıdan akıllarını kaybedecek gibi olmuştur. Ne kadar budalaymışım!

8 NISAN

Dedemle ninem bugün geldi. Karşılamak için havaalanına gittik ve ben koca bir bebek gibi ağladım. Çok yaşlanmışlar ve bunun sorumlusunun ben olduğumu biliyorum. Dedemin saçları bembeyaz olmuş, nineminse yüzünde derin çizgiler belirmiş, onları noelde son gördüğümde böyle değillerdi. Bütün bunları bir ayda mı yaptım! Eve dönerken arabada dedem küçük bir kızken yaptığı gibi sırtımı okşadı ve kulağıma, yapmam gereken tek şeyin kendimi bağışlamak olduğunu fasıldadı. O çok iyi bir insan ve ben kolay olmayacağını bilmeme rağmen gerçekten deneyeceğim. Benimle tekrar gurur duymalarını sağlamalıyım.

DAHA SONRA

Uyuyamadım, bunun üzerine çıkıp evin çevresinde do-

laştım. Alex'in anne kedisinin birkaç tane yavrusu olmuş. Saçaklığa oturup onları izledim. Bir vahiydi, bir içe doğuştu! Uyuşturucu olmaksızın! Tüyleri, dünyanın bütün yumuşaklığı bir araya gelmiş gibi yumuşak olan kedi yavrularıyla. Öyle yumuşaktı ki gözlerimi kapayınca, dokunduğumdan bile emin olamadım. Adı Mutluluk olan küçük gri yavruyu kulağıma dayadım ve minik bedeninin ılıklığını hissettim, inanılmaz mırıltılarını dinledim. Sonra kulağımı emmeye çalıştı. İçimdeki duygu öylesine yoğundu ki içime sığmadığımı hissettim. Uyuşturucu partisinden daha iyiydi, bin kere, milyon kere, trilyon kere daha iyiydi. Bunlar gerçek şeyler. Yumuşaklık halusinasyon değildi; gecenin sesleri, gelip geçen arabalar, kriketler gerçekti. Gerçekten oradaydım. Duyuyordum. Görüyor ve hissediyordum. Hayatın hep böyle olmasını istemiştim! Ve böyle olacak!

9 NISAN

Bugün okula gittim ve hemen müdürün odasına çağrıldım. Davranışlarım konusunda elinde kayıtlar bulunduğunu ve genç Amerikan kadınına çok kötü bir örnek olduğumu söyledi. Sonra da kesinlikle bencil, disiplinsiz, çocukça olduğumu ve hatalı davranmama kesinlikle göz yummayacağını söyledi. Ve çöpe atılan işe yaramaz bir şey gibi sınıfa geri gönderdi. Ne sarsıntı!

Psikoloji alanında çalışma konusunda kuşku duyacaksam, bu şimdi olmayacak. Çocukların anlayışla dinlemesini bilen ilgili insanlara ihtiyacı var. Bana ihtiyaçları var! Yetişen kuşağın bana ihtiyacı var! Belki de yüzlerce çocuğu okuldan kaçırtmış olan o aptal, ahmak herif şimdi bana meydan okuyor. Başkalarını kaçırtabilir, ama beni değil! Bu akşam dört saat çalıştım ve yetişene kadar aptal kafamı çalıştıracağım. Her gece yedi-sekiz saat çalışmam gerekse bile!

Göreceğiz.

10 NISAN

Artık bir hedefim olduğu için kendimi daha güçlü

hissediyorum. Aslında her gün biraz daha güçlendiğimi hissediyorum. Belki de önceden yaptığım gibi sadece kendime bahaneler yaratmak yerine şimdi uyuşturucuya karşı gerçekten direnebilirim.

11 NİSAN

Bunu yazmak istemiyorum, çünkü gerçekten de sonsuza kadar aklımdan silip atmak istiyorum. Ama öyle korktum ki belki de sana anlatırsam o kadar korkunç görünmez. Oh, günlüğüm, lütfen bana yardım et. Korkuyorum. Öyle korkuyorum ki ellerim terliyor. Titriyorum.

Sanırım bir geritepme yaşadım, çünkü yatağımda oturmuş annemin yaşgününü planlıyor, sadece ona ne alacağımı, nasıl sürpriz yapacağımı düşünüyordum ki kafam birdenbire allak bullak oldu. Gerçekten anlatamıyorum, ama sanki kendi üstüne, geriye doğru yuvarlanıyordu ve durduramıyordum. Oda sise gömüldü ve bir kafa dükkanında gibiydim. Hepimiz durmuş elden düşme uyuşturucu ve hayal edilebilecek her türlü seks aleti için verilen reklamları okuyorduk. Gülmeye başladım. Kendimi harika hissettim! Dünyadaki en yüce insandım ve herkese tepeden bakıyordum, bütün dünya tuhaf açılar, gölgeler içindeydi.

Sonra birden her şey bir tür yeraltı filmine dönüştü. Ağır ve hantaldı ve ışıklandırma gerçekten tuhaftı. Çıplak kızlar dansediyor, heykellerle sevişiyordu. Bir kızın, dilini bir heykelin üzerinde gezdirdiğini ve heykelin kızı uzun otların arasına götürdüğünü hatırlıyorum. Olan biteni göremiyordum, ama heykelin kızın içine girdiği belliydi. Kendimi çok seksi hissettim ve fırlayıp arkalarından gitmek istedim. Ama hatırladığım bir sonraki sahnede sokaktaydım ve dileniyordum. Hepimiz geçen turistlere şöyle bağırıyorduk: "Tanrı gönlünüze göre versin, dilerim bu gece köpeğinizle güzel bir orgazm yaşarsınız."

Sonra sanki boğuluyormuş gibi oldum, dönen ışıkların far parıltılarının üstündeydim. Her şey dönüyordu. Semaları yırtan, gökyüzünde ışıyan bir akanyıldızdım, bir kuyrukluyıldızdım. Sonunda kendime geldiğimde yerde çırılçıplak yatıyordum.

Hâlâ inanamıyorum. Bana ne oluyor? Sadece yatağıma uzanmış annemin yaşgününü düşünüyor, plak dinliyordum. Sonra bum!

Belki geri tepme değildi. Belki de ben şizo'yum (şizofren). Bu hastalık çoğu kez gerçeklikle bağını kaybeden gençlerde ortaya çıkıyor, öyle değil mi? Her neyse, gerçekten işim bitik. Düşüncelerimi bile kontrol edemiyorum. Kendimdeyken yazdığım sözcükler, oraya buraya kokuşmuş semboller serpiştirilmiş birkaç satırdan başka bir şey değil. Oh, ne yapacağım? Konuşacak birilerine ihtiyacım var. Gerçekten ve ölesiye ihtiyacım var. Oh Tanrım, lütfen yardım et. Öylesine korkuyorum, üşüyorum ve yalnızım ki! Sadece sen varsın sevgili günlüğüm. Sen ve ben, ne çiftiz ama!

DAHA SONRA

Birkaç matematik sorusu çözdüm, hatta birkaç sayfa okudum. En azından hâlâ okuyabiliyorum. Birkaç satır ezberledim, zihnim şimdi oldukça iyi işliyor gibi. Alıştırmaları da yaptım ve sanırım vücudumu kontrol edebiliyorum. Ama ne olduğunu ve neler olacağını bilen birisinin olmasını isterdim. Ama yok, bu nedenle unutmam gerek. Unut, unut, unut! Ve dönüp geri bakma. Annemin yaşgünü için hazırlanacağım. Belki Tim ile Alex'i okuldan sonra sinemaya götürmeleri için ikna edebilirim, böylece eve döndüklerinde masada güzel bir akşam yemeği hazırlanmış onları bekliyor olur. Bütün olanların bir kabus olduğunu düşünüp unutacağım. Lütfen Tanrım, unutmama yardım et ve bir daha olmamasını sağla. Lütfen, lütfen, lütfen.

12 NISAN

Bugün kendimi epeyce oyaladım ve hiç düşünmedim. Sanırım saçlarımı, yarın için annemin istediği şekilde yaptıracağım. Bu onu mutlu eder.

13 NISAN

Çok güzel bir yaşgünüydü. Tim ve Alex, annemi sinemaya

götürdüler, sanırım filmi onlardan çok annem beğendi. Babam geç saatlere kadar bürosunda çalışmak zorundaydı ve mutluydum, çünkü ne yaptığımı bilmeden onunla mutfakta olmak beni çok öz-bilinçli yapardı. Ama her şey çok güzel oldu. Piliç, Better Homes and Gardens'inki gibi görünüyordu, ama daha iyiydi, çünkü güzel de kokuyordu. Kuşkonmazlar lezizdi, çörekler tıpkı nineminkiler kadar nefisti. Aslında burada olmasını isterdim, benimle gurur duyardı. Bir tabak taze meyvemiz, üzerinde domuz eti bulunan bir miktar bayat marul salatamız vardı. Aslında çok bayattı, ama herkes farketmemiş gibi yaptı ve babam bana takıldı ve bir gün genç bir erkeğe iyi bir eş olursam şaşırmayacağını söyledi. Dilerim gözlerimdeki yaşı farketmemiştir, çünkü ölesiye istediğim şey de zaten bu!

Tatlı olarak taze şeftalili dondurmamız vardı ve her şey gerçekten harikaydı, çünkü özellikle bu tek başıma hazırladığım ilk komple yemekti. Alex, anneme armağan olarak eline benzeyen seramikten küçük bir şeker tabağı yapmış. Gerçekten çok güzel, üstelik de annemin ruhu bile duymadan ve sadece kız izci öğretmeninin yardımıyla pişirerek. Onu sevmeme karşın, sanırım Alex'i kıskanıyor ve ona karşı düşmanlık besliyordum. Ama şimdi farklı. Gerçekten yeni, harika ve heyecan verici bir şey hissediyorum, içimde büyüyor gibi geliyor. Belki de insanların doğan her çocuğu kucaklayan ekstra sevgi duymasının yolu budur.

Oh, dilerim bir gün birisi benimle evlenmek ister.

14 NISAN

Tim ile Alex banyonun kapısını aşındırmaya başlamadan keyifli bir banyo yapabilmek için bu sabah epeyce erken kalktım. Çok güzeldi. Kendime zaman ayırmayı ve hayatın tadını çıkarmayı seviyorum. Bacaklarımı ve koltuk altlarımı traş ettikten sonra vücuduma hayatımda ilk kez eleştirel bir gözle baktım. Hoş bir vücut, ama göğüslerim biraz küçük. Biraz egzersiz yapsaydım ne olurdu acaba? Ama korkarım o zaman da inek memesi gibi sarkık olurdu. Kız olduğum için memnunum. Periyodlarımı bile seviyorum. Sanırım erkek olmayı hiç isteme-

dim. Birçok kız erkek doğmuş olmayı arzuluyor, ama ben istemiyorum. Bir zamanlar ne olduğumu bilemeyecek kadar sürtmüş olduğuma inanmak zor. Oh, o kokuşmuş geçmişi tamamen silip atabilmeyi isterdim. Dedemin haklı olduğunu biliyorum. Bağışlamalı ve unutmalıyım, ama yapamıyorum. Tek kelimeyle yapamıyorum! Ne zaman güzel şeyler düşünmeye başlasam, karanlık, çirkin geçmişim bir kabus gibi gözlerimin önüne seriliyor. Daha şimdiden bütün günümü yıktı bile.

(?)

Bil bakalım ne oldu? Dahi arkadaşın bugün İngilizce sorularının tamamını yaptı. Yaptığımı biliyorum, çünkü çok kolaydı ve sanırım matematik de aşağı yukarı bunun kadar iyi geçti. İki üç soru kaçırmış olabilirim, ama bundan daha çok olmayacağını biliyorum. Heyecan verici değil mi?

19 NISAN

Hayret! Tekrar başladı! Kentte Jan'la karşılaştım ve beni bu akşamki bir "partiye" davet etti. Hiç kimse gerçekten uzak duracağımı sanmıyor, çünkü daha önce yakalananların çoğu sadece daha dikkatli ve özenli oluyor. Jan'a "Hayır, teşekkürler" deyince sadece gülümsedi! Ölesiye korktum. Bir şey söylemedi, sadece "döneceğini biliyoruz," dercesine gülümsedi. Oh, dilerim dönmem. Gerçekten dilerim dönmem.

21 NISAN

George sadece en soğuk tavrıyla "merhaba" diyor. Kesinlikle açık olan bir şey var ki uyuşturucu kullanan birisiyle hiçbir şekilde ilişki kurmak istemiyor. Okuldaki bütün çocuklar, kimlerin temiz olduğunu çok iyi biliyor, ama ünüm tepemde asılıyken bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum. Bunu annemle babama söyleyemem, ama gerçekten birileriyle çıkmak istiyorum. Esrarcılarla değil, hoş çocuklarla tabi. Bir oğlanın filmde bana sarılmasını istiyorum. Ama bunu iyi çocuklardan birisiyle nasıl başarabilirim? Herkes, seksle bokun* birlikte yürüdüğünü biliyor ve ben sözkonusu olduğum ölçüde, hepsi de toplumsal

*Uyuşturucu.

cüzzamlı. Temiz çocuklar da benim için işte böyle düşünüyor.

Tek üzücü şey, hâlâ onlardan birisi sayılmam. Ve sanırım hep onlardan sayılacağım! O kadar çok seks yapmış olmam tuhaf, yine de kendimi hiç sevişmemiş gibi hissediyorum. Hâlâ nazik davranacak ve kapıda beni öpüp iyi geceler dileyecek birisini istiyorum. Gülünç! Oh, sevgili günlüğüm, bağışla beni n'olur. İyimser olmak için o kadar çaba gösteriyorum ki! Ama yapamıyorum. Yapamıyorum. Sadece sana ruhumu gerçekten açabiliyorum. Dönüp her şeyi silmek ve sıfırdan başlamak istiyorum. Ama içerden yaşlıyım ve katılaştım ve kim bilir kaç ortaokul ve ilkokul çocuğunu bu işe bulaştırdım, onlardan ben sorumluyum ve kim bilir onlar karşılık olarak kaç çocuğu bulaştırdı. Tanrı beni bağışlayabilir mi? Neden bağışlamak istesin ki?

Sanırım artık kontrol edemediğim bu aptalca, delice hıçkırıkları bizimkiler duymadan gidip bir duş alsam iyi olur.

Dinlediğin için teşekkürler.

24 NISAN

Çocuklar beni yine rahatsız etmeye başladı. Bugün Jan koridorda iki kere omuz vurdu ve bana Nazik Nancy ve Saf Meryem dedi. Artık canıma yetti. Bu kez gerçekten canıma yetti. Kendimi biraz daha kötü hissedersem, babamlardan, beni başka bir okula göndermelerini isteyeceğim. Ama hakkımdaki şeylerin ortaya çıkmayacağı bir okulu nerede bulacağım? Ve annemle babama, okul değiştirmeme izin vermeleri için her şeyi nasıl anlatabilirim? Oh, gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum. Hatta küçükken olduğu gibi her gece dua etmeye başladım, ama şimdi ağzımdan sadece sözcükler çıkmıyor. Yalvarıyorum.

İyi geceler günlüğüm.

27 NISAN

Bir arkadaşımın olmaması çok kötü. Öyle yalnızım ki! Hafta sonları hafta içinden daha kötü oluyor herhalde, bilmiyorum. Her zaman kötü.

28 NISAN

Bugün notlarımdan bazılarını öğrendim, B +'nın altında notum yok. Ayrıca çocuklarla ve uyuşturucuyla ilgili istatistiki bir çalışmaya başlıyorum. Zamanımın her dakikasını çalışmaya ayırıyorum, uygun bir günde bundan söz edeceğim.

1 MAYIS

Dedem kriz geçirmiş. Dün gece olmuş. Babamla annem bugün oraya uçuyor. Okuldan döndüğümüzde gitmiş olacaklar. Çok tatlılar. En çok düşündükleri de benim. Eminim ki ne kadar yalnız ve mutsuz olduğumu biliyorlar ve dedem için benim kadar acı çekiyorlar. Duyguları olan tek insanın ben olduğumu düşünürdüm. Ama gerçekte acı çeken insanlığın sonsuz ölçüde küçük bir parçasından başka bir şey değilim. İnsanların çoğunun, içten içe acı çekiyor olması iyi bir şey, aksi halde bu dünya gerçekten de vahşet dolu, kanlı bir gezegen olurdu.

Dedem ölürse ninem çok yalnız kalacak. Onu dedemsiz düşünemiyorum. Bir insanı ortadan ikiye kesmek gibi. Yaşlı, tatlı dedem, bana "Beş Yıldızlı Generalim," derdi. Sanırım okul için çıkmadan önce ona yazıp, altını da "Dedemin Beş Yıldızlı Generali" diye imzalayacağım. Neden söz ettiğimi ondan başka kimse bilmeyecek.

Şimdilik hoşçakal.

(?)

Babam, iyi olup olmadığımızı öğrenmek ve dedemin kötüleğini söylemek için aradı. Şimdi komadaymış. Hepimiz çok sarsıldık, özellikle de Alex. Annemin her zaman yaptğı gibi yatakta onu okşayıp iyi geceler dileyerek öptüğüm zaman, gece korktuğu takdirde yatağıma gelip gelemeyceğini sordu. Tatlı küçük şey. Ama kendilerini çok berbat hissettikleri ve hiçbir cevabın bulunmadığı durumlarda insanlara ne söylenebilir ki ???

Sonra Tim'in odasına gittim ve öperek iyi geceler diledim. O

da epeyce sarsıldı. Sanırım hepimiz çok sarsıldık, babam bile.

4 MAYIS

Tim, Alex ve ben, aynı satte kalktık, odalarımızı topladık, yemeğimizi hazırlayıp bulaşıkları birlikte yıkadık. Gerçekten çok becerikliydik. İnanabiliyor musun!

Okula gitmek zorundayım, ama önemli veya üzücü bir şey olursa akşam tekrar yazarım.

21:50

Babam aradı, bir değişiklik yokmuş. Dedem biraz daha kötüymüş, ama hâlâ direniyormuş. Ne olacağını gerçekten bilemiyorlar. Ama sanırım durumu oldukça kritik. Alex sarılıp ağladı. Ben de ağlayacak gibi oldum. Annemle babam olmaksızın ev o kadar büyük, sessiz ve yalnız görünüyor ki.

5 MAYIS

Dedem gece ölmüş. Öbürgün, üniversiteden Doktor ..... bizi havaalanına götürecek, defin töreni için nineme gideceğiz. Dedemi bir daha hiç görmeyecek olmam inanılmaz geliyor. Ona ne olduğunu merak ediyorum. Dilerim ölü ve soğuk değildir. Solucanların ve kurtların dedemin vücudunu yediğini düşünemiyorum. Bunu düşünmeye dayanamıyorum. Belki de kullandıkları tahnit suyu vücudun çözülüp yok olmasına neden oluyordur. Oh, dilerim öyledir.

8 MAYIS

Tabutun içinde yatanın dedem olduğuna inanamadım. Yorgun, kuru, deriyle kaplı bir iskeletten başka bir şey değildi. Oh, ölü kurbağalar, kuşlar, kertenkeleler, tavuklar gördüm, ama bu tam bir şoktu! Gerçekdışı gibi gözüküyordu. Kötü bir uyuşturucu uçuşu gibiydi. Böyle bir uçuşu hiç yaşamadığım için memnunum. Ama belki de ilk kullandığımda böyle kötü olsaydı, daha fazla kullanmazdım. Bu açıdan öyle olmasını isterdim. Ninem öyle sakin ve sevgi dolu görünüyor ki. Bir kolunu benim boynuma, bir kolunu da Alexandria'nınkine doladı.

Metin, güçlü ninem. O uzun, uzun, uzun, bir türlü bitmek bilmeyen cenaze töreninde bile ağlamadı. Sadece başı önünde oturdu. Tuhaf, neredeyse uğursuz bir duyguya kapıldım: sanki dedem ninemin yanındaydı. Sonra Tim'e bundan söz ettim ve o da aynı şeyi hissettiğini söyledi.

En kötü kısmı, dedemin naaşını mezara indirdikleri andı. Dünyadaki en kötü an kesinlikle oydu. Aileden başka hiç kimsenin ağlamamasına karşın, Alex ile ben ağladık. Onlar kadar güçlü ve kontrollü olmaya çalıştım, ama yapamadım. Annem, ninem, babam, zaman zaman gözlerini siliyordu, Tim burnunu çekiyordu. Alex elbette küçük bir kız. Ama ben, doğal olarak yine büyük bir gösteri yaptım!

9 MAYIS

Ninem bu akşam bizimle dönüyor ve okullar kapanana kadar bizde kalacak. Sonra onunla buraya dönüp hazırlanmasına yardım edeceğim, toplanıp bize taşınacak ve yakın bir daire bulana kadar bizimle kalacak.

Hayatımda hiç bu kadar yorgun olduğumu hatırlamıyorum. Ninemin nasıl dayandığını düşünemiyorum, çünkü ben bile ayakta duramıyorum. Hepimiz de sanki sonsuz derecede hastaymışız gibi görünüyoruz. Küçük Alex bile bitkin. Dedem olmaksızın tekrar yaşama uyum sağlamamız ne kadar zaman alacak acaba? Hiç yine eskisi gibi olabilecek miyiz? Güçlü, sevgili ninem nasıl başaracak? Yeni dairesine taşınınca sık sık onunla kalacağım ve onu sinemaya götüreceğim, onunla uzun yürüyüşler yapacağım.

12 MAYIS

Bu sabah pencereden bakınca topraktan yeni fışkıran yeşil bir ot gördüm ve tekrar katıla katıla ağlamaya başladım. Yeniden doğuşu gerçekten anlamıyorum. Dedemin çürüyen, parçalara ayrılan, dağılan bedeninin nasıl olup da tekrar biraraya gelebileceğini aklım bir türlü almıyor. Ama kuru, buruşmuş bir gül soğanının nasıl olup da tekrar çiçeklenebildiğini de anlamıyorum. Sanırım beyinsiz bir gül soğanı çiçeklenebildikten

sonra Tanrı da atomları, molekülleri ve vücutları haydi haydi birleştirebilir. Bu da kendimi gerçekten çok daha iyi hissetmemi sağlıyor, ama daha televizyonu, elektriği, hatta steroyu bile anlayamadan ölümü anlamayı nasıl bekleyebilirim ki? Aslında o kadar az şey biliyorum ki nasıl olup da varolduğumu bile bilmiyorum.

Bir yerde, insanın beyin kapasitesinin onda birinden (sanırım) daha azını kullandığını okumuştum. Yüzde 90 daha fazla düşünme kapasitesinin her parçasının kullanıldığını bir düşün. Tek kelimeyle muhteşem olurdu! Bir düşünsene beyinlerimiz şimdikinden doksan kere daha verimli olsaydı bu dünya ne kadar mükemmel, harika bir gezegen olurdu!

14 MAYIS

Dün gece bir kabus gördüm. Dedemin cesedini solucanlar, kurtlar sarmıştı. Öldüğüm zaman ne olacağını düşündüm. Solucanlar yeraltında ayrım yapmaz. Genç oluşuma, etimin sağlıklı ve taze oluşuna aldırış etmezler. İyi ki annem buradaydı da inlediğimi görünce uyandırıp kendime gelmemi sağladı. Uyandıktan sonra gidip biraz sıcak süt içtik, ama hâlâ titriyordum ve onları anlatamıyordum. Eminim ki evden kaçtığım dönemlerle ilgili bir şey olduğunu sanıyordur, ama ona anlatamadım, çünkü bu çok çok daha korkunçtu.

Sütten sonra hâlâ titriyordum, bunun üzerine ayakkabılarımızı giyip çevrede biraz dolaştık. Geceliklerimizin üzerine paltolarımızı almamıza rağmen üşüyorduk. Sosyal hizmet uzmanı ya da onun gibi bir şey olmam da dahil birçok şey konuştuk, annem insanlara yardım etmek istememden çok memnun oldu. Gerçekten çok anlayışlı. Herkesin benim kadar şanslı olmasını isterdim.

15 MAYIS

Derslere yoğunlaşmam gerek. Ölümün, insanları bu kadar sarstığını bilmiyordum. Kendimi tükenmiş hissediyorum. Bir şey yapmak için kendimi zorlamam gerekiyor.

16 MAYIS

Bugün babam beni üniversitedeki savaş aleyhtarı bir gösteriye götürdü. Öğrenciler konusunda çok kaygılı ve benimle bir yetişkinmişim gibi konuşuyor. Gerçekten hoşuma gitti. Babam, militan öğrencilerden (onların acımasızca cezalandırılmasından yana) çok kolayca yanlış düşüncelere sevkedilebilen çocuklar için kaygılanıyor. Onlar için ben de kaygılıyım. Kendim için kaygılıyım!

Daha sonra genç kuşak konusunda gerçekten kaygılı olan Doktor .....'u görmeye gittik. Çocukların nereye gittiğinden uzun uzadıya söz etti ve beni gerçekten şaşırtan bazı istatistikler gösterdi. Çok hızlı konuştuğu için söylediklerinin yarısını bile hatırlamıyorum, ancak şunun gibiydi: Her yıl 1.000 üniversite öğrencisi intihar ediyor ve diğer bir 9.000'i de intihara kalkışıyor. Benim yaşımdaki çocuklarda zührevi hastalıklar % 25 artmış, gebelikler hızla artıyormuş, doğum kontrol haplarına ..ğmen. Çocuklar arasında suç ve ruh hastalığının da astronomik bir tırmanış gösterdiğini söyledi. Aslında, her şey öncekinden kötüye gidiyormuş.

Ordan ayrılırken, o kadar çok sayıda insan da aynı yoldan geçtiği için yaptıklarım konusunda kendimi daha iyi mi hissettim, yoksa herkes deliliğe yöneldiği için daha kötü mü hissettim, bilmiyorum. Ama sana doğruyu söylemek gerekirse, çocukların bu halde olması onların suçu değil, en azından bütün suç onlarda değil. Yetişkinler de daha iyi görünmüyor. Aslında, Rektör olarak görmek istediğim tek bir insan yok, elbette babamdan başka, ama o da benim gibi bir kızı olduğu için seçilemez.

19 MAYIS

Bugün gene büyük badire atlattım. Birisi çantama uyuşturucu koymuş. Ölesiye korktum. Dersi asıp taksiyle babamın ofisine gittim.

Neden beni rahat bırakmıyorlar, bir türlü anlamıyorum! Neden beni böyle taciz ediyorlar? Varlığım onları rahatsız mı ediyor? Gerçekten öyle olduğunu düşünüyorum. Beni bu dünyadan

silmek ya da deliğe tıktırmak istediklerine inanıyorum. Sanki dev bir casusluk bağlantısını keşfetmişim de yaşamama göz yumamıyorlarmış gibi!

Babam, güçlü ve olgun olmam gerektiğini söyledi. Benimle uzun süre konuştu. Beni düşündüğü için gerçekten memnunum, ama bunu yapanların güdülerini benden daha iyi anlamadığını biliyorum. Ayrıca Richie, Lane ve diğerleri konusunda bir şey bilmiyor. Ailemdeki herkesin yanımda olduğunu söyledi. Ama bütün dünya bana karşıyken bunun ne yararı olur ki? Dedemin ölmesi gibi. Herkes çok kötü hissediyor, ama ben de dahil kimse bir şey yapamıyor.

20 MAYIS

Tekrar çalışmaya başlayabildim. En azından düşüncelerimin başka şeye kaymasına engel oluyor, neye olduğunu biliyorsun.

21 MAYIS

Ninem hasta, ama annem bunun sadece çökkünlük olduğunu düşünüyor. Dilerim öyledir, çünkü gerçekten çok kötü görünüyor. Oh, az daha unutuyordum. Babam, Üniversite kütüphanesini kullanmam için izin almış. Bugün ilk kez gittim. Gerçekten eğlenceli. Kendimi çok bilgili hissettim. Çocukların birçoğu karma eğitim öğrencisi olduğumu sanıyor. Eğlenceli değil mi?

22 MAYIS

Bugün kütüphanede bir çocukla tanıştım. Adı Joel Reems ve üniversite birinci sınıfta okuyor. Birlikte çalıştık, sonra da babamın ofisine kadar benimle yürüdü. Babam meşguldü, biz de fakültenin merdivenlerinde oturup onu bekledik. Joel'e gösteriş yapmamaya, kendim hakkında doğruları (hepsini olmasa da) söylemeye ve ona bırakmaya karar verdim. Ona sadece on altı yaşında olduğumu ve babam sayesinde kütüphaneyi kullanma izni aldığımı söyledim.

Gerçekten çok tatlı bir çocuk, çünkü güldü ve problem olmadığını, çünkü bu sömestr bana evlenme teklif etmeyi

düşünmediğini söyledi. Babam gelince yanımıza merdivenlere oturdu ve üçümüz, sanki birbirimizi çok eskiden tanıyormuşuz gibi sohbet ettik. Müthişti! Joel ayrılmadan önce tekrar ne zaman çalışacağımı sordu, ben de ona uyanık saatlerimin tamamını kütüphanede geçirdiğimi söyledim. Memnun olmuş gibiydi.

23 MAYIS

Güzel babacığım, sanırım ona kızgın olmam gerek, ama değilim! Gidip Joel'in dosyasına bakmış. Gelip bana her şeyi anlattı. Babamın, hafiye gibi gidip dosyaları karıştırması ve benim için bilgi toplaması fikri beni gerçekten çok şaşırttı. Her neyse Joel, sadece on sekiz yaşında olmasına rağmen üniversite okuyan hızlandırılmış bir öğrenci. Babası ölmüş, annesi de bir fabrikada çalışıyormuş. Geceyarısından sabaha kadar çalışıp, sonra da pazartesi, çarşamba ve cuma günleri dokuzda ilk dersine giriyormuş. Ne program!!!

Babam, derslerine engel olmamam için beni uyardı, olmayacağımı söyledim. Ama kütüphaneden babamın ofisine kadar benimle yürümek isterse (cumartesileri bile), kimseye bir zararı olmaz, değil mi?

AKŞAM

Joel benimle babamın ofisine kadar yürüdü. Çıkmak gibi bir şeydi! Sürekli aynı anda konuşmaya başlıyor, gülüşüyorduk, epeyce çene çaldık. (Çok kaotik ve çok sevimliydi.) Joel, kızlarla geçirecek pek zaman bulamadığını ve onun hakkında bu kadar şeyi nerden bildiğimi anlamadığını söyledi. Kadınların sezgisinin çok güçlü olduğunu söyledim. Kurnazcaydı!

25 MAYIS

Joel, bu akşam tekrar benimle babamın ofisine kadar yürüdü. Babam onu yarın için akşam yemeğine davet etti. Annem memnun olduğunu söyledi, ama ben onunla tanışma konusunda telaşlı olduğunu biliyorum, çünkü babam Joel konusunda bana takılıp duruyor.

26 MAYIS

Okuldan doğruca eve koştum ve sanki Dünya'nın Kralı geliyormuş gibi evi temizlemesinde anneme yardım ettim. Portakallı çöreklerim, yani kendi spesyalim için gerekli malzemenin tamam olup olmadığını kontrol ettim. Beklemek çok zor geliyor! Sabırsızlanıyorum!

DAHA SONRA

Joel az önce gitti. Fantastik bir akşamdı. Bunu niye söylediğimi biliyorum, çünkü Joel zamanının çoğunu babamla geçirdi. Sanırım bunun nedeni daha yedi yaşındayken babasını kaybetmiş olması. Babamla gerçekten de güzel bir ilişki kurdu. Onlar konuşurken, özellikle de Joel'in eğitim olasılıkları konuşulurken, Tim bile büyülenmiş görünüyordu. (Sanırım Tim üniversiteyi düşünmeye başlıyor. Daha şimdiden!)

Çöreklerim kusursuzdu, ninem bile daha iyisini yapamayacağını söyledi. Joel tam yedi tane yedi! Yedi tane! Varsa artanları kahvaltı için götürmek istediğini söyledi. Eminim kalsaydı sözünü etmezdi. Çok ağzısıkı. Anneme, bir miktar daha yapıp yapamayacağımı soracağım, böylece babamın ofisine bırakırım, o da oradan alır.

29 MAYIS

Oh, sevgili günlüğüm, bil bakalım ne oldu? Babam, yemekte dünyanın en güzel haberini verdi! (Ve bunu da kayıtsızca yaptı.) Joel'e burs ayarlamaya çalışacak. Yapabileceğinden emin olduğunu, ama biraz zaman alacağını ve halledilene kadar ona hiçbir şey anlatmamamı söyledi. Dilerim çenemi tutabilirim. Bu konuda pek iyi değilim.

Not: Okulda işler iyi gibi. Kimse benimle konuşmuyor, ama kimse canımı da sıkmıyor. Herhalde her istediğini alamazsın.

1 HAZİRAN

Ninemin evi bugün satıldı ve nakliyecilerin eşyaları toplayıp depoya kaldırmasına karar verdiler. Bunu duyunca oturup ağladı. Onu gerçekten ilk kez ağlarken görüyorum. Sanırım de-

demin ölümü ve şimdi de hayatının neredeyse tamamını geçirdiği evin satılması, her şeyin sonu gibi geliyor.

DAHA SONRA

Joel benden gerçekten hoşlanıyor mu? Zeki, güzel ya da çekici olduğumu düşünüyor mu? Kendisi için ciddi bir anlam taşıyan kızlardan mıyım? Dilerim benden hoşlanır, çünkü ondan çok hoşlanıyorum. Aslında sanırım onu seviyorum...

Bayan Joel Reems
BAYAN JOEL REEMS
Bay ve Bayan Joel Reems
Dr. ve Bayan Joel Reems
Sevimli görünmüyor mu?

2 HAZİRAN

Bayan Larsen arayıp Jan'ın bebek bakıcılığı için söz verdiğini ama son dadikada arayıp gelemeyeceğini söylediğini söyledi, bu da tam Jan'a göre. Oh, sanırım burada olduğu kadar orada da çalışabilirim. Eşyalarımı toplamam gerek.

Sonra görüşürüz.

DAHA SONRA

Sevgili Günlüğüm,

Gerçekten çok bitkin, yorgun ve üzgünüm.

Bayan Larsen çıktıktan yarım saat sonra Jan geldi ve bebeğe bakmak istediğini, çünkü paraya ihtiyacı olduğunu söyledi. Ama izin veremezdim, çünkü uyuşturucu almıştı ve Bayan Larsen'in bebeği sadece dört aylık. Ama gitmiyordu, sonunda ailesini aradım, gelip almalarını söyledim. Onlara hasta olduğunu söyledim, ama onlar gelene kadar Jan gerçekten uçuşa geçmişti. Steroyu sonuna kadar açtığı için zaten altı ıslak olan bebek uyanıp ağlamaya başladı, ama altını değiştirmeye bile korkuyordum, çünkü Jan'ın ne yapabileceğini bilmiyordum. Öylesine dumanlıydı ki annesiyle babası sürüye sürüye arabaya soktular. Her ikisi de ağlıyor ve ondan sorumlu polise söylemememi istiyorlardı.

Oh, umarım doğru yapmışımdır. Belki ailesini aramazdım, ama onu evden gerçekten çıkaramadım, bebekle yalnız da bırakamazdım. Yarın duyulunca okulda neler olacak, hayal bile edemiyorum. Bomba gibi patlayacak! Kimse beni dinlemeyecek bile. Hem, uyuşturucu kullananlar, bebeklere zarar vermek gibi şeylerden anlamaz. Onlar hiçbir şeyden anlamaz.

3 HAZİRAN

Annemler, dün gece yapmam gerekeni yaptığımı ve bana yardım edemedikleri için üzgün olduklarını söyledi. Ama Jan'ınkileri aramaktan başka ne yapabilirlerdi ki? Aslında orada olsalardı daha kötü olurdu. Kim bilir? Şimdi gitmeliyim.

ÖĞLENDEN SONRA

Bugün Jan koridorda yanımdan geçerken, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir acılık ve düşmanlık vardı. Herkesin içinde, "Seninle bile yapacağım, seni ...kişken Miss Saf Papağan seni," diye bağırdı. Açıklamaya çalıştım, ama sanki yokmuşum gibi yürüyüp gitti.

Daha sonra kütüphaneye gittim. Joel bir şey olduğunu sezdi, ben de ona biraz soğuk aldığımı ve kendimi kötü hissettiğimi söyledim. (Kötü hissettiğim kısmı doğru.) Aspirin alıp dinlenmemin iyi olacağını söyledi. Dürüst insanlar için yaşam bu kadar basit.

(?)

Jan'ın önüne gelene ne anlattığını bilmiyorum, ama bazı çirkin söylentiler başlatmış olmalı, çünkü yalnızlığı ve görmezlikten gelinmeyi aratan aşağılamalara ve alaylara maruz kalıyorum. Joel ile konuşabilmeyi isterdim, ama o kadar gerginim ki çalışmak için kütüphaneye bile gitmeyeceğim. Eve birkaç kitap alıp odamda çalışacağım. (Odam bütün dünyam olacak.)

(?)

Joel kütüphaneden aradı, beni merak etmiş. Babamın hiçbir şey bilmeyen sekreteriyle konuşmuş. Aradığı için çok

mutluyum, ama ona hasta olduğumu ve bu hafta kütüphaneye gidemeyeceğimi söyledim. (Oh, hastayım, beni cezalandıran orospu çocuğu esrarcılardan, asitçilerden ve diğer bütün hapçılardan hasta düştüm.) Her neyse Joel, her akşam arayıp arayamayacağını sordu. Ona, telefonun yanında bekliyor olacağımı söylemedim, ama öyle olacak! Ama zeten biliyorsun, değil mi?

7 HAZİRAN

Gece ninem oldukça hastaydı. Sanırım dedemsiz yaşamak bile istemiyor. Kahvaltı için odasından çıkmadı. Ona bir tepsi götürdüm, ama sadece çatalıyla oynadı. Bu akşam, düşündüğüm gibi kütaphaneye gitmek yerine ninemin odasına gidip onunla konuşacağım. Joel anlayacaktır.

Şimdilik hoşçakal.

8 HAZİRAN

Öyle şoke oldum ki ne yapacağımı bilmiyorum. Yokuş aşağı yürürken Jan yanıma geldi ve "Kuyruk sallayan küçük kız kardeşine, yabancılardan, hatta arkadaşlarından, özellikle de senin arkadaşlarından şeker almamasını söylesen iyi edersin," diye fısıldadı. Ama Jan bunu yapmaz! Yapamaz! Hakkımda ne düşünürse düşünsün Alex'e bunu yapamaz. Yapar mı? Anlamasını sağlamayı isterdim, ama nasıl yapacağımı bilemiyorum.

Oh, bu konuyu annemle, babamla, Joel'le veya Tim'le konuşmak isterdim, ama yaptığım her şey sanki işleri daha da karıştırıyor. Sanırım bir akşam yemeğinde, konuyu açar, şekere, sakıza, vb asit koyan kinci tiplerden söz ederim. Belki de öğretmenlerden birisinin Detroit'te bu yüzden ölen bir çocuktan söz ettiğini söylersem dikkatli olurlar. Dikkatli olmaları gerek!

9 HAZİRAN

Bakkaldan eve dönüyordum ki bir araba dolusu çocuk yanımda yavaşlayıp bağırmaya başladı:

"Bu sürtük bizim Saf Meryem değil mi?"

"Hayır Bayan Muhbir."

"Bayan Süper Muhbir. Bayan Süper Süper Muhbir."

"Moruğunun arabasına biraz uyuşturucu koysak ne olur acaba?"

"Profesör babasının işini bitirmek müthiş olmaz mı?"

Daha sonra bana bilinen bütün iğrenç sıfatları taktıktan sonra isterik kahkahalar atarak uzaklaştılar, bense duygusal açıdan ezilmiş, yıkık, dövülmüş gibi kalakaldım. Sanırım sadece gözümü korkutuyorlar, beni delirtmeye çalışıyorlar. Ama kim bilir? Geçen yaz, uyuşturucu alan birkaç çocuğun, sadece ne olacağını görmek için bir kediyi çamaşır makinesine koyup makineyi çalıştırdıklarını okumuştum. Belki gerçekten de babamın nasıl tepki göstereceğini görmek istiyorlardır. Öylesine iğrenç bir ibneler silsilesi ki aldırmazlık edemiyorum. Ama sanırım o kadar ileri gidemezler. Belki de görmezlikten gelirsem sonunda vazgeçerler.

10 HAZİRAN

İlk kez, asitle, amfetaminle ve dünyadaki her türlü uyuşturucuyla dolu bir odaya kilitlensem bile sadece tiksinti duyacağımdan kesinlikle emin olduğumu hissettim, çünkü bunun bir zamanlar arkadaşım olan çocuklara ne yaptığını görüyorum. Elbette uyuşturucu sözkonusu olmasaydı bana o kadar acımasız davranmazlardı. Öyle değil mi?

Bugün birisi dolabıma yanan bir kağıt atmış. Müdür beni odasına çağırdığında kendisi bile böyle aptalca bir şey yapmayacağımı biliyordu. Yeni ceketimde büyük bir delik vardı, bazı kağıtlar tutuşmuş ve her şeyi dumana boğmuş. Şüphelendiklerimin isimlerini istedi; Jan'dan kuşkulanmama rağmen adını vermeye cesaret edemedim, ayrıca okuldaki bütün uyuşturucu kullananların adını vermek de istemiyorum. Parmakla gösterilen birisi olurdum. Hem belki beni öldürürler. Gerçekten korkuyorum.

11 HAZİRAN

Okulun bitmesine az kaldığı için çok mutluyum. Gelecek yıl belki Seattle'deki okula gider ve Jeannie Halam'la Arthur Amcamlar'da kalırım. Ninem evini satmadı, ama o kadar hasta ki, sanırım ben de orda yaşayamazdım.

Not: Üniversite kütüphanesine gittim ve Joel ile bir süre çimlerin üzerinde oturduk, ama eskisi gibi değil. Her gün her şey biraz daha kötüye gidiyor gibi. Joel'in, babamın oğlu olmasını, benimse hiç doğmamış olmamı isterdim.

12 HAZİRAN

Bu gece dans var, ama doğal olarak ben gitmiyorum. Eskiden beni evden alan George bile şimdi bana küçümseyerek bakıyor veya beni görmezlikten geliyor. Öyle gözüküyor ki söylentiler yayılıyor. Neler konuştuklarını da, nasıl durduracağımı da kesinlikle bilmiyorum.

(?)

Sanırım eski uyuşturuu çetesi beni hepten delirtmeye çalışıyor, az daha başarıyorlardı da. Bugün annemle pazarda Marcie ile karşılaştık. Onlar konuşurken Marcia dönüp tatlı bir gülümseyişle, "Bu gece parti veriyoruz ve bu senin son şansın," dedi.

Elimden geldiğince sakin bir tavırla "hayır, teşekkürler," dedim, ama boğulacak gibi olmuştum. Annesi hemen arkasındaydı! Sonra tatlı tatlı gülümsedi ve "Pekala gelebilirsin, çünkü nasıl olsa seni alacağız," dedi. İnanabiliyor musun? Eğitimli, saygın bir ailenin on beş yaşındaki kızı, manavda değil, insanların ortasında başka bir kızı böyle tehdit edemez. Aklımı kaybedecek gibi oldum; o anda orada yere düşüp parçalanacakmışım gibi geldi.

Eve dönerken annem neden bu kadar sessiz olduğumu sordu, sonra da nazik Marcie Green'den ara sıra benim için gün ayarlamasını istemediğimi sordu. Nazik Marcie Green, ha! Belki aklımı kaçırıyorum. Belki bunlar gerçekten olmuyor.

16 HAZİRAN

Dün gece ninem uykusunda öldü. Kendi kendimi, dedemin yanına gittiğini inandırmaya çalıştım, ama o kadar çökkünüm ki, solucanların vücudunu yediğini düşünmekten kendimi alamıyorum. Boş göz çukurlarını solucanlar kolonisi doldurmuş. Artık yiyemiyorum. Evde herkes cenaze töreni konusunda telaşlanmakla meşgul. Zavallı annem, iki ayda iki büyüğünü kaybetti! Buna nasıl dayanabiliyor? Annemle babamı kaybetsem herhalde o anda ölürdüm. Ona yardım etmeye ve işleri kolaylaştırmaya çalışıyorum, ama o kadar bitkinim ki adım atmak için bile zorlanıyorum.

17 HAZİRAN

Joel, ninemin ölümünü duymuş. Başsağlığı dilemek için aradı. Gerçekten bana güç verdi ve yarın merasimden sonra gelmeyi önerdi. Geldiği için çok mutluyum. Ona ihtiyacım olacak.

19 HAZIRAN

Sanırım bugün dayanmamı sağlayan şey Joel'in beklediğini bilmekti. Ne zaman içimden ağlamak gelse, Joel'in oturma odamızda oturduğunu düşündüm, bu da beni rahatlattı. Annemin de düşünebileceği bir şeyi olsun isterdim, çünkü gerçekten çok sarsıldı. Onu hiç bu kadar kötü görmemiştim. Babam elinden geleni yaptı, ama anneme gerçekten ulaşabildiğini sanmıyorum.

Eve dönünce Joel ile arkada oturduk ve uzun süre konuştuk. Babası yedi yaşındayken ölmüş, o günden sonra hayat ve ölüm konusunda epeyce düşünmüş. Duyguları ve düşünceleri o kadar olgun ki yüz bin yaşında olmadığına inanmam zor oldu! Ayrıca çok ruhani birisi. Gerçekten dinibütün değil, ama ruhani. Ve çok derin hissediyor. Sanırım bizim kuşaktan olanların çoğu öyle. Uyuşturucu aldıkları zaman bile birçoğu Tanrı'yı gördüğünü ya da kutsal şeyler duyduğunu sanıyor. Her neyse, Joel giderken ilk kez beni dudaklarımdan yumuşakça öptü. O kadar iyi ve hassas ki dilerim bir gün birbirimizin oluruz.

Gerçekten istiyorum.

Bugünkü en kötü şey, ninemin yumuşak, zayıf bedeninin karanlık, sonsuz deliğe indirildiğini görmekti. Sanki onu yutuyor gibiydi. Tabutun üzerine toprak attıkları zaman bağıracağım sandım. Ama Joel bunu düşünmememi, çünkü ölümün gerçek anlamının o olmadığını söyledi. Sanırım haklı. Düşünemiyorum bile.

20 HAZİRAN

Okul bittiği için birçok sosyal etkinlik oluyor ve ben, yararlanmamaya çalışıyorum. Çünkü bu etkinliklerde yer alamıyorum. Ninem yeni öldüğü için gitmeyi istemek pek yakışık almıyor. Ama sana doğruyu söylemem gerekirse, sevgili günlüğüm, dışarıda kalmaktan ve aldırmıyormuş görünmeye çalışmaktan usandım. O kadar usandım ki bazen tekrar kaçmayı ve bir daha asla dönmemeyi istiyorum.

22 HAZİRAN

Dün gece çocuklardan birkaçı bir partide basılmış, bugün ise beni suçluyorlar. Jan eczanede bana omuz vurdu ve bu kez bu ihbar bokundan kurtulamayacağımı söyledi. Bu konuda bir şey bilmediğimi anlatmaya çalıştım, ama her zamanki gibi dinlemedi bile.

Tekrar üstüme gelmeye başlarlarsa ne yapacağım, bilmiyorum. Joel'in ve ailemin yanımda olmasına karşın, buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Bu kadarı çok fazla.

23 HAZİRAN

Her şey kötü ve daha fazla götüremiyorum. Gerçekten götüremiyorum! Bugün parkın yanındaki yolda yürüyordum ki tanımadığım bir oğlan beni yakalayıp tehdit etti. Kolumu büktü ve bana en iğrenç sıfatları yakıştırdı. Yanımızdan birçok çocuk geçiyordu, bağırmak istedim ama yapamadım. Bana kim yardım edecekti? Dürüst çocuklar yaşadığımı bile bilmiyor. Oğlan daha sonra beni çalıların arasına itti ve öptü. Küçük düşürücü ve tiksinti vericiydi. Dilini ağzıma sokup ta ki ağlayıp

hıçkırana kadar ağzımın içinde döndürdü. Sonra ihtiyacım olan tek şeyin iyi bir sevişme olduğunu ve kimseye bir şey söylersem dönüp hesap soracağını söyledi.

Öyle korkmuştum ki Bay .....'ın hukuk bürosuna koştum ve beni eve kadar götürmesini rica ettim. O da annem de hasta olduğumu sandı. Annem beni doğruca yatağa soktu. Hastayım. Şimdi bile içimdekileri çıkarmaktan kendimi alamıyor, yoğunlaşamıyorum. Ne yapacağım? Ne yapacağım? Anneme anlatamam, dedemden ve ninemden sonra bu bardağı taşıran damla olur. Oh, ne yapacağım!

Az önce evin önünden bütün lambalarını yanıp söndüren ve kesintisiz korna çalan bir araba geçti ve ben hariç evdeki herkes merakla dışarı fırladı. Artık aldırmıyorum.

24 HAZİRAN

Bu sabah kahvaltıda bizimkilere çocukların beni tekrar taciz etmeye başladığını anlattım. Babam gidip aileleriyle konuşmayı teklif etti, ama yapmaması için yalvardım, çünkü bu işleri daha da karıştırır. Babama arabasını kilitlemesini, çünkü birisinin beni arabaya esrar koymakla tehdit ettiğini bile söyledim. Elbette Tim'le Alex'i tekrar uyarmam gerekti, ama hiç yararı yok. Ben, kuşatma altındaymışız gibi hissediyorum, ama kimsenin ciddiye aldığı yok. Babam, çocukların sadece beni rahatsız etmek istediğini ve bana zarar verecek bir şey yapamayacaklarını düşünüyor. Ona dün olanları anlatamadım, bu nedenle sanırım sadece herkesin iyi olduğumu düşünmeye devam etmesine göz yumacağım.

DAHA SONRA

Sevgili anneciğim öğlenden sonra Joel'i görmem için beni üniversiteye götürdü. Babamın ofisinden bir şey alması gerektiğini söyledi, ama sadece düşünceli davranmak için böyle dediğini biliyorum. Gerçekten çok tatlı.

Joel ile bir süre konuştuktan sonra, neden yaptım bilmiyorum, benimle yürümesini istedim ve tamamen kırık bir kalple, hakkımdaki gerçekleri kısmen anlattım. Anlatmak isteme-

miştim, ama şimdi memnunum. Tıpkı beklediğim gibi tepki gösterdi. Beni gerçekten düşündüğünü ve başa çıkabileceğimden emin olduğunu, çünkü temelde iyi ve güçlü birisi olduğumu söyledi. Belki de bunları söylemesinin nedeni tatil için eve dönüyor olmasıydı, ama babasının ona armağan ettiği altın saati bana verdi, ben de ona ninemin yüzüğünü verdim. Korkunçtu. Şimdi ise dünyadaki gri günlerin en grisini yaşıyor gibiyim.

25 HAZİRAN

Bugün çevrede şenlik var, çünkü herkes bu geceki yıllık "Okul Bitti" partisi için koşuşturup duruyor. Uyuşturucu çetesinden hiç kimse bana aldırış etmediği için mutluyum. Belki başka bir planları vardır. Bizimki gibi büyük bir okulun, birbirleri hakkında hiçbir şey bilmeyen tamamen farklı iki dünyaya ayrılmış olması garip. Yoksa daha çok dünya mı var? Okul gerçekte her bir azınlık için ayrı, küçük bir dünyanın bulunduğu küçük bir galaksiye mi benziyor: Yoksul çocuklar için bir dünya, zenginler için başka bir dünya, uyuşturucu kullananlar ya da hatta ayrıcalıklı uyuşturucu kullananlar ile varlıklı olmayan uyuşturucu kullananlar için ayrı ayrı dünyalar? Ta ki birisi bir dünyadan ötekine adım atmaya çalışana kadar hepimiz diğer dünyalardan tamamen habersiz oluyoruz. Günah bu mu? Yoksa gerçek sorun başlangıçtaki dünyaya dönme çabası mı? Elbette uyuşturucuyu deneyen bütün çocuklar bu problemi yaşamıyor. Yoksa yaşıyor mu? Sanırım gelecekte bunu anlayacağım, en azından deneyeceğim. Chris şanslıydı, ailesi onu kimsenin tanımadığı bir kente taşındı.

Not: Dürüst çocuklardan üçü gelip partiye gidip gitmeyeceğimi sordu. Belki de buzlar kırılıyor. Umarım. Umarım.

27 HAZİRAN

11.30'a kadar kalkmadım ve kendimi öyle harika hissediyorum ki patlayabilirim. Yaz geldi, sevgili dostum ve ben, kendi yatağımda yaşıyorum, iyi ve mutluyum. Ne mutlu bana!!!

Sanırım yaz okuluna gidip fazladan ders alacağım. Böylece gelecek yaz da üniversite kampüsünde yaz sınıflarına katılabilirim. Eğlenceli olmaz mı!

1 TEMMUZ

Temmuzun ilk günü düşünebiliyor musun? Her şeyin ne kadar güzel olduğunu görmesi için Joel'in burada olmasını isterdim. Zaten yalnızlık dolu mektuplar yazıyor. Annesi çok tatlı gibi, ama pek entellektüel olmadığı anlaşılıyor ve Joel, kamçılayıcı bir özelliği olan annemle babam gibi konuşacak insanların olmasını özlüyor. Her ikimizin adına da onlarla bol bol konuşup tadını çıkarmam için benden söz aldı. Piyano derslerini aylarca önce bırakmıştım, bugün tekrar başladım. Öğretmenim inanılmaz ölçüde zor bir konçerto verdi, ama sonunda çalmayı başaracağım. Joel'in diğer özelliklerimin yanısıra müzik yeteneğimle de gurur duymasını istiyorum.

Not: Dün Tim ile uzun bir yürüyüş yaptık ve eczanede Jan'ı, parkta da Marcie'yi gördük, ikisi de beni görmezlikten geldi. Yaşasın! Sanırım okul bittiği için benimle uğraşmaktan vazgeçtiler. Vazgeçtiler, dolayısıyla artık sonunda gerçekten özgür olabilirim. Bütün evrendeki en harika, en güzel duygu bu değil mi? Öyle mutluyum ki ölebilirim.

3 TEMMUZ

Bugün, o güzel, çok güzel günlerden birisiydi, ancak babam ninemin mezarının ve üzerine konan mezar taşının resimlerini getirdi. Güzel bir mezar taşı, ama ninemin şu ana dek ne kadar çürüdüğünü, dedemin ne durumda olduğunu (herhalde pek bir şey kalmamıştır) merak ettim! Birgün kütüphaneden bir tahnit kitabı alıp bu işlerin nasıl olduğunu öğreneceğim. Babam, annem ve Tim de böyle şeyler düşünüyor mu, yoksa sadece benim mi aklıma geliyor? Geçmiş deneyimlerim yüzünden hastalıklı bir kafam mı var? Sanırım doğru değil, çünkü Joel de babası öldüğünde aynı şeyleri düşündüğünü söylemişti, üstelik de yedi yaşındaymış.

7 TEMMUZ

Bayan Larsen araba kazasında bacağını kırmış. Her gün onlara gidip evi temizleyeceğim, Bay Larsen'e yemek pişirip Bayan Larsen'in annesi gelene kadar bebeğe bakacağım (gelecek için iyi bir deneyim!). Küçük Lu Ann, tatlı, minik bir şey, onu seveceğim. Şimdi gidip yeni işime başlamam gerekiyor. (Dilerim Bay Larsen sürekli hastanede yemez, çünkü aşçılığımı geliştirmek istiyorum.)

Sonra görüşürüz.

(?)

Sevgili biricik dostum,

Küçük, kilitli kutunda seni bana getirmesi için anneme izin verdikleri için çok mutluyum. Hemşire kutuyu açıp seni ve kalemleri dışarı çıkarmamı isteyince çok utandım. Ama sanırım sadece dikkatli davranıyor ve içinde uyuşturucu olup olmadığını kontrol ediyorlar. Kendimi gerçekmişim gibi bile hissetmiyorum. Başkası olmalıyım. Bunun gerçekten başıma gelmiş olmasına hâlâ inanamıyorum. Pencerelere tel çekmişler, ama sanırım bu demir çubuktan daha iyi. Ama buranın bir tür hastane hücresi olduğunu biliyorum.

Olan biteni toparlamaya çalıştım, ama yapamıyorum. Doktorlarla hemşireler, kendimi daha iyi hissedeceğimi söyleyip duruyor, ama hâlâ kendimde değilim. Gözlerimi kapatamıyorum, çünkü solucanlar hâlâ üzerimde geziniyor. Burnumda geziniyor, ağzıma giriyor, oh Tanrım... seni tekrar kutuna koymam gerek, çünkü kanayan ellerimdeki solucanlar sayfalarının üzerine düşüyor. Seni kilitleyeceğim. Emniyette olacaksın.

(?)

Bugün kendimi daha iyi hissediyorum. Ellerimdeki bandajı çıkarıp değiştirdiler, canımı çok yakmalarına aldırış bile etmedim. Parmak uçlarım parçalanmış, tırnaklarımdan ikisi tamamen çıkmış, diğerleriyse yarıdan kopmuş. Yazarken acıyor, ama yazmasam aklımı kaybedeceğim. Joel'e yazabilmeyi ister-

dim, ama ona ne söyleyebilirim ki? Hem, bu karalamaları kimse okuyamaz, çünkü her iki elim de boks eldiveni gibi sarılı. Hâlâ solucanlarla boğuşuyorum, ama onlarla yaşamayı öğrenmeye başladım. Yoksa gerçekte öldüm de ruhumda deneme mi yapıyorlar?

(?)

Solucanlar ilk önce kadınlık kısımlarımı yiyor. Vajinamı ve göğüslerimi neredeyse yiyip tükettiler, şimdi de ağzımda ve boğazımda çalışıyorlar. Doktorlarla hemşirelerin, ruhumun ölmesine izin vermesini isterdim, ama hâlâ bedenle ruhu birleştirmeye çalışıyorlar.

(?)

Bugün kendimi mantıklı ve sağlıklı hissederek uyandım. Sanırım kriz geçti. Hemşire on gündür burada olduğumu söylüyor. Yazdıklarımı okuyunca, gerçekten de çok kötü olduğumu görebildim.

(?)

Bugün iyileşmeyi hızlandırmak için ellerimi bir tür ultraviyole lambasının altına koydular. Henüz bana ayna vermediler, ama yüzümün de yaralarla dolu olduğunu hissedebiliyorum. Dizlerimin, ayaklarımın, dirseklerimin de aslında vücudumun çoğu yeri yaralarla, çiziklerle, kabuklarla dolu. Ellerimin tekrar ele benzeyip benzemeyeceğini merak ediyorum. Parmak uçlarım ultraviyole lambasının altında pişen hamburgerlere benziyor. Ağrıyı azaltmak için bir tür sprey verdiler. Artık bandajlı değil, ama olmasını isterdim, çünkü kurtlanmadıklarından emin olmak için sürekli yakından bakmak gerekiyor.

(?)

Bugün odama bir sinek girdi ve bağırmaktan kendimi alamadım. Yüzüme, ellerime ve vücuduma daha çok larva yumurtası bırakmasından öyle korkmuştum ki. İki hemşire bir sineği

zor öldürdü. Üzerime sineklerin konmasına dayanamıyorum. Belki de uyanık kalmam gerek.

(?)

Yataktan çıkıp aynaya baktım, ayak parmaklarımın dördünü alçıya almışlar, sanırım parmaklarım da kırık. Her neyse kendimi zor tanıdım. Yüzüm pudralı, şiş, siyah, mavi, çizik. Saçlarım yer yer tamamen traş edilmiş. Belki de bu gerçekten ben değilim.

(?)

Ayağa kalkınca parmaklarımın ikisi tekrar kırılmış, bu nedenle şimdi her iki ayağım da alçıda. Annemle babam beni görmek için her gün geliyor, ama fazla kalmıyorlar: tekrar kafamı toparlayana kadar konuşacak pek bir şey olmayacak.

(?)

Gerçekten sersem gibiyim, ama hemşire bunun nedeninin beyin travması olduğunu söylüyor. Solucanlar neredeyse yok oldu. Herhalde sprey öldürmüştür.

(?)

Asidi nasıl aldığımı buldum. Babam, çikolatalı fıstığa konulduğunu söylüyor. Sanırım doğru, çünkü bebeği yıkadıktan sonra fıstık yediğimi hatırlıyorum. O zaman Bay Larsen'in bana sürpriz olarak bıraktığını düşünmüştüm. Ama şimdi Bay Larsen'in neden orada olduğunu ve bir şey söylemeden gittiğini düşündüğümü hatırlamıyorum. Bu kısım karanlık. Aslında hatırlamak beni şaşırttı. Ama sanırım kendime nasıl bir zarar vermiş olursam olayım, kafam hâlâ çalışıyor. Doktor bunun normal olduğunu, çünkü gerçekten de beynin tamamen işlemez hale gelmesi için büyük darbeler gerektiğini söylüyor. Dilerim doğrudur, çünkü zaten çokça darbe yemişim gibi hissediyorum.

Neyse çikolatalı fıstığın dedemi hatırlattığını, çünkü sürekli çikolatalı fıstık yediğini düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra ser-

semlemeye, karnımın ağrımaya başladığını da hatırlıyorum. Sanırım birisinin her nasılsa beni tuzağa düşürdüğünü anlayınca gelip beni ve bebeği alması için annemi aramaya çalıştım. Burası pek net değil, çünkü dönüp düşündüğüm zaman, bulanık, renkli ışıklardan bakıyormuşum gibi geliyor, ama evin numarasını çevirmeye çalıştığımı ve her birnumarayı çevirmenin çok uzun zaman aldığını iyi hatırlıyorum. Sanırım hat meşguldü. Gerisini hatırlamıyorum. Dedem bana yardım etmek için oradaydı, ama vücudu, parlak, çok renkli solucanlarla ve kurtlarla kaynaşıyordu; solucanlar arkasından yere saçılıyordu. Beni almaya çalıştı, ama geriye sadece iskelet kalmıştı. Kıvrılan, dönen, sürünen solucanlar vücudunun her yerini yiyip temizlemişti. Yiyorlardı ve durmak bilmiyorlardı. Göz boşlukları, etine girip çıkan ve birbirine dolanan fosfor gibi parlak, yumuşak hayvanlarla doluydu. Kurtlar ve parazitler yere inip yürümeye, bebek odasına doğru koşmaya başladı. Üzerlerine basıp ellerimle öldürmeye çalıştım, ama öldürebildiğimden daha hızlı çoğalıyorlardı. Benim de ellerime, kollarıma, yüzüme ve vücuduma tırmanmaya başlamışlardı. Burnuma, ağzıma, gırtlağıma dolmuş. beni boğuyorlardı. Şerit kurtlar, larvalar, solucanlar, etimi parçalıyor, üzerimde yürüyor, beni yiyordu.

Dedem bana sesleniyordu, ama bebeği bırakamıyordum, onunla gitmek de istemiyordum, çünkü ondan korkmuştum, midemi bulandırıyordu. Öyle korkunç yenmişti ki onu tanıyamıyordum. Yanındaki tabutu gösteriyordu. Kaçmaya çalışıyordum, ama binlerce ölü şey ve insan beni içeri itiyor ve kapağı üzerime kapamaya çalışıyordu. Bağırıyor, bağırıyor, tabuttan çıkmaya çalışıyordum, ama bırakmıyorlardı.

Sanırım solucanlardan kurtulmaya çalışınca, kendi etimi ve saçlarımı kendim koparmış olmalıyım. Kafamı nasıl kırdığımı hatırlamıyorum. Belki de kafamdaki iğrenç şeyi çıkarmaya çalışıyordum. Öylesine uzun bir süre önce olmuş gibi geliyor ki bunları yazmak bile beni inanılmaz ölçüde yordu. Hayatımda hiç bu kadar yorulmamıştım.

(?)

Annemle babam, birisinin bana oyun oynadığına inanıyor! Bana inanıyorlar! İnanıyorlar! Kimin yaptığını çok iyi biliyorum, ama ortaya çıkarmanın bir yolu yok. Yapabileceğim tek şey dinlenip iyileşmek. Olanları düşünmeyeceğim. Şükürler olsun ki bebeğe zarar vermemişim. Tanrı'ya şükürler olsun.

(?)

Birkaç gün içinde başka bir hastaneye nakledileceğim. Eve gidebileceğimi umuyordum, çünkü ellerim iyileşiyor ve çürüklerden çoğu kaybolmaya başladı. Doktor, ellerimin bir yıl içinde eskisi gibi olabileceğini ve tırnaklarımın uzayabileceğini, ama birkaç hafta daha bakıma ihtiyaç olduğunu söyledi.

Yüzüm neredeyse normale döndü ve kafamın traşlı kısımlarında saç çıkmaya başladı. Annem evden makas getirmişti, hemşireyle birlikte saçlarımı çok, ama çok kısalttılar. Kırpılmış gibi ve hiç profesyonelce değil, ama annem, bir-iki hafta içinde veya hastaneden taburcu edildikten sonra güzellik salonuna gidip istediğim gibi yaptırabileceğimi söyledi; hem kimsenin beni böyle solgun, kılıksız görmesini istemem.

Hâlâ solucanlı kabuslar görüyorum, ama kendimi kontrol etmeye çalışıyor ve artık hiç sözünü etmiyorum. Neye yarar ki? Gerçek olmadıklarını biliyorum, diğer herkes de biliyor, yine de bazen öyle gerçek görünüyor ki gövdelerinin sıcaklığını, sümüklü yumuşaklığını bile hissedebiliyorum. Ve ne zaman burnum ya da kabuk bağlayan yaralarım kaşınsa, imdat diye bağırmaktan kendimi güç bela alıyorum.

(?)

Annem Joel'den gelen bir tomar mektubu getirdi. Ona hastanede ve çok hasta olduğumu yazmıştı. O da mektubu aldıktan sonra her gün yazmış. Hatta bir akşam telefonla aramış ve annem, bir tür sinir krizi geçirdiğimi söylemiş.

Tamam, yaşadığımı anlatmanın bir yolu bu!

22 TEMMUZ

Annem bugün beni görmeye geldiğinde ağladı, bu nedenle

çok güçlü olmaya ve mutlu görünmeye çalıştım. Yaptığım şey iyiydi, çünkü beni diğer budalalarla ve delilerle volta atabileceğim bir deliler yuvasına, yani bir tımarhaneye gönderiyorlar. Öyle korkuyorum ki nefes bile alamıyorum. Babam olanları profesyonelce açıklamaya çalıştı, ama onların onu deliye döndürdüğü açık. Ama benim kadar değil. Kimse benim kadar olamaz.

Babamın söylediğine göre davam çocuk mahkemesinde görülürken Jan ile Marcie, haftalardır onlara LSD ve esrar satmaya çalıştığım ve okulda uyuşturucu kullandığım ve satıcısı olduğumun bilindiği yolunda tanıklık etmiş.

Durum gerçekten aleyhime. Artık uyuşturucu sabıkam var. Babamın anlattıklarına göre, Bayan Larsen'in komşusu bağırdığımı duyunca bahçıvanla birlikte ne olduğuna bakmaya gelmiş ve delirdiğimi düşünerek beni küçük bir tuvalete kilitlemişler, sonra da koşup benim bağırtılarımla uyanmış olan bebeğin iyi olup olmadığını kontrol etmişler. Sonra da polisi aramışlar. Polisler gelene kadar kendimi ağır bir şekilde yaralamışım ve dışarı çıkmak içni duvarları tırmalıyormuşum. Bu arada kafatasımı kırıp beyin travması geçirene kadar kafamı kapıya vurmuşum.

Şimdi ise beni ahmaklar evine gönderecekler; serbest bırakılmam ve iyi bir psikiyatristin ellerine teslim edilmem için derhal gerekli işlemlere başlayacağını söyledi.

Anemler gideceğim yere gençlik merkezi deyip duruyorlar, ama kimseyi kandıramıyorlar. Kendilerini bile kandıramıyorlar. Gönderildiğim yer bir tımarhane! Ve bunun nasıl olabildiğini anlayamıyorum. Nasıl olabilir? Başkaları, uyuşturucu aldığında çok kötü şeyler yaşamasına karşın tımarhaneye gönderilmiyor. Solucanlarımın gerçek olmadığını söylüyorlar, ama beni bütün tabutlardan ve solucanlardan daha kötü bir yere gönderiyorlar. Başıma bütün bunlar neden geliyor, anlamıyorum. Herhalde dünyanın yüzünden düştüm ve hep düşeceğim. Oh, lütfen, lütfen, beni almalarına izin vermeyin. Beni delilerin arasına koymalarına izin vermeyin. Onlardan korkuyorum. Lütfen, bırakın kendi evime, kendi odama gidip uyuyayım. Lütfen Tanrım.

23 TEMMUZ

Benden sorumlu polis gelip beni Devlet Akıl Hastanesi'ne götürdü. Orada beni kaydettiler, gruplandırdılar, sorular sordular ve daha bir sürü şey yaptılar; bir parmak izimi almadılar. Sonra bir psikiyatristin odasına götürdüler, benimle bir süre konuştu. Ama söyleyecek bir şeyim yoktu, çünkü düşenemiyordum bile. Aklıma gelen tek şey, korkuyorum, korkuyorum, korkuyorum olmuştu.

Sonra beni kokulu, çirkin, solgun, eski bir koridordan ve arkamdan tekrar kilitlenen kilitli bir kapıdan geçirdiler. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki her an patlayıp salona saçılabileceğini düşündüm. Kalbimin çarpıntısını kulaklarımla duyabiliyordum ve adım atmakta çok zorlanıyordum.

Sonsuz ölçüde uzun, karanlık gelen bir koridorda yürürken, buradaki insanları inceledim ve şimdi buraya ait olmadığımı biliyorum. Deliler dünyasında, sadece delilerden oluşan bir dünyada olmak gibi bir duyguyla başa çıkamam. İçeride de dışarıda da. Buraya ait değilim, ama buradayım. Bu çılgınlık değil mi? Görüyorsun ya sevgili arkadaşım, tek dostum, gidecek hiçbir yer yok, çünkü dünyanın tamamı çılgın.

24 TEMMUZ

Gece hiç bitmeyecek gibiydi. Burada her şey olabilirdi, ama kimsenin ruhu duymazdı.

25 TEMMUZ

Bu sabah yiyemediğim bir kahvaltı için beni 6:30'da kaldırdılar. Hâlâ uykusuzum ve titriyorum. Uzun, karanlık koridordan, ortasında telli bir pencere olan büyük, metal bir kapının önüne getirdiler. Büyük kilidin içinde anahtar sesi duyuldu, dışarı çıktık. Sonra kapı tekrar kilitlendi. Refakatçiler konuşup duruyordu, ama onları gerçekten duyamıyordum. Kulaklarım tıkalı, belki de korkudan. Sonra yanlarında başka bir refakatçi bulunan ve yaprakları tırmalayan salyalı iki adamın yanından geçtik, beni iki blok ötedeki Gençlik Merkezi'ne götürdüler.

Gençlik Merkezi'nde, derslerine ya da her neyse ona yetişmek için hazırlanan elli, altmış, belki de yetmiş kadar çocuk vardı. Benim yaşlarda ama yirmi-yirmi beş santim daha uzun ve en az yirmi beş kilo daha kilolu görünen bir kız hariç, hepsi çok normal görünüyordu. Salondaki langırt makinesinin altına aptalca uzanmış yatıyordu; bir de sürekli kafasını sallayıp aptalca mırıldanan genç bir oğlan vardı.

Zil çaldı ve iki ahmak hariç herkes gitti. Salonda onlarla kaldım. Sonunda iri bir hanım (okul hemşiresi) geldi ve okula gitme hakkı kazanmak istediğim taktirde Doktor Miller'i görüp Merkez kural ve yönetmeliklerine aykırı hareket etmeyeceğime dair bir belge imzalamam gerektiğini söyledi.

Hazır olduğumu söyledim, ama Doktor Miller gelmemişti, bu nedenle sabahın kalanını salonda biri uyuyan, diğeri de kafasını sallayıp duran iki deliyi izleyerek geçirdim. İyileşmeye başlayan yüzümle ve kırpık koyunu andıran traşımla onların üzerinde ne tür delice izlenim bıraktığımı merak ettim.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen sabah boyunca ziller çaldı, insanlar gelip gitti. Salonda küçük, yuvarlak bir masanın üzerinde dergiler vardı, ama okuyamadım. Beynim, dakikada bin beş yüz kilometre hızla koşuyordu, ama hiçbir yere ulaşamıyordu.

11:30'da hemşire Marj yemek odasını gösterdi. Çocuklar sağa sola koşuşturuyordu. hiçbiri kilitlenmeyi hakedecek kadar deli gözükmüyordu, ama öylelerdi. Yemekte peynirli makarna, bir parça salam, konserve taze fasulye ve sulu bir tür puding vardı. Yemeye çalışmak büyük bir zaman kaybıydı. Boğazımdan hiçbir şey geçmiyordu.

Çocuklar, gülüşüyor, birbirine takılıyordu ve öğretmenlerine, terapistlerine ve sosyal hizmet uzmanlarına küçk adlarıyla seslendikleri açıktı. Sanırım doktorlardan başka herkese küçük adlarıyla hitap ediyorlardı. hiçbirisi benim kadar korkmuş görünmüyordu. İlk geldiklerinde korkmuşlar mıydı? Hâlâ korkuyorlar da rol mu yapıyorlar? Burada nasıl varolabildiklerini anlamıyorum. Doğrusu gençlik merkezi klinik kadar kötü değil. Küçük bir okula benziyor, ama hastane dayanılmaz.

Kokulu koridorlar, pis insanlar, kilitli, telli kapılar. Korkunç bir kabus, berbat bir uçuş, iğrençlik, düşünebileceğim korkunç her şey.

Doktor Miller sonunda öğlenden sonra geldi ve onunla konuştum. Yardım istemediğim sürece hastanenin, görevlilerin, öğretmenlerin ve çok başarılı olduğu kanıtlanan programın bana yardım edemeyeceğini anlattı! Ayrıca sorunumun üstesinden gelebilmeden önce bir sorunum olduğunu kabul etmem gerektiğini de söyledi, ama yoksa nasıl yapabilirim? Gırtlağıma kadar uyuşturucuya gömülsem bile direnebileceğimi artık biliyorum. Ama annemden, babamdan, Joel'den ve Tim'den başka kimi bu sonuncusunu bilerek almadığıma inandırabilirim ki? İlk aldığım uyuşturucuyu da tımarhaneye tıkılmama neden olan sonuncusunu da bana bilgim dışında verilmiş olması inanılmaz geliyor. Oh, hiç kimse insanın bu kadar aptal olabileceğine inanmaz. Doğru olduğunu bilmeme rağmen ben bile kendime zor inanıyorum.

Hem konuşamayacak kadar korkmuşken bir şeyi nasıl kabul edebilirim ki? Ağzımı açmamak için, Dr. Miller'in odasında oturup başımı sallamakla yetindim. Hiçbir şey söylemeyecektim.

İki otuzda çocuklar dersten çıktı. Bazıları top oynamaya gitti, bazıları da grup terapi için burada kaldı.

İlk doktorumla benden sorumlu polisin söylediklerinden bazıları çıkıyor. Burada iki grup insan var. Birinci gruptakiler bütün kurallara uymaya ve serbest bırakılmaya çalışıyor. Sağlanan bütün ayrıcalıklardan yararlanıyorlar. İkinci grup ise yasaklı. Kurallara uymuyor, kendilerini kaybediyor, birilerini kovalıyor, hırsızlık yapıyor ya da sevişiyorlar, bu nedenle her konuda kısıtlanıyorlar. Dilerim burada esrar bulunmaz. Direnebileceğimi biliyorum, ama gerçekten delirmeksizin problemlere dayanabileceğimi sanmıyorum. Herhalde doktorlar ne yaptıklarını biliyordur. Ama kendimi o kadar yalnız, yitik ve korkmuş hissediyorum ki. Sanırım gerçekten aklımı kaybediyorum.

Dörtbuçukta, kliniklerimize dönüp hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi tekrar kilitlenme zamanımız gelmişti. İyi ki be-

nim klinikten benden başka altı kız ve beş oğlan daha vardı, yoksa kendi başıma dönemezdim. Ancak kapılar arkamızdan kapanınca hepsinin biraz büzüldüğünü (benim gibi) farkettim.

Koridordan geçerken yaşlı bir kadın biz gidene kadar orasının huzurlu ve sessiz bir yer olduğunu söyledi, bunun üzerine küçük kız dönüp "...ına koyduğumun" diye bağırdı. O kadar şaşırdım ki tavanın üzerine çökeceğini sandım, ama benden başka aldıran yoktu.

26 TEMMUZ

Dün sözünü ettiğim küçük kız yanımdaki odada kalıyor. On üç yaşında ve hep ağlamaklı görünüyor. Ne zamandır burada olduğunu sorunca, "ezelden beri, sadece ezelden beri," dedi.

Akşam yemeğinde benimle geldi ve birlikte uzun masalardan birisine oturduk, ancak yemedik. Akşamın kalanını, yapacak hiçbir şeyimiz ve gidecek bir yerimiz olmadığı için klinikte gezinerek geçirdik. Annemlere buranın nasıl bir yer olduğunu anlatmayı ölesiye istiyorum, ama yapmayacağım. Bu onları daha çok kaygılandırır.

Klinikteki yaşlı kadınlardan birisi şehvet düşkünü bir alkolik ve beni çok korkutuyor, ama Babbie için daha çok kaygılanıyorum. Bu pis yaratığın bize laf atmasına engel olmak için ne yapmalı? Bu akşam yanından geçerken laf attı. Babbie'ye, ne yapabileceğimizi sordum. Omuzlarını çekti ve refakatçiye (gardiyana) söyleyebileceğimizi, ama görmezlikten gelmenin daha iyi olduğunu söyledi.

Sonra gerçekten tuhaf, korkunç bir şey oldu. "Eğlence" odalarından birisinde oturmuş bizi izleyenleri izliyorduk. Maymunların maymunları izlemesi gibi bir şey. Babbie'ye, odamda benimle konuşmak isteyip istemediğini sorunca, odalarımızda sevişmemize izin verilmediğini, ama yarın kilerde bu işi becerebileceğimizi söyledi. Ne diyeceğimi bilemedim! Onu baştan çıkarmaya çalıştığımı düşünmüştü. Donup kalmıştım, tek kelime söyleyemedim. Daha sonra ona açıklamaya çalıştım, ama o sanki ben yokmuşum gibi kendinden söz etmeye başladı.

On üç yaşında olduğunu ve iki yıldır uyuşturucu kul-

landığını söyledi. On yaşındayken annesiyle babası boşanmış, o da tekrar evlenen müteahhit babasıyla yaşamaya başlamış. Sanırım işler bir süre yolunda gitmiş ama yeni annesinin çocuklarını kıskanmış ve kendini yabancı gibi hissetmiş. Sonra giderek daha çok evden uzak kalmaya başlamış, üvey annesine okulla ilgili sorunu olduğunu, kütüphaneye, vb gittiğini söylüyormuş. Bilinen bahaneler. Oysa gerçekte yarı yarıya devamsızlık ediyormuş. Ama buna rağmen iyi karneler getirdiği için ailesi ilgilenmemiş. Sonunda çok devamsızlık ettiği için okuldan çağrılmış. Babasına, okul çok büyük ve kalabalık olduğu için kimin olup kimin olmadığını bilmediklerini söylemiş. Babası bu yalana nasıl inanmış bilmiyorum, ama sanırım inanmış. Belki de inanmamak daha büyük sorun yaratacağı için.

Her neyse gerçekte olan, Babie'nin bir sinemada karşılaştığı 32 yaşında bir adam tarafından uyuşturucuyla tanıştırılmasıymış. Ayrıntıları anlatmadı, ama sanırım adam onu hem uyuşturucuyla hem de genelde hayatla tanıştırmış. Birkaç ay sonra adam çekip gitmiş, bizimki de erkeklerle tanışmanın çok kolay olduğunu farketmiş. Aslında on ikisinde bir BP* olup çıkmış. Bütün bunları öyle sessiz anlatıyordu ki kalbim dışarı fırlayacakmış gibi bir duyguya kapıldım. Ama ağlasam bile (ki ağlamadım) farkedeceğini sanmıyordum, çünkü kendini kaybetmiş gibiydi.

Bir yıl kadar uyuşturucu kullandıktan sonra keskin gözlü ailesi kuşkulanmaya başlamış. Ama o zaman bile ona doğrudan yüklenmemişler. Sadece yığınla soru sormaya ve kafasını şişirmeye başlamışlar, o da sinemada tanıştığı ilk erkeği soyup Los Angeles'e kaçmış. Bir arkadaşı ona çocuk fahişelerin işinin çok kolay olduğunu söylemiş, ona göre arkadaşı haklıymış. L.A.'daki ikinci gününde şık giyimli bir hanımla tanışıp "arkadaş" olmuş, hanım da onu ..... Bulvarı'ndaki büyük bir daireye götürmüş. Dairede, onun yaşında birkaç kız daha varmış, her yerde şeker kaplarının içinde sebil gibi hap varmış. Yarım saat içinde tamamen kafayı bulmuş.

* Çocuk Fahişe

Daha sonra kendine gelince kadın ona orada yaşayabileceğini ve okula gidebileceğini söylemiş. Onun için sadece günde (çoğunlukla öğlenden sonra) iki saat çalışmasının yeterli olduğunu söylemiş. Ertesi gün kadının yeğeni olarak okula kaydedilmiş ve birinci sınıf bir çocuk fahişe olarak yaşamaya başlamış. Babbie orada yaşarken kadının dört yeğeni daha onunla kalıyormuş. Okuldan şoför alıyormuş ve kazandıkları parayı kesinlikle görmüyorlarmış. Babie, zamanın çoğunu hiçbir şey konuşmadan ve hiçbir yere gitmeden maymunlar gibi dairede oturarak geçirdiklerini söyledi.

O kadar inanılmaz görünüyordu ki ona soru sormaya çalıştım, ama konuşmayı sürdürdü. O kadar üzgün ve uzaktı ki sanırım gerçekten anlattıkları doğruydu. Hem, yaşadıklarımdan sonra her şeye inanabileceğimi sanıyorum. Her şeyin bu kadar inanılmaz olduğu yerde her şeye inanmak üzücü değil mi? Sanırım üzücü, sevgili dostum, gerçekten ve ölesiye üzgünüm.

Her neyse birkaç hafta sonra Babbie kaçıp otostopla San Fransisco'ya gitmiş. Ama orada dört adam onu dövüp ona tecavvüz etmiş. Evi aramak için biraz para dilenmeye çalışmış ama kimse tek kuruş vermemiş. Eve kadar yürüyebileceğini ve kendisini tuvalete zincirlemelerine izin verebileceğini söyledi, ama neden polise veya hastaneye başvurmadığını sorunca yere tükürmeye ve avaz avaz bağırmaya başladı.

Sonunda sanırım ailesine ulaşmış, ama onlar San Fransisco'ya gelene kadar LSD yapmak için kendi laboratuarını kuran bir adamla gezmiş. Birlikte toplu cümbüşlere katılıyorlarmış. Sonunda benim gibi soluğu burada almış.

Oh, sevgili Günlüğüm, yanımda oluduğun için öyle mutluyum ki! Çünkü bu hayvan kafesinde yapacak hiç, ama hiçbir şey yok ve herkes o kadar deli ki sensiz varolamayacağımı biliyorum.

Koridorun aşağılarında bir yerde haykıran, inleyen, garip sesler çıkaran bir kadın var. Hasta, kırık ellerimle kulaklarımı kapamam ve başıma yastığı çekmem bile bu uğursuz inilti seslerini duymama engel olamıyor. Hayatımda, bir gün titrememi önlemek için dilimi ısırmaksızın ve burayı düşününce korku-

dan ürpermeksizin tekrar uyuyabilecek miyim? Gerçek olamaz! Hâlâ kötü uçuşumdayım. Öyle olmalı. Sanırım yarın, kafeslerin arkasından bize fıstık vermeleri için otobüsler dolusu okul çocuğu getirecekler.

27 TEMMUZ

Sevgili Günlüğüm,

Gerçekten aklımı ya da en azından kontrolümü kaybetmiş olmalıyım, çünkü sadece dua etmek istedim. Tanrı'dan bana yardım etmesi için dua etmek istedim, ama sadece yere dökülen, sonra da köşelere, yatağın altına yuvarlanan karanlık, işe yaramaz sözcükler çıktı ağzımdan. "Şimdi uyumak için uzanıyorum..." dan sonra ne söylemem gerektiğini hatırlamaya çalıştım, gerçekten çalıştım, ama ağzından çıkanlar sadece anlamsız, güçsüz, yararsız, yapay, ağır sözcükler oldu. Artık buradaki ailemin bir parçası olan ve aptalca kusan kadının abuk sabuk sözleri gibiydi. Hiçbir gücü ve görkemi olmayan yararsız, umutsuz, önemsiz farfaralar. Bazen bu odadan kurtulmanın tek yolunun ölüm olduğunu düşünüyorum.

29 TEMMUZ

Bugün okula gitme ayrıcalığı kazandım, burada okul bir ayrıcalık. Hiçbir şey olmadan milyonlarca saat, sonsuza kadar bir şey yapmaktan daha karanlık, kasvetli veya sıkıcı olamaz.

Uykumda ağlamış olmalıyım, çünkü kalktığımda yastığım ıslaktı ve bitkin durumdaydım. Ortaokul çocuklarının iki öğretmeni var, bizim de öyle. Öğretmenlerin ikisi de nazik görünüyor, çocuklarsa epeyce kontrollü. Sanırım bunun nedeni hiçlerin ülkesine, yalnızlık dünyasına tekrar gönderilmekten korkmaları.

Sanırım insanlar her şeye, hatta bir kuruma kapatılmaya bile uyum sağlayabiliyor. Bu akşam büyük, ağır kapı arkamdan kapanınca kendimi pek çökkün hissetmedim ya da belki sadece bağırdım.

Babbie ile oturup bir süre konuştuk, onun saçlarını düzelttim. Ama hayatın bütün neşesi ve kendiliğindenliği

uçmuş gibi. Ben de onun gibi oyalanmaya ve sadece varolmaya başlıyorum.

Klinikteki diğer kızlar konuşuyor, espiriler yapıyor, TV izliyor, sigara içmek için gizlice banyoya gidiyor; ama Babbie ve ben sadece ayakta kalmaya çalışıyoruz.

Burada herkes sigara içiyor ve koridorlar kokuyla ve gri duman halkalarıyla dolu, dumanın bile gidecek bir yeri yok. Duman da hastalar gibi tuzağa düşmüş, karışıklığa boğulmuş gibi.

Gardiyanların hepsinde bellerine asılı büyük anahtarlar var. Sürekli şıkırdayan anahtar sesleri, hep can sıkıcı bir şeyleri hatırlatıyor.

30 TEMMUZ

Bu akşam Babbie TV izlemek için salona gitti, bense onu kıskanıyorum. Sevgisini onunla paylaşacak bir paket sigarası olan yaşlı bir kadına veren bir çocuğa bu kadar kızacak bir noktaya mı gelecektim?

Bu olamaz! Bana böyle bir şey olamaz!

31 TEMMUZ

Bugün okuldan sonra Gençlik Merkezi salonunda grup terapiye katıldık. Çocukları dinlemek çok ilginçti. Bütün çocuklara, buraya ilk geldiklerinde neler hissettiğini sormak için can atıyordum, ama ağzımı açmaya bile cesaret edemedim. Rosie, çocukların onu ihmal ettiğine inandığı için sarsılmıştı, çocuklar da ona neden o kadar zor bir insan olduğunu sordular: çünkü insanları tekeline almaya çalışıyor ve sürekli onlara sarılıyor, onlardan bir şeyler bekliyordu. İlk önce kızgın ve kabaydı, ama sanırım seans bitmeden kendini biraz daha anlamıştı, en azından anlamış olması gerek.

Sonra "kendi sorunlarını nasıl ağırlaştırdıklarını" tartışmaya başladılar; ilginç geldi. Belki burada geçireceğim süre beni gerçekten biraz daha yetenekli kılacak.

Terapiden sonra grubun şimdiki başkanı (her altı haftada bir yeni birisini seçiyorlar) Carter oturup benimle konuştu. Düşüncelerimi, duygularımı, öfkemi ve korkularımı özgürce di-

le getirmem gerektiğini söyledi. Hepsinin içten kelepçelenmiş hissettiğini, orantısız ölçüde çarpıtılmış ve abartılmış olduğunu anlattı. Ayrıca buraya ilk geldiğinde o kadar korktuğunu ki üç gün süreyle kelimenin tam anlamıyla sesini kaybettiğini de anlattı. Konuşamıyormuş! Buraya göndermişler, çünkü onunla kimse başa çıkamıyormuş. O kadar çok ıslahevinde, çocuk hapishanesinde, evlatlık verildiği evlerde kalmış ki sayısını bile hatırlamıyor, ama akıl hastanesinde olmanın gerçekten aklını başından götürdüğünü söylüyor.

İlerleme kaydettiğimiz ve kontrollü olduğumuzu gösterdiğimiz taktirde ikinci gruptan alınabileceğimizi söyledi. Birkaç kere birinci gruba katılmış, ama huysuzluğu yüzünden hep geri gönderilmiş. Ayrıca iki hafta içinde birinci gruptaki çocukların dağlardaki mağaralara bir otobüs gezisi yapacağını söyledi. Oh, o geziye katılmak istiyorum. Buradan kurtulmalıyım! Burdan kurtulmam gerek.

1 AĞUSTOS

Bugün annemle babam ziyaretime geldi. Bana inanıyorlar ve babam Jan'ı görmeye gitmiş, en azından ona uyuşturucu satmaya çalıştığım yolundaki ifadesini yakında geri alabileceğine inanıyor.

Grup terapisinden çok memnunum. Belki de böylece buradan yıkık çıkmak yerine, bir şeyler kazanmış olarak çıkacağım.

2 AĞUSTOS

Doktor Miller'le randevum vardı ve sanırım o da bana inanıyor! Sosyal bilimlerde çalışmak istememden hoşnut görünüyordu. Olan biteni anlayan insanlara büyük bir ihtiyaç olduğuna inanıyor. Çocuklardan bazılarına, geçmişleri konusunda sorular sormamı önerdi, böylece insanları daha derinlemesine anlayabilecekmişim. Ama öğreneceğim şeylerden bazılarının beni şoke etmemesi gerektiğini söyledi. Sanırım bu dünyada hâlâ beni şaşırtabilecek şeyler olduğunu sanıyor. Geçmişimin tamamını bilmemesi iyi, en azından ben öyle sanıyorum???

Başlangıçta çocuklardan kendilerini anlatmalarını doğrudan isteyemeyecek kadar utanacağımı sanıyordum. Ama onlara bunu neden istediğimi anlattığım taktirde bana yardım etmek isteyeceklerinden emin olduğunu söyledi. Başkalarının hayatına girmek istediğimden hâlâ emin değilim. Kendiminkini onlara anlatmak isteyeceğimden ise hiç emin değilim. Sanırım anlatırım, ama elbette en kötü tarafları hariç.

Bu akşam biraz TV izledim, ama bu klinikte sadece altı çocuk var, diğer otuzu ise yaşlı hanımlardan oluşuyor ve izlenecek programlar konusunda oylama yapmamız gerektiği için, doğallıkla onlar kazanıyor. Sanırım okumayı ya da yazmayı tercih ederdim. Babbie'nin okumasını sağlamaya çalışıyorum, belki biraz zorlarsam yarın Gençlik Merkezi kütüphanesinden kitap bile alır. Yoğunlaşabilirse, okumak kuşkusuz düşüncelerini dağıtır. Sosyal hizmet uzmanı onu evlat edinecek bir aile bulmaya çalışıyor, ama bu geçmişle zor görünüyor. Ailesinin artık onu istemediği de açık. Üzücü değil mi!

3 AĞUSTOS

Güzel, sıcak, tembelce bir gündü. Çimenlerin üzerinde uzanmış yatarken, kliniğin erkek bölümündeki Tom .....'a neden burada olduğunu sorma cesareti buldum.

Tom, yakışıklı, hoş, son derece eğitimli bir genç. On beş yaşında ve insanın onun yanında kendini otamatikman rahat hissettiği türden birisi. Sağlıklı, rahat, çözülmemiş bir aileden geldiğini ve ortaokul son sınıfta okulda en çok sevilen kişi seçildiğini söyledi. Sanırım bizim okulda da benzer bir şey yapılsaydı en büyük budala seçilirdim.

Her neyse geçen bahar o ve üç arkadaşı, kokain çekme hakkında bazı şeyler duymuş ve heyecan verici bulmuşlar, bunun üzerine birkaç paket kokain bulup denemişler. Çılgınca eğlendiklerini ve müthiş olduğunu düşündüklerini söyledi. Gözlerinden, hâlâ müthiş olduğunu düşündüğü hissediliyordu.

Bağırıp çağırarak, yerlerde yuvarlanarak epeyce gürültü çıkardıklarını ve babasının bağırıp rahat durmalarını söylediğini anlattı. Babası, niye öyle davrandıklarından

kuşkulanmamış bile. Her zamanki gibi yaramazlık yaptıklarını düşünmüş.

Bir hafta sonra aynı üçlü babasının İskoç viskisini denemiş, ama pek hoşlanmamışlar. Viski almanın esrar veya hap almaktan daha zor olduğunu anlamışlar. Daha önce duyduğum bir şeyi söyledi. Aileler, çocukları ellerini bir şeye süremedikleri zaman onlara bir "şok" sağlayan rejim hapı, yatıştırıcı, uyku hapı, amfetamin, vs şeyleri hiç eksik etmezler. Bu nedenle başlaması kolay olmuş, ama altı ay içinde paraya ihtiyacı o kadar artmış ki işe girmek zorunda kalmış. En mantıklı yere müracat etmiş: bir eczaneye. Ve hap stoğunun başına gelenleri ortaya çıkarmak yöneticinin uzunca bir zamanını almış. Anlayınca da, ailesinin onurunu korumak için "Tommy'yi işten çıkarmış." Kimseye bir şey söylenmemiş, ama Tommy ve patronu olanları biliyormuş. Ne var ki işten atılmak umurunda bile değilmiş, çünkü o zamana kadar çoktan narkotik maddelere alışmış ve olan bitene aldırmıyormuş bile. Bir arkadaşı onupudrayla tanıştırmış. Kendi ihtiyaçlarını karşılamak için ortaokulda uyuşturucu satmaya başlamış. Sonunda da buraya düşmüş. Sanırım şimdi bile tiryakisi, çünkü uyuşturucudan söz etmek bile onu heyecanlandırıyor. Az ilerde oturan Julie'nin de neredeyse aynı tepkiyi verdiğini farkettim. Esneyen birisini görmek gibi. Siz de esnemeye başlarsınız. Çok memnunum! Çünkü hiçbir şey hissetmedim, ama hiç sormamış olmayı isteyecek duruma geldim, çünkü Tom ve Julie'nin buradan çıkıp tekrar uyuşturucu almak için sabırsızlandıklarını farketmek gerçekten can sıkıcıydı.

Oh, buradan nefret ediyorum. Pis banyo sidik kokuyor. Çizgiden çıkanların kapatıldığı küçük tel kafesler. Kundakçı yaşlı kadın hemen her zaman kafeste ve buna dayanamıyorum. En kötüsü insanlar.

4 AĞUSTOS

Bugün yüzmeye gittik. Otobüsle dönerken, buradan çıkmak bile istemediğini söyleyen Margie Ann'in yanına oturdum. Buradan çıkar çıkmaz çocukların peşine takılacağını ve tekrar uyuşturucuya bulaştırmaya bulaştırmaya çalışacaklarını ve buna hayır diyemeyeceğini bildiğini söyledi. Sonra bana.

buna hayır diyemeyeceğini bildiğini söyledi. Sonra bana bakıp, "Neden uçuş yapmıyoruz? Sadece ikimiz. Bir dakika içinde nerden alabileceğimizi biliyorum."

5 AĞUSTOS

Annemle babam bugün tekrar ziyaretime geldi; Joel'den on sayfalık bir mektup getirmişler. Annem hemen okumamı istedi, ama yalnız kalana kadar okumak istemedim. Benim için çok özel ve bunu senden başka kimseyle paylaşmak istemedim. Hem sanırım biraz korkuyorum, çünkü babam Joel'e gerçeği söylemiş, en azından bildiği kadarını. Bu nedenle sanırım mektubu açmak için biraz daha bekleyeceğim.

Babam ayrıca sonunda Jan'ı okulda uyuşturucu satmadığımı belirten bir afidavit imzalamaya razı ettiğini söyledi. Şimdi de ikisi birden, Marcie'yi ifadesini geri almaya razı etmek için uğraşıyormuş. Babam, bu olursa beni buradan derhal çıkarabileceğinden emin olduğunu söylüyor.

Umutlanmaya korkuyorum, ama elimde değil. Ve bu en umutsuz yerde umutlanma düşüncesi ağlamak istememe neden oluyor.

DAHA SONRA

Joel'in mektubu çok güzeldi. Okumaya gerçekten korkuyordum, ama şimdi okuduğum için mutluydum. O dünyadaki en sıcak, sevecen, anlayışlı, bağışlayıcı, sevgi dolu insan ve ben tekrar birlikte olacağımız sonbaharın gelmesi için sabırsızlanıyorum. Bir daha uyuşturucu sorunum olmayacağını biliyorum, ama öyle şaşkın, çocuksu, değersiz, işe yaramaz birisiyim ki Joel'in benimle gurur duymasını sağlamak için gerçekten çok çaba göstermem gerekecek. Oh, şu anda onun yanında olmak ve ailemin diğer üyeleri kadar güçlü olmak isterdim. Çok isterdim.

8 AĞUSTOS

Oh, görkemli, harika, inanılmaz, fantastik gün! Kuşların, şarkıların, günışığının ve çiçeklerin günü! Ne kadar mutlu ol-

duğumu anlatamam! Buradan kurtuluyorum! EVE gidiyorum! Bütün kağıtlar bugün imzalanacak ve yarın annemle babam beni almaya gelecek. Oh, yarın bir ömür kadar uzak. Sevinçten haykırmak istiyorum, ama belki gelip beni tekrar kapatırlar. Aslında buraya biraz haksızlık ediyorum. Ne kadar korkunç olursa olsun, ıslahevinden daha iyidir. Key, ıslahevine gönderilseydi dünyada bilinen her türlü hileyi öğrenmiş olacağını söylüyor. Burada zaten bildiklerini yapıyor. Sanırım bu hepimiz için geçerli.

Eve gerçekten gittiğime inanamıyorum. Yukarıda birileri bana yardım ediyor. Belki de sevgili yaşlı dedemdir.

DAHA SONRA

Uyuyamadım. Oturup Babbie'yi düşünmeye başladım. Gittiğim ve o burada kaldığı için gerçekten suçluluk duyuyorum. Gerçekten güçlendim ve hayatımın kabusu biraz hafiflediği zaman belki gelip onu buradan alırız. Ama sanırım çocukça. Hayat böyle gelişmiyor, bu da çok kötü. Ama bunu daha fazla düşünemiyorum.

9 AĞUSTOS

Sonunda ve sonsuza kadar evdeyim. Tim ve Alex beni gördüğüne o kadar sevindi ki onca süre işleri arapsaçına çevirdiğim için kendimi çok kötü hissettim. Sonra mutluluk gelip yüzümü, ellerimi yalayınca, annemin ağlamak üzere olduğunu hissettim. Dedemle ninem yaşayıp olanları görmediği için sanki memnun oldum.

Sanırım babam hissettiklerimi biliyor, çünkü öyle tatlı ve sevgi dolu ki. Sevgili babacığım, her zaman bilir. Bir süre konuştuktan sonra, gidip biraz uyumamın iyi olacağını söyledi, gerçekten de öyleydi, çünkü kendi odamda, kendi sevgili perdelerimle, kendi duvar kağıtlarımla, kendi yatağımda tamamen yalnız olmak ve kendi evimde, güzel, sevgi dolu ailemle olduğumu hissetmek istedim. Benden nefret etmedikleri için o kadar mutluyum ki, çünkü birçok açıdan kendimden nefret ediyorum.

10 AĞUSTOS

Sevgili Günlüğüm,

Saat gecenin ikisi ve ben az önce hayatım boyunca hissettiğim en tatlı duyguyu yaşadım. Tekrar dua etmeye çalışıyordum. Aslında beni ordan kurtardığı ve evime kavuşturduğu için Tanrı'ya teşekkür etmeye çalışıyordum, ama Jan'la Marcie'yi düşünmeye başladım ve ilk kez Tanrı'dan onları gerçekten tamamen iyileştirmesini ve akıl hastanesine düşmemelerini sağlamasını istedim. Oh, lütfen Tanrım, dilerim iyileşirler. Lütfen onlara yardım et. Bana da.

12 AĞUSTOS

Babam, bir ders programını tamamlamak için iki hafta süreyle Doğu'ya gidecek. Harika değil mi? Elbette kalp krizi geçiren Dr. ..... için harika değil. Dilerim iyileşir. Her neyse babam son dakikada onun yerini alacak ve hepimiz onun o gösterişli evinde kalacağız. Müthiş değil mi?

14 AĞUSTOS

Motelde sadece bir çift kişilik oda kalmış, bu nedenle Alex'le ben bir yatağı, annemle babam da diğerini aldı, Tim ise yerde yatmak zorunda, çünkü fazladan bir yatakları bile yokmuş. Ama aldırmadığını söylüyor, kamp yapmaya benziyormuş. Banyo sırasını belirlemek için kura çekiyoruz. Sonuncu oldum, ama dert değil, çünkü sana yazmak istedim.

Joel de olsaydı her şey kusursuz olacaktı. Hayatımızda eksik olan tek iyi şey o, ama sanırım daha evli bile değilken hepimizin aynı odayı ve banyoyu paylaşmamız ortalığı karıştırırdı. Hatta utandırıcı bile olurdu. Ama bunu düşünmek bile istemiyorum. Şöyle veya böyle ölene kadar birlikte olacağım, hatta öldükten sonra bile ayrılmayacağım bir erkek bulana kadar hayatımda kesinlikle bir daha seks olmayacak. Adil bir tanrının, birbirlerini seven insanları öldükten sonra ayırmasını hayal bile edemiyorum. Dedemle ninem, annemle babam birlikte olmadıkları sürece bir daha mutlu olamazlar. Ninemin, ayrı kalmaya dayanamadığı için öldüğünden eminim. Dedemsiz

sürdürmek istememesinin dışında hiçbir şeyi yoktu.

Annemin, babamdan başka bir erkeği öpüp öpmediğini merak ediyorum. Oh, eminim öpmüştür, çünkü babam bazen Humphery konusunda ona takılıyor, ama onunla sevişmediğini biliyorum. Annemle babam gençken çocukların çoğunun böyle şeyler yaptığını sanmıyorum. Şimdi de öyle olmasını isterdim. Bakire kalıp birisiyle evlendikten sonra hayatı öğrenmenin daha kolay olduğunu düşünüyorum. Benim için nasıl olacak acaba? Çok güzel olabilir, çünkü dumanlı olduğum zamanların dışında hiç seks yapmamam ve uyuşturucusuz ölesiye korkacağımı bilmem anlamında, pratikte bakire sayılırım. Sevdiğim birisiyle evlendikten sonra olan her şeyi unutabilmeyi isterdim. Güzel bir düşünce değil mi? Sevdiğim birisiyle yatağa girmek.

Banyo sıram geldi, gitmem gerek.

Sonra görüşürüz.

17 AĞUSTOS

Sonunda yerleştik. Babam bugün ders vermeye başlıyor. Bizse öğlenden sonra kenti şöyle bir gezeceğiz. Geldiğimizde karanlıktı, ama çevremiz inanılmaz. Her şey lüks, yeşil ve gösterişli görünüyor. Ama hepimiz bitkiniz, çünkü dün ve önceki gece annemle babam sırayla araba kullandılar. İki gün bir gece süren yolculuk hepimizi yordu. Geçtiğimiz yerleri izlemek ilginç ve eğlenceliydi, ama bitmiş olması hepimizi sevindirdi. Babam, dönüşün daha uzun sürebileceğini, hatta Joel'i görmek için Şikago yolunu izleyebileceğimizi söylüyor. Harika olur!!!! Yemek ya da yazmak için parmaklarımı oynatmaya bile korkuyorum.

20 AĞUSTOS

Beni üniversite çayında düşünebiliyor musun! Dahası, biraz sıkıcı olmasına rağmen bundan hoşlandığımı? Büyüyor olmalıyım.

22 AĞUSTOS

Merakla kadın araştırmasına son! Dün dev bir zehirli sirke

kümesine tosladım, hem de kendi kendime. Bundan burada pek yokmuş ama gözümden kaçmayacağını bilirsin!

Her tarafım şişliklerle, kızartılarla dolu, her yerim kaşınıyor, gözlerim kapanacak gibi şişti. Gerçekten müthiş görünüyorum. Doktor gelip iğne yaptı, ama pek de cesaret verici değildi. Hii!

24 AĞUSTOS

Bu sirkenin bu kadar bulaşıcı olduğunu bilmiyordum. Giysilerimden, vb Alex'e de bulaşmış. Benim kadar kötü değil, ama hâlâ kaşınıyor ve rahatsız. Üniversiteden birileri, sarmaşığa takıldığım yeri araştırmak için geldi, böylece bulup öldüreceklermiş, ama neye benzediğini bile bilmiyorum.

27 AĞUSTOS

Yaşasın! Hafta sonu için New York'a gidiyoruz. Annem, Tim, Alex ve ben yarın trene biniyoruz ve pazartesine kadar dönmeyeceğiz. Müthiş değil mi? Vitrinler ve her şey: Sabırsızlanıyorum. Vücudumdaki kızarıklar pembeleşmeye başladı, makyajla kapatabileceğimden eminim. Umarım. Yarın 7:15 trenine biniyoruz. Babam, okul için istediğim kadar yeni şey alabileceğimi söyledi. Yaşasın! Yaşasın!

29 AĞUSTOS

Manhattan o kadar sıcak ve havasız ki inanamıyorum. Mağazaların içinde olduğumuz sürece mesele yok, ama sokağa çıkınca fırında yürüyormuşuz gibi oluyor. Kaldırımlardan sıcak üfürüyor ve burada yaşayanların nasıl dayandığını anlamıyorum. Joel, Şikago'da da böyle olduğunu söylüyor, ama pek inanamıyorum. Her neyse sabahın çoğunu Bloomingdale's'de alışveriş yaparak geçirdik, sonra da sırf sıcaktan kaçmak için öğlenden sonra Radio City'deki bir filme gittik.

Çevre yoluna girmek yaptığımız en büyük hataydı. Öylesine tıkanmıştı ki kavanoza tıkılmış lahana gibiydik ve o kadar kötü kokuyorduk. Yanımdaki kadın kolsuz bir elbise giymişti ve koltuk altından, dünyanın en inanılmaz kuş yuvası görünüyordu. Hayatımda tanıdığım en kokulu şeydi. Dilerim Tim

görmemiştir, yoksa belki de sonsuza kadar kadınlardan tiksinir.

Yarın Çağdaş Sanatlar Müzesi'ni ve başka birkaç yeri gezeceğiz. Pazar günü çok kalacağımızı sanmıyorum, çünkü annem de bizim kadar rahatsız.

2 EYLÜL

Şikago'ya gitmiyoruz. Üniversitede kadro değişikliği yapılıyormuş, bu nedenle babamın dönmesi gerekiyor. Beni üzmek istemediği için geçerken Şikago'da kısa bir süre durabileceğini söyledi, ama o kadar çocukça davranamam. Hem Joel'i birkaç hafta içinde göreceğim, ayrıca nişanlı falan da değiliz. Nişanlı olmayı isterdim!

4 EYLÜL

Bugün gün ve neredeyse bütün gece araba kullanmak gerçekten çok berbat. Babam çok bitkin görünüyor, Alex kıvrılıp duruyor. Arabayı biraz kullanarak yardım etmeyi gerçekten isterdim, ama babam ehliyetsiz kesinlikle araba kullanamayacağımı söylüyor. En kısa zamanda alacağım.

Bir reklam panosu daha. Aklımı kaçıracağım!

6 EYLÜL

Sonunda evdeyiz. Zavallı babam üniversiteye gitmek zorunda ve ölesiye bitkin olduğunu biliyorum. Ben bu yaşta bu kadar yoruluyorsam o nasıl adım atabiliyor, bilmiyorum. Annem, küçük bir kuş gibi evin çevresinde dolanıyor, ama sanırım bunun nedeni EVDE olması. EV, EV. Oh, ne kadar güzel, harika, kutsal, sevgi dolu bir kelime.

Ben bile kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Birkaç saat önce birkaç dakika daha dayanabileceğimizi sanmıyorduk, oysa şimdi hepimiz canlandık. Alex, Bal'ı, yavrularını ve Mutluluğu almak için Tricia'lara koştu. Tim, Alex'in dediği gibi "pis kokulu odasında" didinip duruyor. Bense en çok sevdiğim şeyi yapıyorum, sevgili kendi odamda kitaplarımla ve özel eşyalarımla yalnızlığın tadını çıkarıyorum. İlk önce ne yapsam bilemiyorum: Sevgili piyanomu mu çalayım, burada kalıp

güzel bir kitaba mı gömüleyim, yoksa biraz uyku mu çekeyim.
Sanırım şekerleme yapma arzusu kazanacak.

7 EYLÜL

Bugün mağazada Fawn ..... ile tanıştım ve beni bu akşam evlerine gidip havuzlarında yüzmeye davet etti. Güzel değil mi? Belki de dürüst çocuklarla bu yıl aram düzelir ve uyuşturucu müptelaları peşimi bırakır. Mükemmel olmaz mı? Her neyse. Fawn ve kız kardeşleri su balesi yapıyormuş. İyi bir yüzücü değilim, ama öğretmeye söz verdi. Dilerim boğulmam ya da havuzun sığ kenarlarına kafamı vurmam.

10 EYLÜL

Neden bu kadar güvensiz olduğumu ve korktuğumu bilmiyorum. Fawn'ı tanıyalı daha iki-üç gün oldu ama arkadaşlarının hepsini kıskanıyor gibiyim. Daha güzel ve daha zeki olduklarını ve beni çevrelerinde gerçekten istemediklerini düşünüyorum, bu da çok aptalca, çünkü sürekli beni davet edip duruyorlar. Herhalde ahmağın biriyim. Dilerim hiçbirisi hakkımda anlatılan iğrenç hikayeleri duymamıştır. Jan'ın, Marcie'nin ve uyuşturucu çetesinden diğer çocukların kimlerle konuştuğunu bilmiyorum, ama dilerim bütün okula anlatmamışlardır. Oh, dilerim tekrar yaralanmam. Acaba bütün kızlar benim kadar ürkek mi? Birisinin bana çıkma teklif edebileceğini düşündüğüm zaman etmeyecek diye ödüm kopuyor, ama gerçekte teklif alınca da çıkmaya korkuyorum.

Dün akşam havuzda yüzerken bir araba dolusu oğlan geldi ve çok nazik bir adam olan Fawn'ın babası çocukları bir şeyler içmeye davet etti. Bir süre soytarılık ettik, sonra da taraçadaki hortumu açıp ıslak betonda dans ettik. Eğlenceliydi ve sanırım epeyce çekiciydim, çünkü Frank ..... bana çıkma teklif etti. Aslında beni eve götürmek istedi, ama kalıp temizlik için Fawn'a yardım etmek istiyordum. Ama sanırım doğrusu erkeklerin çevremde olması hoşuma gitmiyor. Annem, bunun normal olduğunu, çünkü korktuğumu ve güvensiz olduğumu söylüyor, dilerim haklıdır. Dilerim haklıdır!

11 EYLÜL

Bu sabah Fawn aradı. Gelecek Cuma bir parti verip erkekleri davet etmek istiyor. Öğlenden sonra planlamasına yardım etmek için gideceğim, ama gerçekte karışmak istemiyorum. Wally ona dün gece çıkma teklif etmiş, onunla bu akşam sinemaya gidecekmiş. Nedense gitmesini istemiyorum. Onun için neden kaygılandığımı bilmiyorum, benden birkaç ay büyük. Ama problemlerin çoğunun kaynağının erkekler olduğunu düşünüyorum. En azından benimkilerin çoğunun kaynağı onlardı; bu belki de büyük bir yalan. Her neyse bu sabah kimlik ve sorumluluk konulu bir makale okuyordum. Kendi başlarına karar vermelerine izin verilmeyen çocukların da hazır olmadan önce bütün kararları kendi başlarına verenlerin de hiçbir zaman büyümediği yazılıyor. Bu gruplardan birisine girdiğimi sanmıyorum, ama ilginç bir görüş.

Sonra görüşürüz.

16 EYLÜL

Bil bakalım ne oldu? Eski piyano öğretmenim Bayan ..... aradı ve başarılı öğrenci resitalinde solist olmamı istedi. Hatta üniversitedeki küçük oditoryumu ayarlamak ve bütün reklam vs işlerini program kapağına resmimi koyarak yapmak istiyor. Elbette ellerimin ne halde olduğunu biliyor, dolayısıyla güz sonlarına kadar yapılmayacak; heyecan verici değil mi! O kadar iyi olduğumu bilmiyordum! Gerçekten, dürüstçe söylüyorum, bilmiyordum!

Yakında bir akşam bizimkilerle buluşup bunu konuşmak istiyor, ama açıkçası ben hâlâ uçuyorum. Doğru olduğuna inanamıyorum. Yani her gün çalışıyor ve yapacak bir şey bulamayınca bazen oturup iş olsun diye çalıyordum. O kadar iyi olduğumun gerçekten farkında bile değildim. Çocukların, bunu aptalca bulup bulmayacağını merak ediyorum. Elbette onlarla bu konuları konuşmak istemiyorum, özellikle de böylesine büyük bir ilişki geliştirmeye başladığımız şu sıralarda. Sanırım bekleyip bunları Fawn ile konuşacağım, ama partisi bitene kadar bekleyeceğim. Şu anda düşündüğü tek şeyin parti olduğunu biliyorum.

Not: Joel'den mektupların en güzelini aldım. Beni görmek için sabırsızlanıyormuş. Benim de aynı şeyleri hissettiğimi yazmadım, ama eminim ki biliyor.

17 EYLÜL

Biliyor musun, periyodum başladı! Artık bu konuda da özbilinçli olacağım! Kortex yerine Tampax alsam annemi rahatsız eder mi, merak ediyorum. Herhalde olur, bu nedenle işi şansa bırakmasam iyi olur. Ama bu gerçekten de yarın akşam işleri karıştırır. Oh, sanırım gerçekten önemli değil. Yeni iç çamaşırlarımı giyebilirim, ama gerçekten sıkıcı. Oh, pekala, bu konuda yapacak bir şey yok; her şeye karşın sevimli olabilirim. Tamam mı?

18 EYLÜL

Bu sabah gökyüzüne baktım ve yazın bitmek üzere olduğunu farkettim, bu da beni gerçekten üzdü, çünkü geldiğini bile farketmemiştim. Oh, bitmesini istemiyorum. Oh, sevgili dostum, içimde öyle aptalca bir korku var ki: Daha gerçekten genç bile olmadan bir gün yaşlanıp gideceğim. Bu kadar hızlı gelişebiliyor mu? Yoksa zaten hayatım yıkıldı mı? Sence hayat sen farkına bile varmadan geçip gidebilir mi? Oh, bunu düşünmek bile beni ürpertiyor.

(?)

Ben bir aptalım! Yarın babamın doğum günü ve ben tamamen unutmuşum. Tim ile annem dışarıda bir şeyler planlamışlar, ama kendimi Fawn ve diğerlerine öyle kaptırmışım ki ayrıntılarla canımı sıkmak istememişler. Bu da evdeki sürüngenin kim olduğunu gösterir. Oh, kendimi yere vurmanın bir anlamı yok. Babam için süper özel bir şey düşünüp herkesi şaşırtmalıyım.

Görüşürüz.

19 EYLÜL

Annem haklıydı. Fawn'ın partisi konusundaki ikazlarım ta-

mamen aptalcaymış. Müthişti. Müthiş! Fawn'ın ailesi gerçekten çok nazikti, partideki çocuklarsa müthişti. Jess ..... gelecek yılın öğrenci temsilcileri başkanı, Tess de kızların başkanı olacak. Ve Judy ve diğer herkes. Hatırlıyorum da geçen yıl hepsinin birer aptal olduğunu düşünüyordum, şimdi ise bana bir şans daha vermelerini ve beni kabul etmelerini diliyorum.

Gerçekten olgunsam, er ya da geç birilerinin, yıllar önce olmuş olmasına rağmen, yakalanışım, vb konusunda konuşmaya başlayacağı gerçeğini kabul etmem gerektiğini düşünüyorum. O zaman bu iyi çocukların aileleri, onlara benimle zaman öldürmemelerini, çünkü onlara yakışmadığımı söyleyecek. Ve her iyi çocuk içerden gerçekten neye benzediğimi merak edecek. Ve akıl hastanesinde kaldığımı duyarlarsa, kafalarından ne geçeceğini ve neler söyleyeceklerini hayal edebiliyorum! Bu okuldaki 90'dan fazla çocukla, bir taraftan ötekine mekik dokuyabileceğimi düşüneceksin. İzin verirlerse yapabilirim. Oh, yapabilirim! Lütfen, lütfen izin verin!

Belki de bu konuda gerçekten dürüst olmam ve Fawn ile ailesine anlatmam gerek. Sence beni anlarlar mı, yoksa hepimizi utanç içinde mi bırakır? Er ya da geç Fawn'a hastaneden söz etmem gerektiğini biliyorum. Zaten ellerime ne olduğunu sormuştu ve artık ona yalan söylemek bana utanç veriyor. Ne yapacağımı bilmeyi isterdim. Nasıl başa çıkabileceğimi bilen birisi olsaydı burada yatağımda oturup seni de kendimi de üzmezdim. "Şunu yap, bunu yap" demeleri yeterli olurdu. Eminim ki bu konuda annemle babamın kafası benimkinden daha karışık. Oabildiğince gizlemeye çalıştılar, eminim ki en yakın arkadaşları bile olan bitenden habersiz. Hayat neden bu kadar zor? Neden kendimiz olamıyoruz ve herkesin bizi olduğumuz gibi kabul etmesini sağlamıyoruz? Neden geçmişim ve geleceğim konusunda bu kadar alt-üst olmak yerine şu anda olduğum halimle kendim olamıyorum? Yarın Jan'ın, Lane'in, Marcie'nin ve diğerlerinin peşime düşüp düşmeyeceklerini bilememekten nefret ediyorum. Bazen hiç doğmamış olmayı istiyorum.

Acaba içimi gerçek haliyle tanısaydı tatlı Frank ne

düşünürdü acaba? Herhalde ürkmüş bir tavşan gibi kaçardı ya da o anda istediği şeyi alabileceğini düşünürdü ve sadece bir şey isterdi.

Uyuyabilmeyi isterdim. Son iki-üç haftadır olduğu gibi zamanın, bazen yetişemeyecek kadar hızlı akıp gitmesi tuhaf değil mi? Dakikalar, saatler, günler ve haftalar, anlık bir bulanıklık içinde birbiriyle kaynaşıyor. Bugün babamın yaşgünü, yarınsa benim. Belki de yüz yıl önce şimdiye kadar evlenmiş bir yerlerdeki bir çiftlikte çocuk yetiştirmeye başlamıştım. Sanırım bu işler şimdilerde o kadar hızlı gelişmediği için şanslıyım. Her neyse. Bir yetişkin gibi düşünüp davranmaya başlamam gerek.

DAHA SONRA

Oh, öğlenden sonra koşup babama kolsuz bir süeter aldım. Hoşlanacağından eminim, çünkü Bay Taylor'un vitrininde aldığıma çok benzeyen bir şey görmüş; büroda palto giymek istemediği zaman rahatlıkla giyebileceğini söylemişti. Şimdi ise yazdığım şiiri tamamlamam gerekiyor, en azından doğru bir şey yapmış olacağım. Diğer insanlar için de hayatın benim için olduğu kadar patlayıcı ve kafa bulandırıcı olup olmadığını merak ediyorum. Dilerim değildir, çünkü bu karmaşayı kimsenin yaşamasını istemem.

Acaba benim yaşgünümü babamınkiyle birlikte bu akşam mı kutlayacaklar, yoksa ayrı bir kutlama mı yapacaklar? Bir haftada iki yaşgünü pastası herkesi hasta edebilir.

Vay canına, bir başka yaşgünü daha! Nerdeyse yaşlı bir kadın olacağım, en azından gençliğimin yarısından çoğu. Çocuk olduğum zamanlar daha dün gibi geliyor.

20 EYLÜL

Frank, bu akşam çıkmamızı önermek için aradığında gözlerimi zor açtım. Ona, bütün haftasonu ailemle meşgul olacağımı söyledim. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi, ama sanırım inandı. Her neyse aşağıda pişen kazan dolusu domuz yahnisinin kokusu ta burdan duyuluyor ve öyle açım ki yorganımı yiyebilirim.

Sonra görüşürüz.

Not: Babamın yaşgünü süperdi! Herkes birbirine çok yakın ve sıcaktı ve harika zaman geçirdik, ama ayrıntıları daha sonra anlatırım.

Not: Süeteri ve şiirimi sevdi. Sanırım ona özel yazdığım için şiirimi daha çok sevdi. Hatta okurken burnunu çekti.

DAHA SONRA

Aşağıda herkes plan yapıyor ve ev, krallara ve egzotik prenseslere yaraşır ağız sulandırıcı şeylerle dolu. Ne yaptıklarını merak ediyorum. Oturma odasına girmeme bile izin vermiyorlar. Doğruca yukarı çıkmamı, banyo yapıp saçımı toplamamı ve dünyadaki en güzel yaratık olana kadar aşağı inmememi söylediler. Bunu başarmamı nasıl beklerler, bilmiyorum, ama en azından denemek eğlenceli olacak.

DAHA SONRA

Olanları asla ve asla tahmin edemezsin! Joel buradaydı! İşi nedeniyle geç kayıt yaptırdığını biliyordum, ama... Hâlâ inanamıyorum. Alçak herif! Dört gündür burdaymış ve aslında bu öğlenden sonra üzerimde yırtık pırtık şeylerle ve babamın beyaz boya lekeli en eski gömleğiyle eve döndüğümde o da oturma odasındaymış. Ben köşeyi dönünce neredeyse Şikago'ya geri dönmeye karar vermesine ramak kaldığını söyledi; şükürler olsun ki beyaz elbisemi ve yeni sandaletlerimi giydim. Aynı kişi olduğuma inanamadı. Tim ile annem gülüştü ve Joel beni ilk gördüğü zaman kaçmaması için onu sandalyeye bağlamak zorunda kaldıklarını söyledi.

Çok eğlenceli bir akşamdı ve beni kandırdıklarından eminim. Umarım! Her neyse. Joel beni görünce herkesin önünde dudaklarımdan öptü ve kemiklerim patates cipsi gibi çatırdayana kadar beni kucaklayıp sıktı. Biraz utandırıcı olmasına rağmen güzeldi.

Bütün yaz bunu planlamışlar, ama ben, yaşgünümün ba-

bamınkinden arta kalanlarla kutlanacağını sanmıştım. Bunun yerine, yaşadığım en güzel yaşgünü oldu. Joel, üzeri çiçek işlemeleriyle dolu mineli bir dostluk yüzüğü verdi; ölene kadar takacağım. Şu anda parmağımda ve gerçekten çok güzel. Annemle babam, istediğim deri ceketi almışlar, Tim bir boyun atkısı almış, Alex ise bana fıstık ezmesi yapmış. Babamın yaşgününde yapılanın çoğunu ben yediğim için Tim, Joel ve babam yeme işinde bana yardım etti. Sevimli küçük Alex! Annemden de benden de daha iyi fıstık ezmesi yapıyor. Sırrını bize göstermiyor, ama herhalde çok tatlı olduğu için tadı fıstık ezmesine de karışıyor.

Joel ile merdivenlere oturduk, ama sadece on dakika yalnız kalabildik, sonra da babam onu kaldığı yere götürdü. Ona konuşacak çok şeyimiz olduğunu söylemeyi bile unuttum, ama eminim ki benden dingin, yumuşak, nazik, kalıcı bir şekilde hoşlanıyor. Akşamın çoğunu elele geçirdik, ama bu bile pek bir şey ifade etmiyordu, çünkü diğer eline de Alex asılmıştı ve Tim, yaz boyunca topladığı şeyleri göstermek için Joel'i çekiştirip duruyordu.

Tamam, yarın altıda kalkıp egzersiz yapacaksam gidip biraz uyusam iyi olur. Hem, bu güzel günü ve bugünden sonraki her günün ne kadar güzel ve sevgi dolu olacağını düşünmek istiyorum.

21 EYLÜL

Saatin zili susmadan uyandım. Daha beşi beş geçiyor ve bu bloktaki kimsenin ayakta olduğunu sanmıyorum. Ama öylesine uyanığım ki zor dayanıyorum. Dürüst olmak gerekirse okula dönmek beni çok korkutuyor, ama her şeyin yolunda gideceğini biliyorum, çünkü artık Joel ve yeni süper iyi arkadaşlarım var ve bana yardım edecekler. Hem şimdi eskisinden çok daha güçlüyüm.Güçlü olduğumu biliyorum.

Seni doldurduktan sonra başka bir günlük almayı, hatta yaşamım boyunca günlük tutmayı düşünüyordum. Ama şimdi yapacağımı gerçekten sanmıyorum. Gençken günlük tutmak müthiş bir şey. Aslında, yüzlerce, binlerce, milyonlarca kere ruh sağlığımı kurtardın. Ama sanırım insan büyüyünce

düşüncelerini ve sorunlarını sadece seninle olduğu gibi kendinin bir parçasıyla paylaşmak yerine başkalarıyla tartışabilmeli. Katılmıyor musun? Dilerim anlarsın, çünkü sen benim en sevgili arkadaşımsın ve gözyaşlarımı, kalp acılarımı, mücadelelerimi, çırpınışlarımı, sevinçlerimi ve mutluluğumu paylaştığın için sana hep minnet duyacağım. Kendine özgü haliyle sanırım çok güzeldi.

Görüşürüz.

SONSÖZ

Bu günlüğün sahibi, artık günlük tutmamaya karar verdikten üç hafta sonra ölmüştür. Ailesi sinemadan eve dönünce onu ölü bulmuştur. Hemen polise ve hastanaye bildirilmiştir, ama artık kimsenin yapabileceği bir şey kalmamıştır.

Kazara alınan aşırı bir doz muydu? Yoksa tasarlanan aşırı bir doz muydu? Kimse bilmiyor ve bir anlamda bu önemli değil. Önemli olan, ölmüş olması. O, aynı yıl uyuşturucu yüzünden ölen binlercesinden sadece birisiydi.

İNSANIN ANLAM ARAYIŞI

DR. VİCTOR FRANKL

Batı dünyasında, madde bağımlılarının hemen hemen yüzde 100'ünün uyuşturucuya, alkole, vb başlamasının, intiharların büyük bir bölümünün nedeninin "anlamsızlı' duygusu" olduğunu biliyor musunuz?

İNSANIN ANLAM ARAYIŞI adlı kitabında Victor Frankl, insanda doğuştan gelen bir anlam arayışı güdüsü olduğunu, bu güdü engellendiği zaman insanın var oluşsal boşluğa düştüğünü, anlamsızlık duygusuna kapıldığını, bunun sonucunda da uyuşturucu, alkol, vb alarak bu duygudan kaçmaya, içindeki boşluğu doldurmaya çalıştığını klinik verilerle gözler önüne seriyor. Ayrıca, iyimser bir yaklaşımla, yaşamın her anında herkesin bir "yaşam anlamı" bulabileceğini göstermeye çalışıyor.

Bir solukta okuyacağınız bir kitap.

Kitapçınızdan isteyiniz.

ÖTEKİ YAYINEVİ

Yaşam gerçekten bir savaş. Kötülük arsız ve güçlü; güzellik büyüleyici ama az; iyilik çok çabuk bitiyor; aptallık almış başını gidiyor; günler adiliklere dönüyor; budalalar büyük görevler için. Duyarlı insan az ve insanlar genellikle mutsuz.

Ama bu haliyle bile dünya bir yanılsama değil, bir fantezi değil, geceden kalma kötü bir düş hiç değil; her gün yeniden ve yeniden uyanırız yaşama; ne unutabiliriz, ne yoksayabiliriz; ne de vazgeçebiliriz.

H. JAMES

ISBN 975 - 7782 - 21 - 1